

රෝහණ RŌHANA

රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය පර්යේෂණ සංග්‍රහය
Research Journal of the University of Ruhuna

Volume 12 Issue 1 2020

ISSN 1391 - 0701

රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය
මාතර 81000
ශ්‍රී ලංකාව

University of Ruhuna
Matara 81000
Sri Lanka

රෝහණ

රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලයේ පර්යේෂණ සංග්‍රහය

RŌHANA
.

Research Journal of the University of Ruhuna

Sri Lanka

RŌHANA, Research Journal of the University of Ruhuna published annually by the University of Ruhuna, Sri Lanka

Editorial board

Editor-in-Chief: Snr. Prof. P Hewage

Editorial board: Snr. Prof. LP Jayatissa
Snr. Prof. KKU Aruna Kumara
Snr. Prof. WTS Dammini Premachandra
Prof. CM Wickramatilake
Prof. KHM Ashoka Deepananda
Prof. SA Buddhika
Dr. Udayanga Galappaththi
Dr. BLS Thilakarathne
Mr. N Hettiarachchi
Mr. IDKL Fernando

Copy Editor: Mr. IDKL Fernando

Inquiries: The Librarian
University of Ruhuna
Matara 81000, Sri Lanka
EMail: rrj@lib.ruh.ac.lk
URL: <http://www.lib.ruh.ac.lk/rohana/>

ISSN 1391-0701

All Rights Reserved

© University of Ruhuna

University of Ruhuna
Matara 81000
Sri Lanka

subscription Rates:

local individuals and institutions LKR 1000

Individuals and institutions in foreign countries US \$ 20

No part of this material protected by this copyright notice may be reproduced or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including recording or by any information storage and retrieval system, without the written permission from the publisher, except as stated below. Single photocopies of single articles may be made for private study or research. Illustrations and short extracts from the text of individual contributions may be copied provided that the source is acknowledged, the permission of the authors is obtained and the Editorial Board of the **RŌHANA, Research Journal of the University of Ruhuna** is notified.

Printed in Sri Lanka by the University of Ruhuna.

Article	Page
Ethics and Innovations in Biomedical Sciences <i>Wickramatilake C. M.</i>	i-v
Western Sociological Heritage, Modernist Paradigm, and the Crisis of Sociology in South Asian Countries <i>Gamage S.</i>	01-20
Impact of War Memorialisation Events in Post War Ethnic Reconciliation Process of Sri Lanka <i>Gunasekara, AMAS and Pannilage, U</i>	21-43
Analysis of Foreign Direct Investment Inflows into Sri Lanka <i>Sumanaratne. B.M</i>	44-71
ක්‍රි.ව. 1986-1989 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ (ජ.වි.පෙ.) දෙවන සන්නද්ධ අරගලය මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳ විමර්ශනයක්. <i>ද සීල්වා, දේව මයිකල් සහ නවරත්න බණ්ඩාර, ඒ.එම්</i>	72-99
මධුර සන්දේශ කවියා ලද සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර ආභාසය <i>සේනානායක රංජිත්</i>	100-118

Ethics and Innovations in Biomedical Sciences

Wickramatilake C. M.

Professor, Department of Biochemistry, and Chairperson, Ethics Review
Committee, Faculty of Medicine, University of Ruhuna

Email: chandimadhu@live.com

In the recent past, there is proliferation of innovations in the field of biomedical sciences. These include primarily the products (pharmaceuticals, food supplements, technical devices) and services (educational programmes, patient management care procedures). The pace of increase of innovations have contributed to the economic growth and the development of the countries. However, the innovation/research may associate with ethical challenges. Therefore, I would like to devote this editorial to brief on the potential ethical issues associated with the innovations and the way forward.

In the healthcare systems, clinicians tend to introduce new, untested practices to patient care based on their experience without rigorous scientific evaluation. Sometimes, this may lead to the violation of patient's autonomy, creating a pathway for exploitation and harm than good. Therefore it is advisable to conduct clinical research to see the effect of a procedure before implementing it as a practice(Earl, 2019). Further, bioelectrical devices invented in the field of medicine may have potential ethical issues. The devices created for the management of neurological disorders can alter the brain stimulation and signal generation. These patients might have issues related to informed consent and social justice as they may not be able to give informed consent (Packer, Mercado, & Haridat, 2019). Similar forms of ethical

issues are associated with the informed consent in the development of drugs for patients with psychiatric illnesses (Carrier, Banayan, Boley, & Karnik, 2017). Pace of development of new surgical technologies continues to increase which brings about a magnitude of ethical issues such as safety of technology, obtaining informed consent from the patient (vulnerability related issues) and outcome evaluation (Geiger & Hirschl, 2015). Hence, with the advancement of science and innovations, it is important to heighten the awareness of ethical issues (among researcher/inventors, members of review bodies and public etc) and to have proactive ethical approach. Frequently, the new technology or invented clinical care procedure is more expensive with limited availability to the general community. Hence, accessibility and affordability of that innovation/service is limited to a category of community who are powerful and socioeconomically privileged. In multicenter international clinical trials, the benefits of the findings may not be equally translated to all countries. Specially, the poor countries involved in the trial may not be able to afford the drug or device tested. Equitable distribution of risks as well as the benefits to eligible communities or patients is encouraged in all the instances (Nambisan & Nambisan, 2017). Other common ethical concerns related to innovations are source of funding and the associated conflict of interests which need to be declared to maintain the transparency and the integrity of the innovation.

The designers need to pay a central attention to the important ethical issues related to an innovation such as safety (occupational, customer and environmental etc), efficiency, security, respect for human dignity-autonomy, reliability, privacy, transparency, acceptability, accessibility and justice-equity) during the initial phase of the development and frame their activities accordingly. In the selection of the process of development and the related technology, it is imperative to address these unique ethical issues (de Morais & Stückelberger, 2014). It is an integral component of disclosure of ethical issues related to the innovation during the initial discussions and at the stage of seeking ethical approval, rather than discussing it as an after-thought when a problem arises (Brusoni & Vaccaro, 2017).

Acknowledgement of the social and cultural variations by the innovation reinforces and facilitates its acceptance and the operationalization in the society. A new product with sophisticated technology with modernized equipment may be innovative, but not ethically and socially acceptable (eg: atomic bomb). A value-driven, ethically acceptable innovations which had been adequately researched would be helpful for the development of mankind (de Morais & Stückelberger, 2014).

Transition of Medical Science from reactive to proactive is brought about by the research and innovations which is inseparable from ethical issues. Therefore the researchers, industries, funding bodies, ethics review committees and the other regulatory bodies should be aware of the potential ethical issues, disclose and need to follow the actions mitigating the risks (Sedda, Gasparri, & Spaggiari, 2019). A systematic review focusing on the organizational characteristics of the implementation of innovations has highlighted methodological issues related to innovations such as inconsistency of theory, absence of standard reporting criteria for research, validity and reliability. Therefore has been recommended to adhere to the universal ethical standards (Belmont Report, 1979; Karsh, 2012; Lantos, 2020) and to test the innovation among diverse settings and target populations before adopting (Allen et al., 2017). The management of innovation related ethical issues is not independent. The analysis of the ethical aspect of the innovation is a responsibility of the institution of its origin. When the innovation is introduced by an institution, inventor needs to follow the research guidelines and the specific code of ethics of the institution. If the institution is from the state sector or university where academics are involved, the public shows more interest, perhaps due to the trust on academics and state sector. Hence, the institution needs to arrange its research policy/ guidelines, monitoring and governance for responsible innovation adhering to the ethical principles and social accountability to sustain public trust (Miller et al., 2015).

References

- Allen, J. D., Towne, S. D., Jr., Maxwell, A. E., DiMartino, L., Leyva, B., Bowen, D. J., . . . Weiner, B. J. (2017). Measures of organizational characteristics associated with adoption and/or implementation of innovations: A systematic review. *BMC Health Serv Res*, *17*(1), 591. doi:10.1186/s12913-017-2459-x
- Belmont Report. (1979). National Commission for the Protection of Human Subjects of Biomedical and Behavioral Research. Ethical Principles and Guidelines for the Protection of Human Subjects of Research
- Brusoni, S., Vaccaro, A. (2017). Ethics, Technology and Organizational Innovation. *J Bus Ethics*, *143*, 223–226. DOI 10.1007/s10551-016-3061-6.
- Carrier, F., Banayan, D., Boley, R., & Karnik, N. (2017). Ethical challenges in developing drugs for psychiatric disorders. *Prog Neurobiol*, *152*, 58-69. doi:10.1016/j.pneurobio.2017.03.002
- de Morais J. C. B., Stükelberger, C. (2014). Innovation Ethics. African and Global Perspectives Globethics.net and African Innovation Foundation, Website: www.globethics.net
- Earl, J. (2019). Innovative Practice, Clinical Research, and the Ethical Advancement of Medicine. *Am J Bioeth*, *19*(6), 7-18. doi:10.1080/15265161.2019.1602175
- Geiger, J. D., & Hirschl, R. B. (2015). Innovation in surgical technology and techniques: Challenges and ethical issues. *Semin Pediatr Surg*, *24*(3), 115-121. doi:10.1053/j.sempedsurg.2015.02.008
- Karsh, L. I. (2012). A clinical trial primer: historical perspective and modern implementation. *Urol Oncol*, *30*(4 Suppl), S28-32. doi:10.1016/j.urolonc.2011.05.012
- Lantos, J. D. (2020). The Belmont Report and Innovative Clinical Research. *Perspect Biol Med*, *63*(2), 389-400. doi:10.1353/pbm.2020.0026

- Miller, F. A., Painter-Main, M., Axler, R., Lehoux, P., Giacomini, M., & Slater, B. (2015). Citizen expectations of 'academic entrepreneurship' in health research: public science, practical benefit. *Health Expect*, 18(6), 2356-2374. doi:10.1111/hex.12205
- Nambisan, S., & Nambisan, P. (2017). How Should Organizations Promote Equitable Distribution of Benefits from Technological Innovation in Health Care? *AMA J Ethics*, 19(11), 1106-1115. doi:10.1001/ journalofethics. 2017.19.11.stas1-1711
- Packer, S., Mercado, N., & Haridat, A. (2019). Bioelectronic Medicine-Ethical Concerns. *Cold Spring Harb Perspect Med*, 9(10). doi:10.1101/ cshperspect. a034363
- Sedda, G., Gasparri, R., & Spaggiari, L. (2019). Challenges and innovations in personalized medicine care. *Future Oncol*, 15(29), 3305-3308. doi:10.2217/ fon-2019-0284

Western Sociological Heritage, Modernist Paradigm, and the Crisis of Sociology in South Asian Countries

Gamage S.

University of Western Sydney

Email: gamage.siri@yahoo.com

Introduction

South Asian sociologists argue that the sociology discipline and its practice in South Asia are facing a 'crises' and/or an 'impasse' due to a range of reasons including the dominance enjoyed by Western colonial-imperial heritage, i.e., theoretical and methodological, engrained within the scholarship, practice, institutions, and research. The rapid growth in the number of universities and colleges teaching sociology without achieving the required standards is also contributing to this crisis. The reproduction of the Western disciplinary heritage by contemporary sociologists who are not grounded in their own scholarly traditions is causing considerable damage to the discipline and to the intellectual growth of new cohorts of students who follow sociology courses in growing numbers in university-affiliated Colleges in India, Bangladesh and elsewhere. Against this trend in the sociology discipline, some sociologists even talk about the end of sociology (e.g., Nazrul Islam 2004). There are stronger pleas for an autonomous or indigenous sociology along with the need to pluralise and globalise the discipline.

It is being argued that there is an unequal relation in the global division of labour relating to social science knowledge production and dissemination. Thus, the world social science powers in Europe and USA enjoy an advantage over these processes in other countries. This relationship has created dominant-subordinate epistemic

frameworks. Utilisation of such frameworks has compelled sociologists in South Asia to turn a blind eye to their own historical, cultural, philosophical, and intellectual traditions and knowledge. The teaching practices and resources influenced by Western sociological heritage also perpetuate this unequal relationship. Moreover, various binaries created by the modernist paradigm during the colonial era have been reconstructed under the conditions of globalisation to serve the interests of Western social science powers.

If this is so, sociologists in Asia/ South Asia have an obligation to interrogate this unequal and dependent relationship and to explore socially relevant knowledge paradigms, theories, and concepts from their own societies with a view to formulating alternative sociological discourses, theories, and methods. However, this is not a call for wholesale rejection of Western sociological heritage in Asia/South Asia.

Methodology

The paper is based on selected review of publications pertaining to Sociology and anthropology in south Asia as well as those relevant to Southern Theory, Critical discourses in sociology and anthropology, global south perspective, and academic dependency. Such critical discourses were used as a frame of reference to examine the status of sociology and anthropology in South Asian countries. Additionally, author's insights in teaching sociology both in Sri Lanka and Australia were used to formulate the arguments in the paper.

Western Sociological Heritage and its Dominance

Sociological knowledge is Eurocentric as it emerged out of the particular social condition of Western modernity. 'The social sciences took their modern institutional form in the second half of the nineteenth century, at the high tide of European imperialism. Imperialism had become the condition of existence of metropolitan

society by the time the new sciences made 'society' an object of systematic study' (Connell 2007: x). Unequal academic hierarchies and privilege are produced by such a system.

According to Selvadurai et al, 'social science discourse and knowledge in developing societies appear to be dominated by Western knowledge of a particular kind i.e., Anglo-Saxon tradition. Selvadurai et al investigate the general development of social science discourses in the West and response from the developing societies, particularly on the impasse in social science as it relates to domination of Eurocentric knowledge and the marginalization of local knowledge' (Selvadurai et al 2013).

Patel (2006) explains how sociology taught in the USA came to dominate the world of sociological knowledge even though after the Second World War sociology was institutionalised both in Europe and USA. According to her, 'The study of sociology came to be coterminous with the Parsonian school, which elaborated generalized concepts, gave little respect for the study of social change and instead emphasized integration and consensus' (Patel 2006: 387). This new sociological language was diffused to other parts of the world along with its perspectives, theories, concepts, and methods. Some states gave priority to economics rather than sociology. Patel argues that 'the binaries put into practice during the colonial period were refashioned in the context of tradition-modernity thesis' (2006: 387). Modernization theory created earlier binaries in new ways with a presumption that there was a common path for all nations, peoples' and areas. Thus, orientalist binaries were reframed to 'legitimize the colonial project of modernity that divided the peoples of the world into two groups, the traditional and the modern' (Patel 2006: 388). Sociologists tried to fit the data from the ex-colonies with such perspectives without much reflection on their applicability.

The idea of the dominant social science powers such as UK, France, and USA - metropolitan 'core'- structuring systems of thought in the colonial peripheries and its critique is known in the critical Social Science and Humanities circles. Such criticisms started with the onset of imperialism, colonisation, orientalism, and Western modernism. While such critique is gaining ground in social science circles in South Asia, sociologists elsewhere have formulated arguments on how modernist knowledge exercised dominance through social science disciplines, and through English language and modernist education, over knowledge production and dissemination processes and institutions in the colonial peripheries in the last 200 years. They further show how this was further extended after countries of the colonial periphery obtained independence and developed sociological teaching and research with a nationalist-developmental orientation¹.

According to Alatas, the social sciences were implanted in the colonies and other peripheralized regions by the colonial powers in the 19th century onwards, 'without due recognition given to the different historical backgrounds and social circumstances of these societies. (Alatas 2006: 24-25). Those who introduced social science disciplines failed to sufficiently indigenize, domesticate, or nationalize so that they could be more relevant. Despite political emancipation, the intellectual dependence of the former colonies on Western models continued. Leading theoretical perspectives originating from Europe and America are still present in University syllabi and journal article bibliographies. Due to the wholesale adoption of Western educational systems and philosophies formally, lack of creativity and originality emerged in the knowledge production, utilization in research and dissemination. This intellectual dependency is in both structures and relevance of ideas derived from alien settings (Alatas 2006: 25). Though ruptures have occurred in the relationship between Asian sociology and the Western sociology, academic

¹ For information on the concepts operational during the colonial period in India, see *Imagining Sociology of South Asia: 1840-1870, Wiles lecture Series, UK.*

dependency has continued in one form or another. The situation of colonial mentality experienced by Asian sociologists has been described by the term ‘captive mind’².

Western Modernity, its Influence and Critique: Santos, Connell, Comeroff & Comeroff

As a paradigm that emerged in the global north and influenced thought and action in the colonised periphery, we have to explore the basic features of Western modernity paradigm and the manner of its export to colonised countries. According to Santos (2014), Western modernity is characterized by abyssal thinking. ‘What is usually called Western modernity is a very complex set of phenomena in which dominant and subaltern perspectives coexist and constitutive of rival modernity’s (Santos 2014: ix-x). Santos argues that the paradigm of modernity consists of two forms of knowledge: knowledge-as-emancipation and knowledge-as-regulation:

This social and epistemological paradigm suffered a historical accident... from mid-19th century onward, the possibilities for the implementation of this paradigm of modernity were reduced to those made available by world capitalism. This accident created enormous turbulence between social regulation and emancipation, which eventually led to the cannibalization of social emancipation by social regulation. This led to a double crisis, each feeding on the other. We find in this situation today. (Santos 2014: 139).

The fundamental problem confronting us today is ‘the failure to acknowledge the presence of abyssal line dividing metropolitan from colonial societies decades after the end of historical colonialism’ (Santos 2014: 70-71). Santos believes Western modernity ‘underlies the hegemonic knowledge, whether philosophical or scientific, produced in the West in the past two hundred years’ (Santos 2014:165-166). It

² Syed Hussein Alatas developed this concept in the early 1970s. For a discussion of the concept and its meaning, see (Alatas 2006: 30-31).

emerged in the context of ‘the consolidation of the liberal state in Europe and North America, the industrial revolution and capitalist development, colonialism and imperialism’ (Santos 2014:166). Western modernity is based on lazy reason and its constructed dichotomies. Lazy reason created the framework for the philosophical and epistemological debates in the last two hundred years. There was no restructuring of knowledge as lazy reason resists change (Santos 2014:166-167).

Sociology and social sciences in this century have developed as disciplines with the master narrative - structure and agency in sociology and anthropology (2014: 81). However, this modern equation that guided us to think about social transformation ‘is undergoing a process of profound destabilisation’ (2014: 81). According to Selvadurai et al, contestations from within the Western realm as well as developing societies appear to provide a remedy to the contemporary situation, but somewhat at a slow pace and operating in the margins. The nexus of knowledge and power that reins in favour of the Western discourse appears to be numbered, in view of the critique from within and without’ (Selvadurai et al 2013: 104).

Santos criticizes dominant (northern) epistemologies and present an epistemological proposal for the South consisting of ‘a set of inquiries into the construction and validation of knowledge born in struggle, of ways of knowing developed by social groups as part of their resistance’ (Santos 2014: x). It is ‘an emancipatory project free from the idea of both progress and universalism’ (2014:73). Santos calls for a paradigm shift in both epistemological and societal terms because ‘the understanding of the world promoted by modern reason is.... not only partial but very selective’ (2014: 168). ‘Western modernity, controlled by modern reason, has limited understanding not only of the world but also of itself’ (Santos 2014: 168)³. Santos proposes a different reason called ‘subaltern cosmopolitan reason’.

³ For a critique of what he calls lazy or metonymic reason, how it ended up having primacy in the last 200 years by creating totalizing discourse and dichotomies and consequences, see (Santos 2014: 167- 175). Such criticism is a prerequisite to recuperate the wasted experience.

Santos talks about the lines drawn by dominant Western thinking of our time (abyssal thinking) through which human and non-human realities on the other side are made invisible. This line divides social reality profoundly. This division affected by abyssal line into metropolitan and colonial societies is such that the ‘other side of the line’ vanishes as reality, becomes non-existent. ‘Whatever is produced as non-existent is radically excluded because it lies beyond the realm of what the accepted conception of inclusion considers it to be its other’ (Santos 2014: 118). ‘Modern knowledge and modern law represent the most accomplished manifestations of abyssal thinking. They are mutually interdependent’ (Santos 2014: 118). He describes ‘(t)he logics and processes through which modern reason produces the non-existence of what does not fit its totality and linear time are various’ (Santos 2014: 172). In the way Santos describes it, the sociology of absences focuses on ‘the social experience that has not been fully colonized by modern reason’ (Santos 2014: 172)⁴.

Importantly, ‘abyssal thinking consists in granting to modern science the monopoly of the universal distinction between true and false, to the detriment of two alternative bodies of knowledge: philosophy and theology’ (Santos 2014:119). ‘This monopoly is at the core of the modern epistemological disputes between scientific and non-scientific forms of truth’ (Santos 2014:119). According to this logic, what exists on the other side of the line ‘are beliefs, opinions, intuitions, and subjective understandings, which, at the most, may become objects or raw materials for

⁴ *He describes five forms of non-existence i.e., 1. Monoculture and rigor of knowledge, 2. monoculture of linear time, 3. logic of social classification that distributes populations according to categories that naturalizes hierarchies, e.g., capital-labour, 4. Logic of dominant scale (universal and global), and 5. Logic of capitalist productivity according to which ‘capitalist economic growth is unquestionably rational objective’ (Santos 2014:172-174).*

scientific inquiry' (Santos 2014: 120). This is an important distinction about two knowledge types.

He argues that today 'we must start from the verification that the theory of history of modernity is untenable (and) human initiative rather than any abstract idea of progress is what grounds hope' (Santos 2014: 89). We need to replace modernity paradigm with another paradigm (Santos 2014: 88). While 'the paradigm of Western modernity postulates a dialectical tension between social regulation and social emancipation', in Santos's view, 'the most important problem is the collapse of social emancipation into social regulation' (Santos 2014: 71). Hence as social scientists our challenge is to regenerate emancipation. 'Because science and hence the social sciences as we know them are part and parcel of the project of Western modernity, they are much more part of the problem rather than the solution' (Santos 2014: 72). To face this challenge social sciences must undergo radical change.

He further says, the structure of modern knowledge has 'led to total primacy of knowledge-as-regulation' (2014:139). Modern science has become the privileged form of knowledge-as-regulation and it has deserted knowledge-as-emancipation (2014:156). Thus, 'global social injustice is intimately linked to global cognitive injustice (and) the struggle for global social justice must therefore be a struggle for global cognitive justice as well' (2014:124). This statement has profound implications for sociology theory and practice.

Connell clarifies the respective roles of anthropology and sociology in historical context by stating that anthropology became 'the designated intellectual container for primitive societies' (2007: x) and argues,

The rest of social science formed itself on ethnocentric assumptions that amounted to a gigantic lie- that modernity created itself within the North Atlantic world, independent of the rest of humanity. Models constructed based on that lie, such as functionalist sociology, modernization theory and

neoclassical economics, were then exported to the rest of the world with all the authority of the most advanced knowledge, and all the weight of First World wealth and power (Connell, 2007: x).

Though there are attempts made to correct this, metropolitan sciences continuously update at home and are exported. Furthermore, 'Metropolitan theory is distributed through a global network of institutions including universities, scientific organizations, journals and-as Arturo Escobar (1995) has eloquently shown-development institutions from the World Bank down' (Connell 2007: xi). A point Connell makes is that '(t)o the degree that the making of modernity has been a world-historical process, it can as well be narrated from its undersides as it can from its self-proclaimed centres—like those maps that, as a cosmic joke, invert planet earth to place the south on top, the north below' (Connell 2007:117).

Comaroff & Comaroff (2012) also question 'the universal premises of Euro-American social theory founded on modernity and enlightenment' (2012: 116). They believe that '(a)s an ideology, it has never been dissociable from capitalism' (Comaroff & Comaroff 2012: 116). Moreover, 'Other modernity's are treated as transplants of the Euro-original' (2012:114). The meaning of modernity however 'is dependent on context, serving to put people in particular times and places on the near-or-far side of the great divide between self and other, the present and prehistory, the general and particular—oppositions that are mobilized in a range of registers from theologies to party platforms' (Comaroff & Comaroff 2012: 119). The positivist social sciences, modernist sociological theory ascendant from the 1950s, deployed this grammar of oppositions such as foundational contrasts as mechanical versus organic solidarity, status vs. contract, pre capitalist vs. capitalist (Comaroff & Comaroff 2012:119). Though 'Colonial/postcolonial studies ... has taken pains to transcend the assumptions and methods of modernization theory' (2012: 119), the question remains as to whether Sociologists in the global south, in this case South Asia have done so sufficiently?

In view of these observations on the historical unfolding of dominant epistemologies and theories emanating from the global north, as social scientists we have a duty to critically investigate ‘the concealed contradictions of capitalist modernity’ (2012:117) and the role of metropolitan theory in the context of South Asia in relation to knowledge construction in sociology and other social sciences.

Crisis of Sociology in the South Asian Context

Several critical reviews exist on the introduction and institutionalisation of sociology including social anthropology and resulting practices, issues, and challenges in South Asian countries. These include Patel (1998, 2006, 2010, 2014), Sengupta (1997, 1999), Vasavi (2011), Modi (2010), Srinivasan (2010), Kais (2010), Sabir (2010, 2016), Perera (2012), Hettige (2010), Gamage 2015), Islam (2004), Thakur (2015), Misra (2005), and Karim (2014). There are also some book reviews by South Asian sociologists and social anthropologists that contain contemporary observations. Speeches by Presidents of Sociological Association of India and some conference reports on sociology in South Asia also provide further clues on the evolving nature of the subject and the challenges it faces.

There is a strong line of argument in these writings emphasising the fact that sociology practice in South Asia is excessively embedded in the Western hegemonic knowledge and methodologies. When European and American perspectives and theories were exported to other countries, they have become dominant universal models (Patel 2010: 3). Citing Alatas (1974), Patel observes that ‘such domination organized an array of sociological practices, including those that dealt with teaching, such as import of syllabi and textbooks, and research’ (Patel 2010: 3-4). Imported models included ‘what to study, how to study and what is considered best practice in research, including the evaluation of research projects and the protocols of writing, and presenting empirical and theoretical articles in journals’ (Patel, 2010: 4).

However, a corresponding argument in relation to the later phases of discipline's development is that it is not sufficiently embedded in global sociology due to the way sociology was institutionalised in South Asian countries after the nationalistic phase of development, i.e., use of local languages, regional university cultures and practices as well as factors such as the brain drain of region's sociologists who had their training in Western higher education institutions. Both these arguments need critical scrutiny.

The state sponsorship of higher education, politicization of university administration and the academia, creation of institutional impediments for the growth of sociology relevant to the South Asian context are other themes discussed in the literature. This resulted in the methodological nationalism. Sociologists in the region claim that today, sociology research and practice are embedded in nationalistic and developmentalist sociology and anthropology guided and funded by the state, multilateral development agencies and international NGOs that employ local social scientists as consultants depriving of their time and energy for producing social theory relevant to the South Asian context. Some of their practices are not only nationalistic but also nativist. Sociology research, practice and teaching have been subjected to the developmentalist agenda of the governments, neglecting deeper epistemological work. In Nepal, 'the developmentalist and functionalist vision, which remains dominant, has de-emphasised the teaching and research on frameworks and themes such as politics, conflict, struggle, resistance, etc.' (Misra 2005:101).

A significant rupture has been created between local sociology practices and those of the metropolitan sociology or indeed global sociology. Some confess that there is a lack of innovation, creativity and application of Western derived sociological-social anthropology knowledge frameworks/paradigms properly by the new generation, which is disconnected from Western-oriented knowledge to the local context compared to the previous generation of sociologists and social

anthropologists trained in Euro-America e.g., Sri Lanka (Perera 2012, Hettige 2010). These sociologists see such a rupture as the cause of stagnation in sociology's forward march.

Many local sociologists in the region do not even link up with global sociology or active sociology associations in their own countries - not to speak about producing globally relevant sociology from the periphery. Instead, they are playing the role of semi-colonial academics in the internal academic milieu. They are removed from the social and cultural contexts they live in while functioning as middle-class academics whose positions are secured by the state funded universities supplemented by NGO research and consultancies⁵. Those affiliated with political parties are even pretending to be intellectuals in the political and social space while seeking legitimacy not from the sociology profession but from the politicians and significant others in the national affairs.

Misra also discusses the de-linking of the Global and the national-local by South Asian sociologists (Misra 2005:101). He states that 'despite the growing importance of globalisation, some aspects of society and changes have been neglected by sociologists. These include 'The sociology of the interconnectedness of the global, the national and the local, the dynamics of this interconnection, and the implications of this interconnection has on the present and future lives of different social categories such as regions, classes, genders, ethnic groups, caste groups, the poor' (Misra 2005: 101). Sociologists and anthropologists in Nepal often visualise 'the evolution of specific structures and processes which shape the polity, economy and culture' as local products. The macro and the long run remain highly underemphasized both in the syllabi and the research agenda' (Misra 2005: 101). This is a trend observed by others like Vasavi and Patel in relation to sociology in India.

⁵ *There are country specific variations in such practices in the region, meaning that this happens more in some countries and less in others.*

Some sociologists point out that there is a crisis in the practice of sociology – teaching, research, and policy work - due to the existing academic dependency on metropolitan knowledge (concepts, theory and paradigms and methods) on one hand and the internal developments and changes in the organisation and practice of sociology on the other, i.e., institutionalisation of the teaching especially in the post-colonial, nationalistic phase. Numerous reasons are cited for this crisis including the Eurocentric nature of disciplinary knowledge/theory, methodology, language of teaching, divergences between elite centres vs. regional centres of teaching and learning, non-integration of sociology knowledge produced in local languages in the teaching of sociology in English, concentration of research in certain parts and the exclusion of others, over reliance on imported sociology and anthropology concepts, theory and methods and lack of efforts to develop more autonomous kind of ‘indigenous sociology’ relevant to the South Asian context and its cultural-intellectual traditions⁶.

Writing a review of the proceedings of a conference on *Sociology in South Asia: Heritage and Challenges (1998)*, Patel (1998) refers to three issues that characterise the crisis in sociology as articulated by Partha Mukherji: the universal applicability of concepts, theories, and methodologies; the positive-normative methodological aspects of analysis of complex social systems; and problem-oriented theoretical research vs. solution-oriented applied research. Claiming that ‘sociology in South Asia is caught up in these questions, may be even trapped in them’ (Patel 1998: 339), she argues that ‘all these issues are related to the larger question of the role of sociology in the modern world, as well as the differentiation of South Asian sociological concerns from those of the North and the world at large’ (Patel 1998: 339). More importantly, Patel argues that ‘the paradigm crisis in sociology coincides

⁶ *This is not a comprehensive list of the issues and challenges found in the reviewed literature. For more, readers are urged to access the listed publications directly.*

with a similar crisis in higher education. Issues of pedagogy, the learning process, the quality of curriculum, infrastructure, and financial autonomy are entangled with “what to study” and “how to study”, issues that concern us as sociologists’ (1998: 339). According to her, ‘Paradoxically, these challenges are embedded in the very institutions that had encouraged sociology’s formation and defined its conceptual map: the institutions of the nation-state that advocated development, macro level agendas, and uniform policy implementation’ (Patel 1998: 340). Almost 17 years after making these remarks, they are equally applicable to the crisis of sociology in South Asia even today.

Vasavi’s view about Indian sociology and anthropology is that today they have reached an impasse. She believes that ‘the SOI seems fragmented and diluted, unable to forge an identity of its own, respond to changing times, and generate new schools of theory, methods, and perspectives’ (Vasavi 2011: 402). Among the factors contributing to this situation ‘are the institutional contexts, the politics of knowledge production, the state of discipline’s syllabi and pedagogies, its limited methodologies, the entrenchment of some approaches and theories, and the inability of sociologists to engage with and contribute to public debates either in the vicinity or at the national level’ (Vasavi 2011: 402). She in turn reviews each of these factors in some detail.

In her review of the conference proceedings noted above, Patel observed that ‘Sociologists in South Asia are attempting to move beyond the assumed frame that has always defined the terms of their discussions and research agendas’ (1998: 339). However, some sociological traditions ‘have not evolved perspectives and theories to assess their relationship with dominant universalized traditions, although they have been recognized’ (Patel 2010: 17). The question remains as to what extent a paradigm shift has occurred in South Asian sociology?

Referring to the Indian context, Vasavi further points out that most departments of sociology and social anthropology - apart from a few institutions such as Delhi University and ICSSR-affiliated institutions - are in a moribund state. Moreover, 'the discipline's literature, pedagogy and engagement with the society at large remain inadequate' and it 'has been unable to generate new and comparative theories' (Vasavi 2011: 401). As a result, 'the SOI compares poorly with some of the more innovative and creative social science and humanities in India' (Vasavi 2011: 401). 'Sociology's poverty of concepts and theory is more conspicuous when compared to the literature generated by the 'subaltern school' of historians and political theorists and 'post-colonial' studies from India that have synergised political science, history, and cultural studies' (Vasavi 2011: 401).

Sociology in Bangladesh is also confronting multifaceted challenges (Kais 2010:337 citing Khan 2008). These challenges relate to teaching of sociology and research. Kais believes that 'the course curricula seem to be boring, uninteresting, and sometimes irrelevant' (Kais 2010: 339) and the 'acute shortage of quality textbooks in the country is another dimension of the crises in teaching sociology' (Kais 2010: 339). Kais believes that 'In the absence of quality home books, teachers and students have to rely on European/American books. With this come two related problems. First, there remains a gap between the issues discussed in these books and the real social issues of Bangladesh where these books are read. Second, these books are costly and fairly unavailable to those who need to consult them' (Kais 2010: 339).

According to Sabir who explores the status of sociology in Pakistan from its introduction in 1954 and the structurally imposed dependency on the global north characterizes it 'by quasi-isolation, outdated knowledge, and as cognitively and institutionally static' (2010: 2). He says, 'it is yet to attain the status as something more than an inconsequential, beleaguered and belittled scorned and unproductive academic discipline' (2010: 2-3).

Sociologists in South Asian countries have also been de-linked from local knowledges, epistemology, indigenous knowledge traditions (philosophical, cultural, literary, oral) to the extent of not being able to produce social theory relevant to the local contexts. Sociologists and anthropologists are not capable of connecting intellectually with indigenous intellectual, philosophical, religious traditions due to the inherited colonial-modernist mindset and associated practices or they are consciously neglecting such possibilities due to their intellectual and epistemological dependencies on the dominant modes of knowledge production and dissemination inherited from the Western colonial-modernist paradigm. Writers like Vasavi and Patel have discussed the non-inclusion of local intellectual traditions in mainstream Sociology due to definitional and disciplinary reasons.

Conclusion

This paper discussed various dimensions of the Western social science domination, modernist paradigm, and its critique as well as the nature of the crisis facing South Asian sociology. The paper noted that sociologists in south Asia have not yet evolved adequate perspectives and theories to critically assess their relationship with the dominant Western social science traditions –though this dominance and dependency have been recognised by the sociological and anthropological community of scholars. It further noted that the questions of what to study, how to study and where to study are deeply connected with the Western modernist education framework, associated institutions and processes that perpetuate the same even under the post national conditions prevailing in South Asia. As much as the Western Social Science domination involves tools and methods, developing counter hegemonic discourses in sociology and anthropology requires the development of relevant tools and methods from the global periphery, in this case south Asia. To secure cognitive justice, South Asian sociologists, anthropologists, and other intellectuals with a Southern or Subaltern consciousness can play a critical and re-invigorating role by distancing themselves from the metropolitan theory based on

Western modernity and re-focusing on their own intellectual traditions and practices whether they correspond to Western social science terminology and expectations or not.

Whether sociology of South Asia is playing a liberal, progressive, and emancipatory role as it did in the European context during its origin and evolution is a significant question emerging from the various reviews. While there are differing perceptions about sociology among the key stake holders such as the states, NGOs, religious authorities, students and the public, and sometimes negative reactions also, practitioners themselves seem to be caught in a time wharf when it comes to the theoretical paradigms and methodological orientations being used in teaching and research⁷. If as Comaroff and Comaroff state (and denied by other social scientists from the West) the emergence of Western modernity was the result of north-south collaboration, the question remains as to whether the emergence of non-Western modernity or indeed South Asian modernity can be the result of north-south collaboration as well? More profoundly, the emergence of alternative sociology (and social science) discourse from South Asia/Asia can be the outcome of a north-south collaboration designed on a different footing by seriously taking the suggestions and critique contained in the work reviewed in this paper.

Given the crisis of the discipline discussed what is needed is a network of sociology intellectuals spread across the region and beyond that can think beyond the box, think long term with a historically informed social consciousness. They ought to be able to read the local tradition and how modernity and education built on modernity principles and values have deformed what we do and, in the process, alienated us

⁷ *The liberal and progressive tradition of sociology at early stages at Dhaka University faced challenges from a certain quarter of people. It even incurred the wrath of the Martial Law government of erstwhile Pakistan. This government tried to close the department and compelled the department not to enroll undergraduate students at a session three years after its birth (F.R. Khan 2008). (Kais 2010: 345)*

from the very people and traditions that inform attitudes, values, norms and actions in everyday life? We ought to be able to map out a path for South Asian sociology and anthropology or rather South Asian Sociology that is relevant, applicable, rooted, and cutting edge. Without doubt, constructing alternative knowledge from the ashes of old sociology and anthropology and drawing from the local intellectual, philosophical, and cultural traditions are the urgently required tasks for re-imagining sociology and anthropology in South Asia.

References

- Alatas, S.H. 1974. The Captive Mind for Creative Development, *International Social Science Journal*, 36(4): 691-9.
- Alatas, S.F. 2006. *Alternative Discourses in Asian Social Science: Responses to Eurocentrism*, New Delhi, Sage.
- Comaroff, J & Comaroff, J.L. 2012. 'Theory from the South: Or how Euro-America is Evolving Toward Africa', *Anthropological Forum: A Journal of Social Anthropology and Comparative Sociology*, 22(2): 113-131.
- Connell, R. 2007. *Southern Theory: The Global Dynamics of Knowledge in Social Science*, Crow's Nest, Allen & Unwin.
- Gamage, S. 2014. 'Changing Patterns of Anthropology and Sociology Practices in Sri Lanka in the Context of Debates on Northern and Southern Theory', *Social Affairs: A Journal for the Social Sciences*, 1(1): 1-29, Fall
- Hettige, S. 2010. 'Sociological Enterprise at the Periphery: The Case of Sri Lanka', in M.Burawoy, Mau-keue Chang, and Michael Fei-yu Hsieh (eds.,) *Facing Unequal World: Challenges for a Global Sociology*, Vol.2 Asia, Institute of Sociology, Academia Sinica & Council of national Associations of the International Sociological Association. Taipei.
- Islam, N. 2004. 'Sociology in the 21st Century: Facing a Dead End', *Bangladesh e-Journal of Sociology*, 1 (2) July

- Karim, A.H.M.Z. 2014. 'Anthropology in Bangladesh: its Emergence and Relevance to Global Context', *Anthropologist*, 17(3): 937-957.
- Kais, S.M. 2010. 'Fifty Years of Bangladesh Sociology Towards a "Hybrid Sociology"?' *Facing an Unequal World: Challenges for a Global Sociology*, M. Burawoy, Mau-kuei Chang, M. Fei-yu Hsieh (eds.), Vol.2 Asia, Institute of Sociology at Academia Sinica, Council of National Associations of the International Sociological Association, and Academia Sinica.
- Mishra, C (2005). 'Sociology in Nepal: Underdevelopment Amidst Growth'. *Contributions to Nepalese Studies*, 32(1): 93-128.
- Modi, I (2010) 'Indian Sociology Faces the World'. In M. Burawoy, Mau-kuei Chang, M. Fei-yu Hsieh (eds.) *Facing an Unequal World: Challenges for a Global Sociology*, Vol. 2 (Asia): 316–325.
- Patel, S. 1998. Whither South Asian Sociology? Book Review, *Contemporary Sociology*, 27(4): 338-340. Accessed 08.02.2016.
- Patel, S. 2006. 'Beyond Binaries: A Case for Self-Reflexive Sociologies', *Current Sociology*, 54(3): 381-395.
- Patel, S(ed). 2010a. 'Introduction: Diversities of Sociological Traditions', S.Patel (ed) *The ISA handbook –Diverse Sociological Traditions*, Los Angeles, Sage.
- Patel, S. 2010b. At Crossroads: Sociology in India, in S. Patel(ed) *Diversities of Sociological Traditions, The ISA handbook –Diverse Sociological Traditions*, Los Angeles, Sage.
- Patel, S. 2014. Afterword: Doing global sociology: Issues, problems and challenges, *Current Sociology Monograph*, 62(4): 603-613.
- Sabir, M. I. 2010. 'From Academic Dependency to Self-Ostracism of Intellectual Labor: The Case of Sociology in Pakistan', *Cahiers de la recherche sur*

l'éducation et les savoirs, 9: 73-88 <https://cres.revues.org/374>, Downloaded on 25.02.2016

- Sabir, M.I. 2016. *Sociology in Pakistan: Origin and Development 1955-2014*, Dissertation submitted for Doctor of Philosophy, Université Paris – Saclay.
- Perera, S. 2012. 'Notes from an Anthropological Wilderness: A critical Self-assessment of Sri Lankan 'Anthropology'' in A.K. Danda & R.K.Das (eds) *Alternative Voices of Anthropology; Golden Jubilee Symposium*, Indian Anthropological Society, Kolkata.
- Santos, B de S.S.2014. *Epistemologies of the South: Justice Against Epistemicide*, Boulder, Paradigm Publishers.
- Selvadurai, S. Choy, E. A. Maros, M. & Abdulla, K. 2013. 'Shifting Discourses in Social Sciences; Nexus of Knowledge and Power', *Asian Social Science*, 9 (7): 97-104.
- Sengupta, C. 1997. 'Future of Sociology in South Asia: Challenges and Prospects', *Economic and Political Weekly*, July 26.
- Srinivasan, K 2010. 'The Social Science Imagination in India: Deconstructing Boundaries and Redefining Limits', *Sociological Bulletin*, 59 (1): 22-45, Indian Sociological Society.
- Thakur, M. 2015. 'The Politics of Indigenous Social Science: Invoking a Lucknow Sociologist, Society and Culture in South Asia', 1(2): 109-126
- Downloaded from scs.sagepub.com at University of New England on March 10, 2016.
- Vasavi, A.R. 2011. 'Pluralising the Sociology in India, *Contributions to Indian Sociology*, 45(3): 399-426.

Impact of War Memorialisation Events in Post War Ethnic Reconciliation Process of Sri Lanka

Gunasekara, AMAS^{1*} and Pannilage, U²

¹Head, Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences,
University of Ruhuna

²Professor, Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna

Email: suranjith@soci.ruh.ac.lk

Abstract

Memorialization is not a new phenomenon in Sri Lanka. Historically, memorialization has been witnessed over the years in various forms. Erasing memories of specific communities took place in the post-independent political process as a result of ethnopolitics. However, the politics of memory and memorialization continue even to date in the post-war context. Erasing the memory of particular communities from the commemoration process in the post-war Sri Lankan social context is the core research theme of this study. The war memory represents the sensitive and emotional assets of both the victorious and the defeated parties of the war. The commemoration of the deceased is a value long being established by any community. The memory and the memorialization of war heroes have acquired a political significance under the norms of a nation-state and ethno-nationalist secessionist movements. This study examines the memorialization process, power relations and hegemonic formations that are part of the war memorialization in Sri Lanka and discusses social, political as well as psychological implications of the parties resorting to the conflict in their attempt to maintain war memories in the post-conflict context. The main objective of the study is to understand the nature of the war commemoration in post-war Sri Lanka by exploring the historical and political reasons. The study revealed that memorialization has amounted to hegemonic cultural Memory and the Memory and efforts of memorialization of "the other's memory are being erased".

Keywords: *Memorialization, Post-war, Reconciliation, War memories*

Introduction

The war memorialization is a practice introduced in Europe in the late eighteenth century. The history of remembering the deceased in Sri Lanka is a long-established practice (Mahawansa, 2007). However, the European practices of the war remembrance could be traced back to 1793 (Burke, 1989). There is the first monument related to memorialization in Frankfurt, Germany, in memorializing a soldier in the form of heroic expression (ibid). The history of the war memorialization in contemporary Sri Lanka through monuments emerged in the context of the civil war and its aftermath. However, the memorialization process is a common practice throughout the history in forms ranging from monuments and remembrance days to teaching history and forming of a school and educational curriculum. The exercises of memory can usefully be mobilized in the ethno nationalist mindset among the communities (Hass, 1998) as well as a great healer and an enabler of reconciliation, paving ways, and opportunities for dialogue, understanding, apologizing, acknowledging and addressing past violence between divided societies (Luhmann, 2015). It is revealed that the memorialization could play the role of truth-seeking, justice, reparations and guaranteeing non-repetition. However, in the history, the memorialization has been manipulated to elevate the cultural memory of the hegemonic groups into a high position. As Evans (1997) pointed out, "the cultural memory is constructed. The erasure of the Memory of "the other" and the memorialization of 'the events of one's own is normal practice legitimized and justified through the hegemonic ideologies and the power formations throughout the history.

This research sheds lights on the memorialization of war events between the binaries of 'the winners' and 'the losers' who are in the North the East and the South of Sri Lanka as well.

The state always tried to link the memorialization of 'losers' to the identity politics in which the Memory of the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTEs) in the North, which is labelled as a commemoration of terrorists (Colombo telegraph.org). This had been successful until the state decided to destroy '*Ahimsakayinge Aramaya* (a place where is respected by people as sacred place),' a monument to commemorate a group of youth who lived in the Southern were victimized by the government (the catamaran.org). The research problem of the study was to inquire whether the right of memorialization is kept in the hands of power.

Sri Lankan society experienced nearly a three-decade-long civil war until May 2009. The civil war had resulted in the loss of thousands of civilians and soldiers' lives and unimaginable hardships, and mental trauma is leading to the fragmentation of the social fabric of Sri Lanka and weakening the polity. It is not easy to evaluate the impact of the civil war in Sri Lankan society as the damage the war had caused is in a range of different domains viewed from the incidents and the activities such as mass killings, abductions, family separations, and destruction of livelihood, post-traumatic stress disorders, disruption to education, internal displacement, and the emergence of refugees and so on. The war memories have resulted in causing distrust among different constituent ethnic groups of the Sri Lankan polity. Consequently, they have resulted in ill-disposed mindsets among other groups jeopardizing the reconciliation process of the country. At the end of the civil war, the government of Sri Lanka with the support of the international agencies initiated several development programmes to rebuild the affected area. It had launched large scale development projects like the Northern Spring Development Project for the Northern Province and Eastern Reawakening Development Project for the Eastern Province in the country. The critiques of the said development projects have highlighted by an overall concentration of the government that was only on the rebuilding infrastructure and some of the livelihood avenues alone. Those critiques have not laid it necessary consideration on the actual damages to the social fabric

which needed solutions for the root causes of the conflict and real contribution to the long-term healing process and any trust-building among the conflicting parties.

The ethnic policy of the post-independent state in Sri Lanka has contributed to strengthen divisions among different ethnic and religious communities. The war is a by-product of those policies. Northern and the Eastern parts of Sri Lanka are Tamil majority areas while the Southern part of the Island remains predominantly Sinhalese area. The political demography revealed that the ethnic groups are ethnically and geographically separated, and interactions between them are rarely seen, and if caught, they are usually agitated (Orjuela, 2003). At the end of the war, a process of reconciliation was initiated by the Government of Sri Lanka and still struggling to establish enduring peace in the country. However, the achievements of those initiatives have been questioned. It has been observed, even though the government official declaration of the peace initiatives and reconciliation weighted towards economic reconstruction, and there is no peace in the minds of the citizens of Sri Lanka (Lessons Learnt and Reconciliation Commission (LLRC), (Athas, 2009).

The reason for long lasting war in Sri Lanka has been violent culture of conflicts, societal beliefs, and collective Memory. Cumulatively, all the peace attempts have been obstructed by politically mobilized groups. Reconciliation consists of mutual acceptance and recognition, peaceful relations, and positive attitudes. In the process of reconciliation in a conflict context, Sri Lanka should ultimately lead to collective forgiveness. The normative body of knowledge acknowledges there is a mutual responsibility on the shoulders of conflicting parties to break a path to meaningful reconciliation with forgiveness, a precondition for reconciliation which requires decisions to learn new aspects about their group, learn about the rival group and to develop a vision for the future that combines both groups to establish peaceful relations (Bar-Tal & Rosen, 2009).

Research Methodology

The present study is based on the analysis of secondary data which the authors have collected for the doctoral thesis on civil war in Sri Lanka during the period from 1983 to 2009 and Reconciliation Process: Role of Memory and Interpretation in Ethnic Relations.

The authors found that the positivist epistemology alone is not sufficient to understand the impact of the war memory on a meaningful reconciliation process of any fragmented society. The major lacuna of the positivist approach in the study of this kind of complex and complicated social phenomena requires serious consideration of the ontic reality of the study subjects (Creswell, 2009). Further, the study of such phenomenon through a positivist perspective tends to design dictated studies preventing the researcher exploring the multi-dimensionality of the issue. The said doctoral study was initially intended following a positivist epistemological position. However, later, because of understanding, i.e., understanding of the feelings of the war-affected people are of equal importance, researchers decided to adopt a mixed methodology. The rationale for changing the approach was informed by the Weberian Notion of Empathetic understanding (Creswell, 2009). It was aimed at the objectification of the objectified. This paper is based on that rationale.

The authors found that there exists a rich pool of secondary sources. However, the authors themselves did collect such written documents and audio and visual sources as well (five videos on war victory memorial celebrations and publications). The thematic analysis was used to analyse the collected secondary data. The reflexive thematic methods were used in analysing the context as well as in the formulation of the interrelationship of data. Since the research was based on the secondary data, the researcher discourses formatted over the core issues of the study, which were also explored in the form of findings. In this connection, tools of critical discourse analysis were the threads that bound the data into a reflexive thematic analysis.

However, future researchers need to be aware that the present study is context-specific and might be generalizable for other contexts.

In order to understand the impact of war memorialization in the post war ethnic reconciliation process, some secondary sources were used in this study. All the amalgamated secondary data were applied reflexive thematic analysis method. Because it is essential to understand imbibed meanings of those selected secondary sources, use of reflexive approach is vital. The impact of war memorialization can best be understood through such an approach. Furthermore, reflexive thematic analysis supports analysing qualitative data to answer some questions about human experiences, views, and perceptions. In line with Braun & Clarke (2018) suggestions, following guidelines were thus taken into consideration when secondary data were analysed.

1. Familiarizing with the data
2. Generating initial codes
3. Searching for themes
4. Reviewing themes
5. Defining and naming the identified themes
6. Producing the report

Every stage of the data analysis was reflected in line with imbibed and contextual meanings of subject's experiences to produce theoretical informed themes in this study.

Scholarship on Reconciliation

The reconciliation has been defined as a societal process that involves a mutual acknowledgement of the past suffering and the changing of destructive attitudes and behaviour into constructive relationships toward sustainable peace (Lederach, 2001). The above definition recognizes that there is "a focus as well as a locus" in the reconciliation process. The focus of reconciliation is upon building new and better relationships between former enemies. Relationships are both the root cause and the long-term solution to the conflict. Thus, the connections must be the core focus for the reconciliation process. As a locus, Lederach argues, "reconciliation represents a space, a place or location of the encounter, where parties to a conflict meet" (Bar-Tal, pp. 112-24). Pholpott (2006) noted that the concept of reconciliation has an ancient meaning, which means "restoration of right relationship". Auerbach (2006) highlights that reconciliation implies both a process and an outcome. He observes there is more emphasis on the former when the reconciliation is being undertaken by any society. Accordingly, "stable peace; is the long-term goal of any process of conflict resolution. Clegg classified four categories of reconciliations; political, societal, interpersonal and personal reconciliations (2008, p.235). After defining what is meant by reconciliation, it requires the contextualization within the post-war period of Sri Lanka.

The scholars in the field of conflict studies shed light on the prerequisite of the post-conflict reconciliation process. They had pointed out reconciliation in post-authoritarian societies has to face the challenge of dealing with their past in the aftermath of violent confrontations (De Votta, 2013). It is because it has to be a period of transition wherein the new elites are required to select the most adequate instrument to solve their previous disputes and prevent future violent clashes (Teite, 2003; Huyse, 1996). In the above context, diverse models have been implemented from national and international criminal prosecutions, truth commissions, reparation projects, hybrid courts, to name a few. In their reconciliation efforts, some countries

have looked into their traditional practices to establish culturally sensitive procedures. Some others have preferred to transplant foreign models. Furthermore, there are alternative measures such as truth commissions which are more likely to deal with the victim's experience.

It can be stated that Sri Lanka has opted to embrace different ways to deal with the past. Interestingly, 'reconciliation' is the catchword used in the public debates in post-war Sri Lanka.

However, it has implemented several activities for the post-war reconciliation such as development projects and implementing recommendations of the Lesson Learnt and Reconciliation Commission. The policymakers, leaders of civil organizations, intellectuals and diplomats often refer to the process of reconciliation between the different ethnic groups that constitute Sri Lanka (Rambukwella, 2012). The reconciliation is not an easy endeavour. It requires a reflection of the past, which is a painful process, yet it contributes to the construction of sustainable peace. It is a process that needs to be initiated simultaneously both at individual and community levels. It becomes meaningful if the process replaces Fear by non-violent coexistence facilitating building confidence and trust. It leads towards empathy (Bloomfield *et al.*, 2003, p. 20).

Sri Lanka entered to that space with the military victory over its main rival in 2009. As Sri Lanka is in the phase of transitional justice, Sri Lanka's necessity of looking into strategies for easing the historical tension which is highlighted by many (Tambiah, 1997). The government-backed strategies of dancing to the tune of majoritarian politics will be resisted by the minorities allowing the politically sponsored remembrance projects by the political entrepreneurs (*ibid*). The post-war governments in Sri Lanka have adopted different strategies in the sphere of reconciliation. It was observed that some had adopted different attitudes toward reconciliation (Bastian, 2003). It can be observed there lacks a concern on the

feelings of community. Addressing them is very important at the transitional justice phase of conflict resolution (Bloomfield, 2003). The transitional justice paves the way for healing the war-affected people and also people who are responsible for war crimes. But in the context of Sri Lanka that was not successful due to the lack of proper mechanism.

Another essential step of the reconciliation process is truth-seeking. If transitional justice step were a success, the truth-seeking process could be achieved easily. However, these steps have also not been successful. The government established the Lesson Learned and Reconciliation Commission to address these issues. Mainly, there is a need to understand and address war memories to engage in a meaningful process of reconciliation. The government is not concerned about easing the war tension created through war memories. The War memory has been defined as emotional depictions of war experiences that carry along in the minds and lives of the war victims. They encompass personal and collective memories of war experiences.

The Collective Memory is defined by Halbwachs, (2002) as the shared pool of information held in the memories of two or more members of a group. Collective memory can be shared, passed on and constructed by a group (Burke, 1989) it can also refer to the collectively shared representations of the past by community members (ibid). The collective and individual memory has been memorialized from the ancient period up to now (Colman, 1992). Memorialization is generally referred to as the process of preserving memories of people or events. It can be a form of address or petition or a ceremony of remembrance or a commemoration. The act of remembering can be considered as a tangible framework for memorialization. Keeping actual items for the recollection of the past memories within popular consciousness is a memorialization (Pierre, 2008).

Expectations and Failure of Reconciliation Efforts in Sri Lanka

In 2009, the government of Sri Lanka took control of areas under the Liberation Tigers of Tamil Elam (LTTE). At this juncture, the local and international community expected that the government would take steps to heal the wounds of war war's wounds and address to the ethno- nationalist grievances that caused the conflict (De Votta, 2013) It is the nature of human to love the loved ones after the humanitarian disasters of war. For the purpose of memory of the loved ones, both sides involved in the conflict took initiatives to remember them.

There are several war monuments and memorials in the country dedicated to war heroes which aim at celebration and glorification. They have been sponsored by both camps engaged in the conflict. One can observe that there are many war monuments dedicated to perceived heroes of the group. There is a war victory monument erected by the government in *Baththaramulla*, a township close to the capital of Colombo. It has recorded the names of all the government soldiers who lost their lives during the civil war.

Further, the government annually sponsors national victory day celebration, whenever the celebration is held the place gets decorated and illuminated. Apart from establishing monuments, some cultural activities, especially those sponsored by Buddhist clergy such as *Boodhi Puja, pirith (religious ceremonies are followed by the Buddhist people)* chanting etc. to remember war heroes. On the other hand, the minority party to the conflict attempts their best to keep alive the memories of the war by activities such as issuing of calendars as an example commemoration ceremony are held at *Mulliwaiikkal*⁸ war monument. Further, it can be observed there are roads in several parts of the country named after the deceased soldiers by the community and government honouring soldiers who lost their lives in the name of freedom of the motherland as a political strategy to attract people to the governing

⁸ *The place which the LTTE Leader killed by the Government Army forces*

party. Building bus halts and community halls in several areas of the country is another activity to memorialize war heroism. Apart from these activities, main war monuments have been established in Northern and Eastern part of the country prioritizing *Puthukuduirippu, Mulliwaikkal, Kilinochchi and Elephant Pass*⁹ to remember war victory and war heroes to symbolize the defeat of the enemies of the government which dance mainly to the tune of Sinhalese Buddhists. The military power and the ideology promoted by the state aimed at establishing Sinhala Buddhist Hegemony among the Minority Tamils. In this context, the perception of the northern people of war memorial is pertinent.

Northerners' Perception of War Memories

It has been revealed the perception of conflict by the people of Northern and Eastern parts of the country is complex. There have been supporters as well as rivals to the LTTE dominated administration during their hey days of war. It is observed that many of the Northerners willingly or unwillingly had to engage with LTTE during the war. It is said that LTTE used to recruit civilians with and without their consent. The civilians who were forcefully recruited to the organization expressed their worries about the actions they were compelled to do during armed conflict. Their expressions have been indicative of their repent for the acts they had done even under forceful environment. The people who live in war-prone areas started to commemorate their family members after the end of war individually. They have built tombs and statues in memory of the people who lost their lives during war. The memorials during the war time have been cleaned up by the LTTE during the war and organized community war memorials at village levels. The war heroes' memorials and public ceremonies have been used to attract more and more to the organization and keep its popular base of support.

⁹ *Main Army bases of the government during the civil war period*

From 1989 onwards, the LTTE commenced paying organized public tribute to its fallen combatants through memorials and ceremonies. When on November 27, 1989, the LTTE's late leader Vellupillai Prabhakaran announced a national day of collective commemoration for Tamil War heroes which is commonly known as "Mahaveer Naal" (Heroes' Day). Apart from naming *Mahaviru Day*, in *Vishvamadu* area, there is a cemetery built to commemorate 4000 resistant fighters. Later, this was bulldozed by the government. Not only LTTE memorials but also Tamil community war memorials were demolished in the post-war era of the country erased the name of national security. Despite resistance to separatism and desire to resolve the conflict, the government had dismally failed to realize the genuine human bond of a group which continues to remember their members with a sense of spirituality.

The ethnic rivalry between the majoritarian government and the minorities that expressed desire to their cultural autonomy continues despite the cessation of the war hostilities between the two communities have entwined in the conflict.

End of the War and Unmet Dawn of Peace

Even though the war ended eleven years ago, and people are still waiting for the dawn of sustainable peace to Sri Lanka. To achieve sustainable peace, it is crucial to conceive reconciliation and peace differently. In this process the reconciliation of memory is very important. LTTE Community-led memory initiatives that do not have a state sanction can, and indeed has taken more liberal and creative forms over the years. Memory initiatives can assist all communities. The special memories of a community are very important which directly affects to initiate the reconciliation process.

The symbolic nature of war monuments and victory celebrations represent only the heroism of the war. The war memorialization discloses a fraction of a dominant system. Symbolically speaking, through the paradigm of war memorials, the state

has introduced a dominant site of memory where the government dominated. The dominant site of memory represents only heroism, and the civilian remembrance has simply been forgotten by the memorialization process.

In the post-war scenario, the war memorialization is conducted by both parties: The Sri Lankan government and the Tamil community. The majority Sinhalese celebrates the war victory celebration on May 18 annually with the support of the Sri Lankan government. They glorify the war heroism on the day of the victory celebration. The Tamil community celebrates the war heroes on the day of "Mahaviru", and it falls on November 27 annually to commemorate the slain LTTE leader Prabhakaran's birthday and the LTTE carders who were killed while fighting for Tamil Eelam. The war monuments have been constructed by both parties, and only carders and their heroism have been glorified by both the parties using these monuments and memorials. The monuments have been built all over the country by the victory parties and losers. The state practice of memorialization has been selective. Even in the Eastern and Northern regions are dotted with several war monuments erected by the estate to glorify the victory of the armed forces and glorify the heroism of warriors. The loss of civilian life during the war is not accounted for any of the monuments. The civilians of the Eastern and Northern regions have attempted to construct civilian memorials in the past. It has met with legal injunctions. The community memorials, which were banned by the government, serve as virtual spaces both for grief and for community gatherings. Their memorialization of the civilians who passed away has been met with the legal injunctions because they were a threat to the national security. The community memorialization processes of the North and Eastern region of the country have been banned by the state on the perception of being an attempt of glorifying the LTTE. Though it was prohibited and banned, still civilians are awaiting to memorialize their loved ones in the proper way. Though there are several monuments regarding the war and celebrating the war heroism, there are only two civilian war memorials in the Northern region of the country. Due to the memorialization of the civilians

who died during the war, collectively shares the pain, sufferings and loses of the lay people.

The memory and truth are significant to build an era of some transnational justice, and it will be more helpful to the post-conflict reconciliation process (Laderach, 1997). The transnational justice is understood as the conception of justice associated with the period of political changes, which is characterized by legal responses to confront the wrongdoing repressive of the predecessor regimes. Depending on their nature, the transitional justice mechanism is either perpetrator or victim-oriented (ibid)

The collective memory provides solidarity and continuity; these groups modify the memory of the past according to the necessities of the present. This is a dynamic process of constructing the history, and of generating a collectively shared gift which is based on an 'agreed' shared past. It was observed that neither the past nor the present is before each other. It was observed that how the past is active in the present constructions, notions, and values of present social frameworks, and on the other hand how the present has control over forming the past about meeting its current needs. The past and the present are always in interaction in the collective memory of groups since the continuity and solidarity of groups are essential for their survival.

The personal memorialization effort, like community initiatives, takes various forms to express and remind that, which may have forgotten, they hold deep meaning and personal significance in a way that no other initiative can afford the space to express. The personal memory initiatives encompass anything about alms giving, book dedications, art installations, documentations of incidents, photographs, and storytelling.

Even after a settlement is reached and a peace agreement is signed, this is by no means the end of the war. The settlement has to be implemented. If it is just a war

between two people, this may not be hard: those two groups' people do what they agree to do, and the past problems may be solved. In addition, the elite negotiated the agreement, their constituents also have to agree to the settlements, or else the deal is likely to fail. Usually, there is a long period of peacebuilding from the grass-root level of people, eventually culminating in apology, forgiveness and reconciliation. The reconciliation itself is a highly complicated, contested term. Some see it as simply the coexistence, others respect, and for some others, a mutual forgiveness.

Trust is the keystone of the reconciliation, and trust is the glue that holds relationships, societies, and economies together. The war results in the breakdown of confidence, and that is why its rebuilding is a core element of peacebuilding. It is essential overcoming fragmentation and reducing animosities for successful implementation of peacebuilding. Trust can be built through reconciliation because reconciliation is the meaning itself that bridges the gap in the present scenario between the ill-disposed community in the past context. In the context of Sri Lanka, building trust and truth-seeking there not been successful because there were no proper mechanisms for these activities. Both conflicting parties did not meet, and they could not share their pain and apology between them. They only focused on building up the physical infrastructure. But what should be done is to prepare the ground to healing these conflicting parties and intermediated civilians.

The war had torn social fabric. Mistrust roams in all relationships. In such a sense, even a minor problem can increase into significant violence. By giving secure places for discussions, inter -peace helps societies to re-establish trust through the collaborative identification and removing hurdles towards existing peace and the provision of a solution to common issues. The reconciliation is a process of society involving an interpersonal understanding of the past suffering and the changing of hostile attitudes and behavioural patterns into creative and hopeful relationships

towards lasting peace. To gain interpersonal relationships, this definition focuses on the critical building blocks in the post-conflict reconciliation. It acts on changes in emotion all attitudes and behaviour. The definition emphasizes that reconciliation is a social process after an armed struggle and works on differences within and between former riotous groups after ending the war. Eventually, it shows that reconciliation is a process not a specific situation at a particular moment in future. This definition is parallel to the others who see reconciliation as a pragmatic process in which relations are rebuilt to enable coexistence and sustainable peace. According to the responses, and it could be identified that before the war, there had been a friendly relationship among the people of this area. These people are waiting to build such a relationship that they had maintained before the black July in 1983.

According to the social identity theory, people get much of their identity from the groups they belong to. The significance of having a positive self-image is very essential for humans and by comparison with other groups. This target is obtained by accessing once in the group more reasonably than out of the group related to the significant problems. By bearing the similar beliefs and sharing their thoughts of the group system be a part of that favourable group.

War memories can be affected in various ways. First, in what way the consequences, the communities remember the violent past and how memories of the war can fuel conflict or, in another way, how it can be brought under peace and reconciliation and how to deal with painful memories. It is affirmed that way, and not much revealed how the war memories were instrumented in mode to evoke the bitter past, to create conflicts. It instigates ethnic disruptions among the harmonious people who lived together for years. The memories are significant in the period of transitional justice towards a reconciliation process. The memorialization process is a critical consideration in the process of transitional justice. The context of healing is another important phenomenon in the process of reconciliation. The memorialization is very

important as a healing process. The collective remembering of the past affects the current situation of the conflict (Atkinson et al., 1973).

The memory initiatives can be a great healer and an enabler of reconciliation, paving ways and opportunities for dialogues, understanding, apologizing, acknowledging and addressing the past violence between divided societies (Luhmann, 2015). The memorialization can play a role in truth-seeking, justice, reparations and guaranteeing non-repetition. However, history is witnessed that the memorialization has been manipulated to take the cultural memory of the hegemonic groups into the climax. As Evans (1997) pointed out, "the cultural memory is constructed". The erasure of the memory and the memorialization of 'the other' has been justified in the ideological formations of the 'hegemonic'.

The memorialization has become an art in the present context; memorials occupy an eternal place in the scenery of numerous countries. By definition, monuments have been described as spaces "invested with meaning" that is set aside to remember (Baddeley, 1997). In devising an explanation of the term "memorial," researchers have been keen on noting that care must be taken to avoid incorrectly using the word "memorial" in place of the word "monument" (Bajoria, 2016). According to Gough (2016), what differentiates the two terms is the intent of preserving and remembering that is accompanied by memorializing, while monuments usually project celebratory sentiments. As a process, memorializing is marked by activities and actions done to mourn and remember people, places, and things of importance in society. As Bastian (2003) noted, these practices provide the opportunity for people to "celebrate the lives of those who died, to mourn their passing, and to inscribe memories of the deceased in the public consciousness."

The memorialization is a vital tool in addressing conflict situations where years of repression, social inequality and injustice have created polarized communities. The memory initiatives can be a great healer and an enabler of reconciliation, paving

ways, and opportunities for dialogue, understanding, apologizing, acknowledging, and addressing the past violence between divided societies.

The memory initiatives can address grievances that are not captured fully by the structures promised by the government while bringing together communities who have suffered similar issues such as disappearances, which were common during the 30-year conflict. End of the no prisoner war and the defeat of the LTTE as the broadest embodiment of Tamil resistance against an authoritarian and neo-colonial Sri Lanka state left a void in the Tamil territorial and social landscape. The destruction and the subsequent absence of Tamil war memorials of the post-war is in itself not just an act of humiliation and subjugation of a people and a nation. With the collapse of war memorials, the sovereignty of the Sri Lankan state was bound to be re-established.

The Tamil war memorials as challenges and contestation to the Majority, Sinhala state's narration of the past readers of the present were successfully erased from the war-torn Tamil homeland and people. With the government mediated erasing of Tamil memorials, paves the way for wholly disapproved war memorials for the post-war Tamils in Sri Lanka.

A State can play a critical role in either healing or dividing communities, further through any national memorialization initiatives. It takes up during their tenure in government. To this end, successive governments must adopt a balanced approach to memorialization, by way of a national policy on memorialization.

The memorialization can play a crucial role in this respect and is a critical hurdle to overcome any approach to transitional justice. It can be a tool to heal, to combat impunity and achieve durable peace where similar violence is not systematically repeated. A sensible, sensitive, nuanced approach to memorialization can act as a tool for reconciliation and healing.

The continued repression can only lead to more violence, and this is something the government must take note of in its reconciliation attempts. These various forms of ad hoc obstructions to memorialization, be it from the government of the day or by non-State actors-there have been a point of frustration for many affected families. However, they have braved these threats, intimidation, obstructions, and restrictions to remember, despite fears of reprisal, their loved ones. Their courage is testimony to the innate human quality, and they need to be remembered.

The space for memory in the post-war Eastern and Northern areas of Sri Lanka is dominated by the triumphant discourse, which denies freedom for an alternative narration, making the truth of the losers. All are victims are annually waiting to commemorate their lost loved ones. Today victims still need to struggle to remember their dead ones despite intimidation and surveillance. Why would there be the extra deployment of military, police, and other intelligence services on the day of mourning? On the verge of national consultations if people have no space for memorialization, how would there be a space for free expression of what people need in terms of a just mechanism.

Concluding Observation

Memorializing the people who died in the war and airing the grievances of the people need to be recognized as a right of the people in a meaningful reconciliation process. But after the war, the memorials of memories are dominated by the influential political persons and designed according to their agendas. In the post-war context, the war memorialization was handled by parties, and only they glorify their war heroism. The monuments have been constructed all over the country by the victorious parties, and losers as well; war monuments have limited in the northern part of the country. The state practice of memorialization has been selective and aimed at ethnic chauvinism. Even in the eastern and northern regions, some places are dotted with several war monuments erected by the state to glorify the victory of

the armed forces and glorify the heroism of warriors. Since the governmental power is being claimed by the victorious, the monumental emotions of the victorious are formed.

The memorialization should be a process of consensus making and leads to social justice. It was observed that people-oriented memorialization makes the people take ownership of memorialization and develop solidarity among them and enables the people to share the pains and sorrows of the conflict. Due to the memorialization, the civilians who lost their loved ones during the war, collectively share the pain, sufferings, and losses of the people. The memorialization has stood as a powerful method of expressing and giving life to counter-narratives and contesting ideologies where multiple narratives have mainly been unwelcome. It can play a crucial role to heal, to combat impunity, to reconcile and achieve sustainable peace where similar violence is not systematically repeated. In this respect, the government must initiate, at this crucial juncture, a National Policy on Memorialization that binds current and future governments to abiding by best principles and practices. Suppose Sri Lanka wants to engage in meaningful reconciliation. In that case, it needs to recognize the necessity of healing grievances allowing spiritual necessity of remembering their loved ones and constructing memorials and monuments in such a way to enable people to learn the negative aspects of the war irrespective of eulogizing the military victory over its people.

References

- Abeyrathna, D.H.S. (Ed). (2007). *Mahawansa*, World Heritage Encyclopaedia, Retrieved from [https:// www.worldcat.org](https://www.worldcat.org).
- Baddeley, A. (1986). *Working Memory*, U.K.: Oxford University Press
- Baddeley, A. (1997). *Human Memory: Theory and Practice*, U.K.: Psychology Press.

- Bajoria, J. (2016). *The Sri Lankan Conflict*, Council on Foreign Relations, <http://www.cfr.org/terrorist-organizations-and-networks/sri-lankan-conflict/p11407> Accessed on February 20 2018.
- Bar-Tal, D. (2000). *From Intractable Conflict through Conflict Resolution to Reconciliation: Psychological Analysis*, *Political Psychology* 21(2), pp. 112-24.
- Bastian, S. (2003). *Politics of Social Exclusion, State Reform and Security in Sri Lanka*, *IDS Bulletin*, 40 (2), Department of Peace Studies, University of Bradford.
- Berry, J. W. (2001). *Forgivingness, Relationship Quality, Stress While Imagining Relationship Events, and Physical and Mental Health*, *Journal of Counselling Psychology*.
- Bloomfield, D. (2003). *Reconciliation: An Introduction: In Reconciliation after Violent Conflict: A Handbook*. Bloomfield (Ed). Stockholm: International IDEA.
- Brown, N. R., Shevell, H.L. and L. J. Rips. (, 1986). "Public Memories and Their Context" *In Autobiographical Memory*, Rubin (Ed), Vols. 137–158. New York, NY: Cambridge University Press.
- Braun, V., Clarke, V. (2018). "Using thematic analysis in Psychology". *Qualitative Research in Psychology*, 3(12), 77-101pp.
- Burke, P. (1989). *History as Social Memory, Memory: History, Culture, and the mind*. Bulter, Basil (Ed.), Oxford, New York, Blackwell.
- Colman, J. (1992). *Ancient and Medieval Memories: Studies in the Reconstruction of the past*. Cambridge, Cambridge University Press.
- Corning, A. and Schuman, H. (2015). *Generations and Collective Memory*. Chicago: University of Chicago Press.

- Creswell, J.W. (2009). *Qualitative Inquiry & Research Design: Choosing Among Five Approaches*. (2nd ed). Thousand Oaks: Sage.
- De Votta, N. (2013). *Sri Lanka's Ongoing Shift to Authoritarianism*. Asia Pacific Bulletin Number 201, February 22, Hawaii: Honolulu: East-West Centre.
- Evans, M. (1997). *War and Memory in the Twentieth Century*. Oxford: Berg.
- Fussell, P. (1975). *The Great War and Modern Memory*. Oxford: Oxford University Press.
- Halbwachs, M. (1980). *Collective Memory*. New York: Harper & Row
- Holbawich, M. (1992). *On Collective Memory*. University of Chicago Press
- Hamber, B. & Wilson, R. (2002). *Symbolic closure through memory, reparation, and revenge in post-conflict societies*. Journal of Human Rights, 1(1).
- Hass, K.A. (1998). *Carried to the Wall: American memory and the Vietnam veterans memorial*. Los Angeles, University of California Press.
- Hussaine, A. (1995). *Forgetful Memory and Images of the Holocaust*. German, National Council of English Teachers.
- <https://www.colombotelegraph.com/index.php/possessing-memories-designing-cemeteries-the-production-and-policing-of-memories-in-post-war-sri-lanka/> (accessed on 27/03/2018)
- <https://www.cpalanka.org/wp-content/uploads/2016/03/Memorialisation-for-Transitional-Justice-in-Sri-Lanka-FINAL.pdf> (accessed on 22/03/2018)
- Impunity Watch, "memorialization as Related to Transitional Justice Process in Sri Lanka: an Exploration" at [http:// www.impunitywatch.org/ docs/ SriLankacountryExploration1.pdf](http://www.impunitywatch.org/docs/SriLankacountryExploration1.pdf) (accessed on 18/03/2018).
- Liu. M. and Hilton, J. (2005). *How the Past Weighs on the Present: Social Representations of History and their Role in Identity Politics*. London: Yale University Press.

- Luhrmann, T. M. *"How Places Let Us Feel the Past"*, International New York Times, May 25 2015, at <http://www.nytimes.com/2015/05/25/opinion/how-places-let-us-feel-thepast>.
- Manor, J. (1984). *Sri Lanka in Change and Crisis*. London: Croom Helm
- Natali, C. (2008). *Building cemeteries, constructing identities: Funerary practices and nationalist discourse among the Tamil Tigers of Sri Lanka*. Contemporary South Asia, at <https://www.scholars.northwestern.edu/en/publications/public-memories-andtheir-personal-context>.
- Pierre, N. (2008). *Introduction: Between Memory and Memory*. London: Yale University Press.
- Smith, A.D. (1995). *Nations and Nationalism in a Global Era*. New York: Polity Press
- Tambiah S. J. (1997). *Levelling Crowds: Ethno nationalist Conflicts and Collective Violence in South Asia*. America: University of California Press.
- Vanisa, J. (1985). *Oral Tradition as History. Kenya*. University of Wisconsin Press
- Winter, J. (1998). *Sites of Memory, Sites of Mourning: The Great War in European Cultural History*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Worchel, S. Axsom, D. Ferris, F., Samaha, C. & Schweitzer, S. (1978). *Factors Determining the Effectiveness of Intergroup Cooperation on Intergroup*. *Journal of Conflict Resolution*.
- Young, P., James E. (1993). *The Texture of Memory. Holocaust Memorials and Meaning*. London: Yale University Press.

Analysis of Foreign Direct Investment Inflows into Sri Lanka

Sumanaratne. B.M

Senior Lecturer, Department of Economics, University of Ruhuna

Email: bmsumana@econ.ruh.ac.lk

Abstract

In recent years, there has been an increasing interest in attracting foreign direct investment (FDI) to stimulate the economies in developing countries like Sri Lanka as they face severe capital shortage for their development. When considering the economic reforms undertaken over the past three decades it is clear that FDI inflows into Sri Lanka were not as expected level by the government. The high volatility of FDI inflows to the country inspired to examine the factors affecting FDI inflows in Sri Lanka by using ARDL – Bounds testing approach based on the annual data from year 1985-2018. The results show that FDI environment improving factors such as trade openness, GDP growth, financial development, infrastructure, corporate tax rate, labour cost and macroeconomic stability are significant in explaining FDI inflows to Sri Lanka. Conversely, exchange rate is insignificant in determining FDI inflow. Accordingly, government should pursue appropriate policies aimed at providing greater concessions and incentives to investors with the aim of attracting more FDI into the country.

Keywords: *foreign direct investment, Openness, GDP growth, Infrastructure. Bound-Test, Sri Lanka.*

Introduction

Foreign direct investment (FDI) inflows into the developing countries are considered as a significant force to increase economic growth, enhance productivity while bringing additional benefits to the recipient country. FDI inflows can play a

significant role by increasing and augmenting the supply of capital for investment in the host country. Besides the capital brought in by FDI inflows can increase the host country's export capacity leading to increase foreign exchange earnings of the country. The UN (2005) viewed FDI as a potential catalyst to increase productivity in developing countries mainly through the transfer of technology and management skills, and facilitating channels for marketing products internationally. It should be noted that compared to other more volatile private capital flows, such as portfolio flows and bank lending, FDI flows have been identified as more stable foreign capital source (Spratt, 2009).

Considering the vast range of benefits of FDI, all countries make every attempt to provide a welcoming climate for foreign investment. During the past few decades Sri Lanka also implemented a number of policies to attract FDI into the country and provided attractive investment opportunities. When we analyse the trends of FDI inflows into the country it becomes evident that, to some extent, that they are linked with the changes in macroeconomic policies of the country. The development strategy is very important to attract FDI. The macroeconomic factors can highly influence foreign investors mainly MNEs to direct their investment. It is argued that investors prefer to invest their funds in countries where there is a political stability, a large market and a high growth rate. Like many developing countries, Sri Lanka put in place an inward-looking import-substituting industrialization (ISI) with public sector planning¹⁰ and regulation of the public sector¹¹. One of the major consequences of the ISI was that it created a highly distorted incentive structure resulting in severe allocative and productive inefficiency which not only inhibited the growth prospects but also caused an anti-export bias, thus undermining the employment intensive growth.

¹⁰ In 1959, the government produced a ten year plan (National Planning council). Apart from this there were many planning attempts, e.g. 1963 3year plan, 1972 5 year plan, over the period. See Radhakrishna (1979), Fernando (1997).

¹¹ Development strategy in the 1960s increasingly turned to maximization of growth through capital accumulation and industrialization based on import substitution and increased government intervention. See Weerakoon (2004).

In general, the weak performance of investment and savings in the era of the ISI caused a low growth rate. After prolonged economic stagnation, the government set the stage for market-oriented policy reform in 1977. The government which came into power in mid-1977 gradually reduced the restrictions on pricing, investment and external trade and payments (Athukorala and Jayasuriya, 1994; World Bank, 1993). Economic management was strengthened in order to create a stable macroeconomic environment favourable to private investment and savings (World Bank, 1996). It should be noted that even in the era of liberalization, saving effort in the domestic economy was at a very low level. The saving ratio which had been on average 15 percent in 1985-1990 increased to 21.2 percent in 2018. In general, low income, poor access to financial services, and low propensity to save hampered the saving effort throughout the period under review. Sri Lanka's further market-oriented reforms under the enhanced structural adjustment programme (ESAP) at the turn of the decade (1980) saw that the economy was stabilized and liberalized, thereby improving the incentive structure enabling a sustained high growth rate. Economic reforms under liberalization recognised the importance of foreign capital inflows as a strategy of economic growth through export led industrialization. These developments greatly caused increased FDI inflows to the country.

The rapid growth of foreign trade and large capital inflows demonstrate the increasing integration of the Sri Lankan economy in the world economy. However, comparable with economic reforms these capital inflows were not at the expected level by the government. Despite the ten year period after the war, which the country was engulfed in for a long period of time, FDI inflows into Sri Lanka is at very low level. It should be noted that most FDI inflows is amongst developed countries. Approximately 43 percent of world FDI was flowing to developed countries, and at the same time, the top eight developing countries have been responsible for 72 percent of FDI inflows in 2018 (UNCTAD, 2019). In order to be compatible with these new transformations, in the last decades, most developing countries have designed optimistic strategies and policies with the idea of channelling a part of

surpluses from foreign capital toward their national economies. Likewise, some Asian countries have been successful in attracting more export oriented FDI inflows. However, Sri Lanka received very limited FDI flows compared to other countries in the region over the past three decades.

Despite a considerable amount of literature which has been published on determinants of FDI in many emerging and developing countries, there has been little discussion about this subject in Sri Lanka. In this context, it is worthy to explore what factors that significantly affect the FDI inflows in to Sri Lanka. The current study explores the determinants of FDI inflows to Sri Lanka by using ARDL-Bounds testing approach to cointegration.

Following the introduction, the paper presents a brief literature. Section three gives an overview of FDI inflows into Si Lanka. Fourth section discusses the methodology, while section five deal with the results of the study. The final section concludes the paper.

A brief literature review

This section attempts to shed some light on empirical literature related to determinants of FDI inflows. It deals with studies from different countries without considering their level of development. Empirical literature mainly explores the variables that have influenced MNCs to invest their capital in host countries. A large and growing body of literature has investigated the relationship between FDI and Macroeconomic factors at a global and domestic level. As revealed by many studies, FDI has played a vital role in developing countries which lack technology as well as capital to invest in projects (Borenszten et al.1998; Manuel R. et al. 2000).

Hasli et.al (2015) investigated factors that determined FDI inflow in Asia for the period of 1993 -2013, based on the fixed effect model. Panel data was employed applying unit root test and regression analysis. In this study macroeconomic factors

were used to estimate the model. The study found that lending rates along with openness and money supply have a positive impact on FDI flows while debt, the unemployment rate and environment pollution have made negative impact on FDI inflows.

The relationship between FDI inflows and market size measured by gross domestic product, GDP per capita and GDP growth rate has been widely investigated (Kinuthia, 2010; Tsen, 2005;). Kinuthia (2010) carried out an investigation of foreign firms in Kenya to identify the determinants of FDI and showed that market seeking is one of the crucial determinants of FDI inflows to Kenya. In another major study, Tsen (2005) found that large market size has positively contributed to attract FDI into the manufacturing sector in Malaysia.

Khouli and Maktouf (2015) conducted a study based on 14 partners and 39 host countries on challenges for attracting FDI into the countries that participate in the international economy using both the static and gravity model in the period of 1990 - 2011. The empirical estimates of the study consider the endogenous nature of the effects of integration and the existence of the dynamic effect.

Xing and Wang (2006) investigated the Japanese FDI inflows to nine major factories in China in 1981 – 2002 using panel data. It has been demonstrated that Yuan's cumulative devaluation led to increase in wealth and production in the country and the results confirm that this devaluation positively influenced to the surge in Japanese FDI inflows in China whereas Baek and Okawa (2001) identified a negative effect of the exchange rate on FDI inflows from the study on Japanese FDI oriented to Asian economies.

Some analysts investigated the relationship between FDI inflows and political stability. Asif et al., (2018) employed the ARDL model to show that government stability and low external conflict encourage FDI in the long run in Pakistan. A recent study by Kurecic and Kokotovic (2017) employed the Granger Causality test

and Vector Autoregressive framework (VAR) to identify a long-term relationship between political instability and FDI using a panel of small economies.

Recently, Tampakoudis et al. (2017) investigated the determinants of FDI in average income countries. The study used panel ordinary least square method on group of 15 moderate-income countries for the period 1980 – 2013 to demonstrate that GDP, trade openness and population growth of the country play a vital and significant role to attract FDI in the selected countries. Makun (2018) has tried to figure out the relationship between economic growth and FDI and other influencing external factors in Republic of the Fiji Islands. Using unit root test and cointegration analysis with ARDL model for the period 1980 – 2015, he demonstrates the long-run association between GDP, FDI, imports and remittances. It has been suggested that the government should pursue appropriate policy actions to reduce imports and draw remittances and foreign direct investment to improve economic growth.

Rashed (2019) analysed the relationship between FDI and macroeconomic factors in Asian countries using the fixed effect model and simple regression analysis over the period of 2003 – 2017. The study found that the trade openness and exchange rate have a significant impact on FDI inflows in China, Indonesia, Jordan, Pakistan, and Vietnam. Thampakondis et al. (2017) studied the effect of some determinants on FDI inflows to middle – income countries employing the panel data regression model for the period of 1980 – 2013.

Hassan et. al (2014) carried out an investigation on FDI inflows to china from five Asian countries (Malaysia, Thailand, the Philippines, Indonesia, and Singapore) over the period from 1990 to 2004 based on the results from the estimated regression model. The results indicated that for most countries, openness and GDP are significant variables in explaining the FDI flows to China. A recent study by Bitar et.al (2019), using the principal component factor analysis, found that there is a significant causality between political risk factors and FDI inflows to Lebanon for

the period 2008 – 2018. Meanwhile, other macroeconomic factors such as infrastructure, inflation, trade openness and wage rates have made significant effect on FDI inflows. Sahoo (2006) measured the impact of determinants of FDI inflows in the South Asian countries using the panel cointegration method. The study reported that market size, growth, prospects and positive country conditions, labour cost and availability of skilled labour, infrastructure, openness, human capital, rate of return on investment showed a long-run equilibrium relationship, Where labour force growth, market size, infrastructure and openness have been identified as the most important actors to determine FDI inflows in South Asian countries.

Muraleetharan et.al (2018) examined determinants of FDI by using data from 1978 – 2015 in Sri Lanka. The results of the study were derived from the OLS regression method. In this study, inflation, GDP, interest rate, exchange rate, infrastructure and international trade volume have been included as the explanatory variables. The results showed that all influencing factors have played a positive and significant role to increase FDI in the country. In another major study, Albert and Stuart (2008) analysed the determinants of FDI inflows to Sri Lanka using the VAR model. This study explored the long – run effects of macroeconomic factors on FDI inflows to the country. As per the results of the study the most likely factor of FDI inflows to the country is wage rate.

Jayasekara (2014) has tried to figure out the factors affecting FDI inflows into Sri Lanka comparing it with the attractiveness of other countries in the region, such as India, Bangladesh and Pakistan over the period of 1975 – 2012. The study used fully modified Least Squares regression model to identify determinants of FDI and attractiveness of selected countries was measured using an index. As revealed by the results, GDP growth rate, inflation, infrastructure quality, lending interest rate, labour force, exchange rate and cooperate income tax have been identified as significant determinants of FDI inflows. All these factors are directly related to the cost of production of investors. As per the results of the FDI index, India and

Bangladesh were more attractive for FDI inflows compared to Sri Lanka and Pakistan.

Ravinthirakumaran et al. (2015) conducted a study where to estimate (is estimate correct here? If not should use a word like analyse) determinants of FDI inflows to Sri Lanka applying the ARDL bound test method based on the annual data for the period of 1978 -2013. The study found that market size, trade openness and infrastructure have a positive impact, whereas wage and political instability have a negative impact on FDI.

The Trends in FDI in Sri Lanka

It is worthy to explore the trends in FDI inflows and its impact on the economy of Sri Lanka by making linkages with economic growth, foreign trade, and domestic investment. This section discusses FDI data in Sri Lanka in an historical perspective. After the political independence in 1948, the Sri Lankan economy experienced major policy changes. These policy changes have changed the country’s economy in general and FDI inflows in particular. As Table 01 shows, compared to 1980s, FDI measures except FDI of world FDI indicates an increasing pattern over the period of 1990s and 2000s.

Table 01: FDI Inflows into Sri Lanka 1985 -2018

Year	FDI Inflows US \$ Million	FDI % of GDP	FDI % of Gross Fixed Capital Formation	FDI % of World FDI Inflows
1985-1988	38.25	0.58	2.64	0.04
1989-1992	158.75	0.70	2.88	0.03
1993-1996	139.50	1.19	4.52	0.04
1997- 2000	239.75	1,54	6.12	0.03
2001- 2004	174.00	0.95	5.47	0.02
2005-2008	526.75	1.63	6.61	0.02
2009-2012	694.75	1.16	4.47	0.03
2013-2016	851.00	1.08	3.92	0.03
2017-2018	1492.00	1.69	6.47	0.10

Source: World Development Indicators-2020

Economic reforms under the SAP from 1978 to 1982 and ESAP from 1989 to 1993 recognized the importance of foreign capital inflows as a strategy of economic growth through export led industrialization. Being short of capital, Sri Lanka has persistently liberalised its investment regimes to attract more foreign direct investment (FDI). In the case of Sri Lanka, SAPs have induced supply side incentives and Sri Lanka has attracted increasing numbers of foreign investors. Economic management was strengthened while rapidly opening its economy to the world by reducing trade barriers, such as foreign exchange restrictions to establish a stable macroeconomic environment to attract FDI extensively. The adjustment period witnessed a massive increase in FDI; the foreign investors steadily and remarkably responded to the policy reforms (Athukorala, 1997).

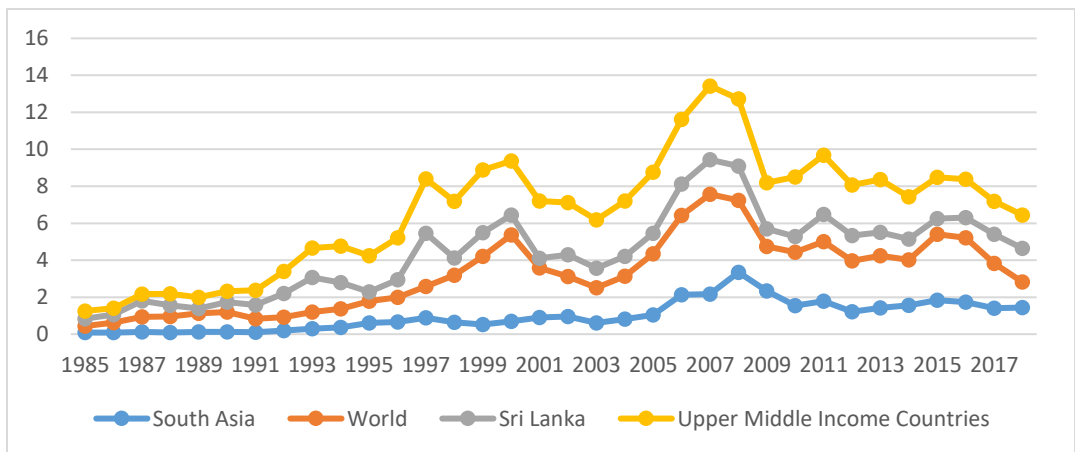

Figure 01: FDI inflows (% of GDP) in Sri Lanka with South Asia, Upper Middle-Income Countries and World comparisons (1985-2018)

Source: World Development Indicators-2020

In terms of an international comparison for the 1980s and 1990s Sri Lanka’s performance in attracting FDI seems to be impressive (see Figure 01). It is clear that FDI inflows, measured as the percentage of GDP, fluctuated over the past four decades. In the 1990s, and the following two decades, FDI amounted to well over 1 percent of GDP, which is well above both the world and South Asian averages. However, in contrast to the weak flows in the 1980s, the period from 1995 to 2007

saw noticeable increases in FDI flows. According to Vidanapatirana (1993) and the World Bank (2004), since 1990, with the implementation of the ESAPs, the economy had an upsurge in FDI.

After the prolonged economic stagnation, the government set the stage for market oriented policy reform in 1977. In comparison to the pre reform period, growth performance over the 1977-2018 period was better in general and is inspiring in some parts of the period, for example during the period from 1978-81.¹² The government which came into power in mid-1977 gradually reduced the restrictions on pricing, investment and external trade and payments (Athukorala and Jayasuriya, 1994; World Bank, 1993). This high economic growth was mainly driven by the adoption of open economic policies and the huge wave of investment. As revealed by the figure 02 both indicators indicate a significant association during the period concerned. FDI played an important role in stimulating economic growth in Sri Lanka mainly through channelling capital, transferring modern technologies and modern managerial skills. It is worth mentioning that larger the FDI inflows, the higher the economic growth rate in the country.

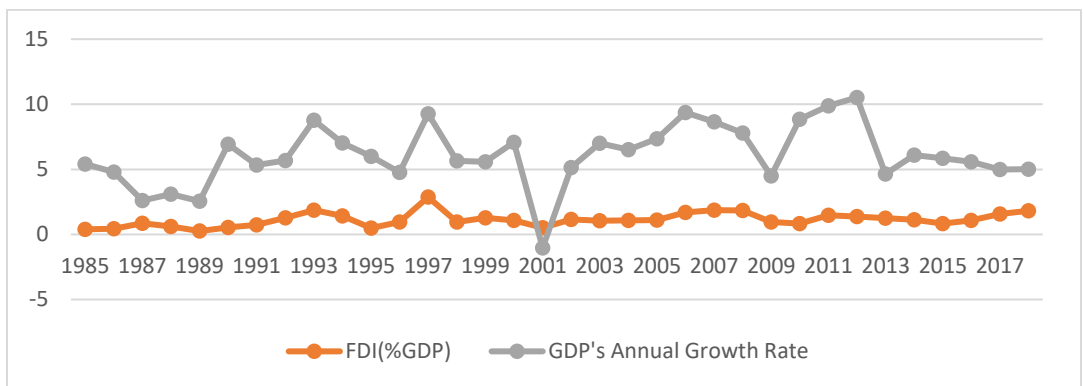

Figure 02: FDI (% of GDP) and GDP's growth rates in Sri Lanka (1985-2018)

Source: World Development Indicators-2020

¹² Under the liberalized economic policy, high priority was given to growth against redistributive justice of state-led economic policy. During the period 1978-1981 average growth was 6.5 per cent, while that ratio was 8.5 percent for 2010 -2012.

Sri Lanka followed a package of investment incentives, including a reduction in corporate tax rates and tariffs, removing of foreign exchange controls, and a shift in price incentives for investment in favour of export industries and to attract foreign and local enterprises to set up their operations in the country. Thus, incentives for export-oriented foreign investment under an attractive Free Trade Zone (FTZ) scheme are outstanding.

It is worthy to note that the patterns of FDI inflows and domestic capital formation demonstrate a very clear association during the same time period. In order to get a clear picture these two indicators were placed in the in the same chart. Interestingly, the Figure 03 reveals a clear systematic pattern (pattern of what?)

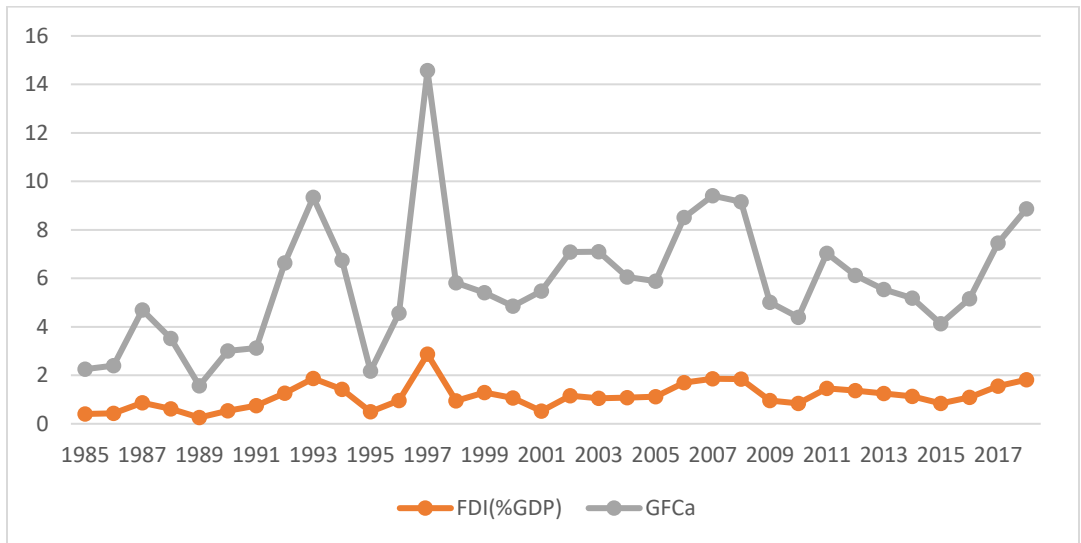

Figure 03: Capital formation (Fixed) and FDI as a percentage of GDP in Sri Lanka (1985-2018)

Source: World Development Indicators-2020

The relationship between trade openness and FDI (% of GDP) in Sri Lanka (1985-2018)

On general, the increase in trade openness was supposed to play a crucial role in inspiring FDI inflows into the country. The neo-liberal package of trade

liberalization adopted in 1977 had profound effects on the Sri Lankan economy (World Bank, 2004). This policy package unshackled the economy from rigid quantitative import controls, cut down high level tariffs, and formed a unified exchange rate system¹³. It should be noted that these policy reforms were bolstered by the ESAPs in the first half of the 1990s. As we have seen above, the major aim of restructuring the trade system was to redirect the economy away from ISI and towards the world market. Sri Lanka has become an export-oriented economy and trade policy has gradually been liberalized creating a healthy environment for export promotion and strengthening competition. Figure 04 shows the patterns of FDI inflows (% of GDP) with the degree of trade openness measured by the ratio of exports and imports to GDP in Sri Lanka from 1985- 2018. As indicated from the figure, the country saw significant improvements in the degree of trade openness during the period from 1989 to 1993 (the period of ESAP). During this period, FDI inflows shows a positive pattern. As a whole, Figure 04 demonstrates a systematic pattern between these two components.

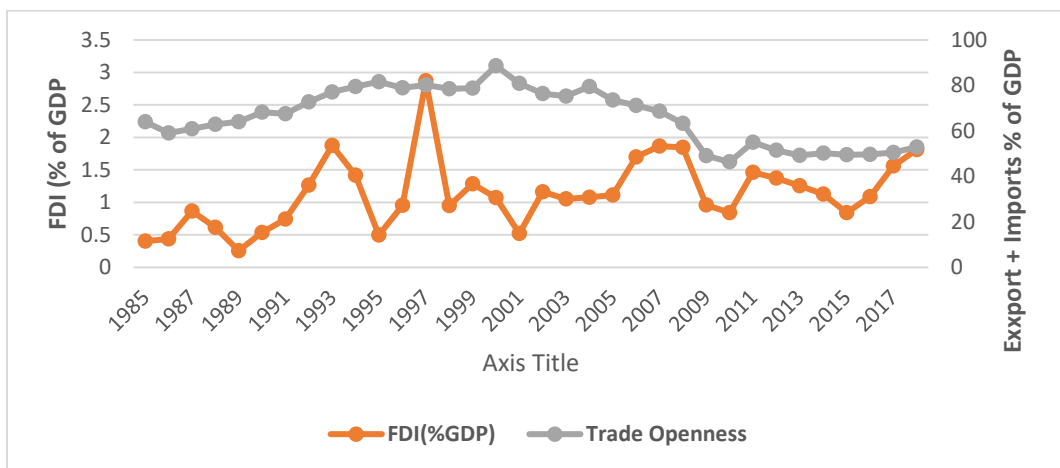

Figure 04: FDI Inflows and Trade Openness (1985 – 2018)

Source: World Development Indicators-2020

¹³ Two exchange rate policies namely, Foreign Exchange Entitlement Certificate (FEEC), at a premium of 45% above the official parity and Convertible Rupee Account (CRA) scheme to promote non-traditional exports (allowing CRA account holders free access to 20% of their export earnings), were put in place until the late 1970s.

Methodology

Model Specification

It was decided that the best method to adopt for investigating the long – run relationships and short – run dynamic interactions of FDI inflows and specified variables was the ARDL bounds test approach. The pioneers of introducing this approach were Pesaran and Shin (1999) and Pesaran et al. (2001). As revealed by some researchers three main advantages of this cointegration model can be seen. (Harris and Sollis, 2003). The first advantage is that all variables included in the model should not be integrated in the same order as the variables can be integrated of I(0) or I(1). Secondly, this method is more efficient even in the case of small and finite sample data sizes. Thirdly, through employing this approach, we can derive unbiased estimates for the long – run model. In order to validate the suitability of the model, necessary diagnostic tests are applied. Optimum lag lengths are based on Akaike Information Criterion (AIC). The ARDL model used in this study can be shown as follows:

$$\begin{aligned}
 \Delta FDI_t = & \beta_0 + \sum_{i=1}^j \beta_1 L\Delta FDI_{t-i} + \sum_{i=1}^k \beta_2 L\Delta FD_{t-i} + \sum_{i=1}^l \beta_3 \Delta LGRO_{t-i} \\
 & + \sum_{i=1}^m \beta_4 \Delta LEXR_{t-i} + \sum_{i=1}^n \beta_5 \Delta LCTR_{t-i} + \sum_{i=1}^p \beta_6 \Delta LOPEN_{t-i} \\
 & + \sum_{i=1}^q \beta_7 \Delta LINF_{t-i} + \sum_{i=1}^r \beta_8 \Delta LINFRA_{t-i} \\
 & + \sum_{i=1}^s \beta_9 \Delta LWAGI_{t-i} + \phi_1 LFDI_{t-1} + \phi_2 LFD_{t-1} + \phi_2 FD_{t-1} \\
 & + \phi_3 LGRO_{t-1} + \phi_4 LEXR_{t-1} + \phi_5 LCTR_{t-1} + \phi_6 LOPEN_{t-1} \\
 & + \phi_7 LINF_{t-1} + \phi_8 LINFRA_{t-1} + \phi_9 LWAGI_{t-1} \\
 & + V_t \tag{01}
 \end{aligned}$$

Where FDI is value of net FDI inflows measured in US \$; the financial development (FD) is the total sum of private credit to GDP; the economic growth, which is measured by real GDP per capita is noted by GRO; EXR is the nominal exchange rate; CTR is measured as corporate tax rate; trade openness (OPEN) is the total sum of exports and imports divided by GDP; INF is inflation rate; infrastructure (INFRA) is measured by public expenditure on transport and communication, and electricity and water supply; labour cost is measured by wage rate index (WAGI); V_t is the error term. L refers to the logarithm of variables. The log-log specification is employed to facilitate the interpretation of estimated coefficients as elasticities. The short-run dynamic effects of the variables will be measured by the coefficients of β_i , ($i = 1, 2, \dots, 9$), while the long-run effects the variables will be measured by the ϕ_i ($i = 1, 2, \dots, 9$). It is necessary to clarify exactly the reasons for the inclusion of the right hand side variables in equation (1) and their possible directions for changing FDI are discussed below.

Economic growth

It is the general consensus that MNCs are willing to invest their capital in a country with recording high economic growth as they can generate more profit. This study uses GDP growth as a proxy for market size. The size of the market is considered as a good indicator of the potential domestic demand and the host country's economic condition (Koojaroenprasit, 2013). It is found that increase in market size is linked with increasing of FDI inflows (Tuluce and Yapark, 2015; Karim and Othman, 2005; Jayasekara, 2014; Albert and Stuart, 2008).

Financial development

FDI inflows increase substantially in countries with well-developed banking systems (Claessens et al., 2001; Agarwal and Mohtadi, 2004).

Exchange rate

Exchange rate depreciation in the host country is expected to increase the wealth of foreign firms leading to increase in FDI inflows. An appreciation of the rupee increases the cost of investing in Sri Lanka, and thus falling FDI inflows to the country. MNEs are willing to invest more in a country with weaker domestic currency (Koojaroenprasit, 2013). Therefore, a negative relationship between exchange rate and FDI is expected.

Corporate tax rate

It is expected that higher taxes would lead to deter investors investing in the host country. Thus, corporate tax rate is also considered a critical factor to determine flows of foreign capital. This study expects to find a negative impact of corporate tax rate on FDI inflows.

Trade openness

A strong positive relationship between FDI and trade openness has been reported in several empirical studies (Chawla and Rohra (2015); Liargovas and Skandalis (2012); Jayasekara (2014); Sahoo (2006). This factor is important for foreign investors who are inspired by the market seeking FDI. On general, openness is hypothesized as having a positive relationship with FDI.

Inflation

Inflation rate is the key indicator of the economic stability of the host country. Investors prefer to invest in a country with a lower inflation rate as a high inflation rate could reduce the returns on investment. Investors generally have to spend more money in a host country with a high inflation rate. Thus, it is expected that there is a negative association between FDI and inflation rate.

Infrastructure

The more development of infrastructure in the host country, the more attractive it is for foreign investors to invest as they are expecting to locate in a more productive and cost effective environment. The level of Infrastructure development including transport, telecommunications, electricity and water supply are considered as a sound indicator of the host country's socio-economic position. As revealed by many studies it is expected that there should be a positive relationship between infrastructure and FDI inflows (Asiedu, 2006; Straub and Terada-Hagiwara, 2011; Jayasekara, 2014; Sahoo,2006).

Labor cost

Labor cost is also generally considered as an important factor to determine FDI inflows. A higher wage rate index could reflect higher labor cost of production resulting in reducing FDI. Therefore, a negative relationship between FDI inflows and wage rate index is hypothesized.

Data sources

The study mainly based on the annual time series data covering the period of 1985 – 2018. The data has been gathered from different sources including annual reports and Economic and Social Statistics reports published by the Central Bank of Sri Lanka along with the World Development Indicators published on line by World Bank.

Empirical results

Before running the ARDL bounds test, the variables need to be tested for stationarity. In order to determine the integration of variables, the researcher applied the unit root test. For this purpose, the commonly accepted ADF (Augmented Dickey-Fuller) unit root test was adopted. It should be noted that the ARDL bounds

testing approach is mainly based on the crucial assumption that all the variables are integrated in order zero, I(0) or order, I(1).

The results of ADF unit root tests statistics show that most of the variables are non-stationary in level but became stationary after taking the first differences. As revealed by the table 02 the level values of LGROT, LINF and LWAGI variables are stationary and, further results indicate that all the other variables are first order difference stationary.

Table 02: ADF Unit root test results of Log value of variables

	Test Statistic	P-Value	Order of Integration
LFDI	-6.6665	0.0000	I(1)
LCTR	-5.5446	0.0001	I(1)
LEXR	-5.0005	0.0003	I(1)
LFDT	-7.0742	0.0000	I(1)
LGRO	-3.4899	0.0151	I(0)
LINF	-4.5169	0.0001	I(0)
LINFRA	-7.4573	0.0000	I(1)
LOPEN	-5.0014	0.0003	I(1)
LWAGI	-3.9085	0.0257	I(0)

Source: Author (2020)

ARDL Bounds tests method for cointegration

The first issue of estimating ARDL model is to decide Lag intervals of the variables. There are different methods that can determine the optimal lag period for the ARDL model. This study adopted the AIC as Lag Length criteria. It can be found that the optimum lag order of model is ARDL (1, 2, 2, 0, 2, 2, 2, 2).

The first step of the ARDL bound test approach is estimating the ARDL model in order to identify whether there is a long-run relationship among the variables through employing the F- test. The null hypothesis of $H_0: \beta_1 = \beta_2 = \beta_3 = \beta_4 = \beta_5 = \beta_6 = \beta_7 = \beta_8 = \beta_9 = 0$ (no cointegration) is tested against the alternative of $H_1: \beta_1 \neq \beta_2 \neq \beta_3 \neq \beta_4 \neq \beta_5 \neq \beta_6 \neq \beta_7 \neq \beta_8 \neq \beta_9 \neq 0$ (cointegration). Based on

the two critical values, for a given significance level can be tested the existence of cointegration among the variables (Pesaran et al., 2001).

Assuming that all variables are integrated of $I(0)$, the lower bound is calculated, and by assuming all variables are integrated of $I(1)$ the upper bound is calculated. Accordingly, if the estimated F- statistic is lower than the lower critical bound value the null hypothesis is accepted, while the null hypothesis (no cointegration) is rejected when the computed F- statistic is higher than the upper critical bound value. However, if the estimated F- statistic is located within the two critical values the cointegration test is inconclusive.

The results of the ARDL regression model are reported in Table 03. Calculated F- statistic for null hypothesis is 15.66. This value should be compared with Lower and Upper bound critical values obtained from Pesaran et al. (1999) Table C1 case III has unrestricted intercept and no trend¹⁴. It is clear that F-statistic is higher than the upper bound critical value (3.39) at the 5% level. This suggests that the null hypothesis of no cointegration cannot be accepted. From these results can it be concluded that there is a long run relationship between FDI and selected variables in the model.

Table 03: Results of the ARDL Model

Variable	Coefficient	Std.Error	t - Statistic	P - Value
LFD (-1)	-0.429	0.172	-2.489	0.047
LFD(-2)	-0.331	0.142	-2.334	0.058
LCTR	1.178	0.390	3.018	0.024
LCTR(-1)	1.744	0.428	4.072	0.007
LCTR(-2)	1.468	0.537	2.735	0.034
LEXR	6.3423	1.720	3.687	0.010
LEXR(-1)	-5.963	1.624	-3.672	0.010
LFD	0.032	0.526	0.061	0.953
LFD(-1)	-1.605	0.613	-2.627	0.040
LGROT	1.281	0.258	4.974	0.002
LGRO(-1)	-0.376	0.226	-1.662	0.148

¹⁴ Critical bounds values for lower and upper bounds at 5% level are 2.22 for lower bound and 3.39 for upper bound.

Variable	Coefficient	Std.Error	t - Statistic	P - Value
LGRO(-2)	1.850	0.241	7.661	0.000
LINF	1.502	0.274	5.481	0.002
LINF(-1)	1.353	0.212	6.370	0.001
LINFRA	2.081	0.463	4.491	0.004
LINFRA(-1)	-2.137	0.446	-4.789	0.003
LINFRA(-2)	-1.904	0.484	-3.933	0.008
LOPEN	5.418	1.060	5.111	0.002
LOPEN(-1)	-8.818	1.451	-6.075	0.001
LWAGI	-1.266	0.865	-1.463	0.194
LWAGI(-1)	4.367	1.027	4.251	0.005
LWAGI(-2)	3.488	0.807	4.324	0.005
C	-18.841	8.544	-2.205	0.070
$\bar{R}^2 = 0.97404$		AIC = -0.4575		
Standard error of regression = 0.19147		Schwarz criterion = 0.62687		
F – Statistics = 48.74981		D.W. Statistics = 2.2868		

Source: Author (2020)

Long run model for FDI inflows

After cointegration is established the conditional ARDL Long-run model can be estimated based on the following equation form.

$$\begin{aligned}
 &LFDI \\
 &= \theta_0 + \theta_1 LCTR + \theta_2 LEXR + \theta_3 LFD + \theta_4 LGROT + \theta_4 LINF + \theta_5 LINFRA \\
 &+ \theta_6 LOPEN + \theta_7 LWAGI \\
 &+ \varepsilon
 \end{aligned}
 \tag{02}$$

Table 04: Estimated Long-run Coefficients from ARDL Model

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	P- value
LCTR	- 2.496	0.546	- 4.574	0.004
LEXR	0.216	0.398	0.543	0.607
LFD	0.894	0.395	2.263	0.032
LGROT	0.405	0.185	2.190	0.038
LINF	- 1.623	0.291	-5.578	0.001
LINFRA	1.114	0.271	4.1142	0.006
LOPEN	1.932	0.627	3.084	0.002
LWAGI	- 3.746	0.461	8.118	0.000
C	-10.709	4.420	-2.422	0,052

Source: Author (2020)

The results of the estimated variables of the long-run model using ARDL approach are reported in Table 04. The impact of corporate tax rate on FDI inflows is negative and statistically highly significant. As revealed by the results 1 percent point increase in corporate (corporate what?) leads to a 2.5 percent points increase in DI inflows when holding other variables constant. However, in contrast to the findings of Koojaroenprasit (2013) this variable was not significant. The model indicates that the exchange rate is not statistically significant. Therefore, we can conclude that the change in exchange rate do not significantly influence FDI inflows into Sri Lanka.

Interestingly, financial development (FD) is statistically significant at 5%, indicating a 1 percent increase in bank lending to the private sector when other things equal. Here, FDI inflows will increase by 0.9 percent. Claessens et al. (2001) and Agarwal Mohtadi (2004) stated a similar argument. As revealed by the results, the GDP growth, which is used as proxy for market size, plays a crucial role in explaining the level of FDI inflows to Sri Lanka. It shows that the growth in the Sri Lankan market will encourage foreign investors to operate investments in the country. It can be seen that, holding other variables constant, each percentage –point increase in GDP growth will cause the increase of 2.3 percentage points in FDI inflows. These results also accord with some previous work in this field (Tampakoudis et al.(2017); Delitheou (2011). It is worthy to note that studies which used GDP per capita as proxy for market size also obtained similar results (Koojaroenprasit (2013); Albert and Stuart (2008); Sahoo (2006); Boateng (2015); Ravinthirakumaran et al. (2015).

Trade openness also is a very strong determinant of the FDI inflows into Sri Lanka. The coefficient of openness is highly significant and positively associated with FDI. This finding suggests that an expansion of the openness of the FDI inflows into the host country will increase. This result is consistent with that of other studies (Tampakoudis et al. (2017); Rasheed (2019); Basar and Tosunoglu (2006);. Albert and Stuart (2008) which showed that countries recorded a considerable amount of

FDI inflows under open trade policies than in countries where the inward oriented economic policies were adopted historically. The results depict that the FDI inflows increased by 1.9 percent points when trade openness increase by 1 percent point. It is interesting to note that the results show a strong negative relationship with FDI inflows to the country. The WAGI variable is highly significant as per its P – value and t – statistics values. The implication is that 1 percent increase in wage rate index will lead to FDI inflows decreasing by 3.7 percent. It is the general consensus that FDI inflows to developing countries are mostly to exploit cheap labour. This finding was justified by the results of a previous study (Albert and Stuart, 2008) as well.

Error correction model

Establishing the cointegration relationship short run dynamic parameters can be obtained from estimating the error correction model. The ECM model is specified as follows.

$$\begin{aligned} \Delta FDI_t = & \beta_0 + \sum_{i=1}^j \beta_1 L\Delta FDI_{t-i} + \sum_{i=1}^k \beta_2 L\Delta FD_{t-i} + \sum_{i=1}^l \beta_3 \Delta LGRO_{t-i} \\ & + \sum_{i=1}^m \beta_4 \Delta LEXR_{t-i} + \sum_{i=1}^n \beta_5 \Delta LCTR_{t-i} + \sum_{i=1}^p \beta_6 \Delta LOPEN_{t-i} \\ & + \sum_{i=1}^q \beta_7 \Delta LINF_{t-i} + \sum_{i=1}^r \beta_8 \Delta LINFRA_{t-i} \\ & + \sum_{i=1}^s \beta_9 \Delta LWAGI_{t-i} + \phi ECT_{t-1} + \epsilon_t \end{aligned} \tag{03}$$

The ECT_{t-1} was derived from the ARDL bounds test long run terms.

$$\begin{aligned} ECT_{t-1} = & \phi_1 LFDI_{t-1} + \phi_2 LFD_{t-1} + \phi_2 FD_{t-1} + \phi_3 LGRO_{t-1} + \phi_4 LEXR_{t-1} + \\ & \phi_5 LCTR_{t-1} + \phi_6 LOPEN_{t-1} + \phi_7 LINF_{t-1} + \phi_8 LINFRA_{t-1} + \\ & \phi_9 LWAGI_{t-1} \end{aligned} \tag{04}$$

The error correction coefficient, ϕ , can be interpreted as the speed of adjustment to long run equilibrium. This coefficient shows us how much of the adjustment to equilibrium takes place in the current year. In order to ensure convergence towards long run equilibrium sine of ϕ should be minus and significant. The results of the short-run dynamic coefficients obtained from equation 03 are presented in Table 05.

Table 05: Results of Error Correction Model

Variable	Coefficient	Slandered Error	T - Statistics	P - Value
Δ LFDI(-1))	0.3301	0.055	5.956	0.001
Δ LCTR	1.1783	0.162	7.267	0.000
Δ LCTR(-1))	-1.468	0.178	-8.233	0.000
Δ LEXR	6.343	0.556	11.405	0.000
Δ LFD	0.032	0.212	0.152	0.884
Δ LGROT	-1.281	0.105	-12.237	0.000
Δ LGROT(-1))	-1.850	0.125	-14.784	0.000
Δ LINF	1.502	0.088	17.160	0.000
Δ LINFRA	2.090	0.197	10.589	0.000
Δ LINFRA(-1))	1.904	0.186	10.320	0.000
Δ LOPEN	5.418	0.480	11.288	0.000
Δ WAGIN)	-1.279	0.319	-3.967	0.007
Δ LWAGI(-1))	-3.488	0.405	-8.606	0.000
ECT(-1)	-0.989	0.088	-11.243	0.000

Source: Author (2020)

It is worthy to note that the error correction term is negative and significant at 0% level justifying the results of the cointegration model. The value of coefficient of ECT is -0.9893, and this would mean that almost 98% of adjustment takes place each year. This high value of the coefficient reveals that the speed of adjustment to equilibrium is very fast after a shock.

The estimated model passes a diagnostic test against serial correlation (DW test and LM test) and stability test of the cumulative sum of recursive residuals (CUSUM) test. These test results suggests that the model is specified and valid for interpretation of the results of the bound test for cointegration. Figure 05. depicts the results of the CUSUM test and it clearly indicates that statistics fall within the bands

of 5% confidential interval indicating the stability of parameters. According to the results of the Lagrange Multiplier (LM) the null hypothesis of no serial correlation is accepted as F-statistics (3.5285) is not significant at 5% level (P-value is 0.13).

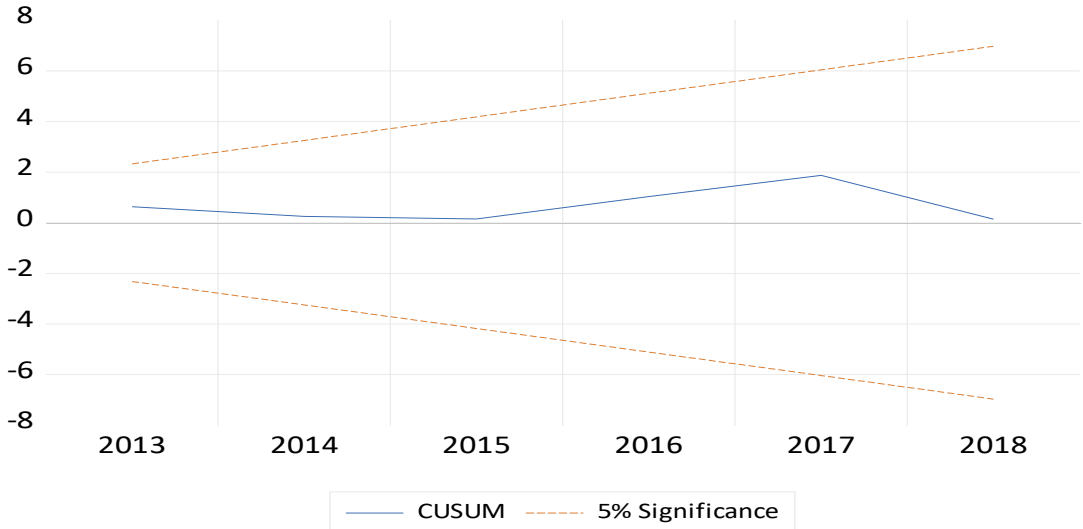

Figure 05: Plot of CUSUM test

Conclusion

This paper set out to determine the factors which can influence FDI inflows to Sri Lanka for the period of 1985 – 2018. Based on the ARDL bounds test approach, the research investigated the long – run relationship between FDI inflows and specified explanatory variables in the model. The findings of this study demonstrate that GDP growth, trade openness, macroeconomic stability through mitigating inflation rates, financial development, reducing the tax burden on private sector and low labour cost are the factors which determine FDI inflows, while the exchange rate is found to be insignificant in determining FDI inflows to the country.

The most obvious finding to emerge from this study is the positive effect of trade openness attracting FDI inflows. Thus, far-reaching trade liberalization and strengthening links with the external world is considered crucial for Sri Lanka. It was also shown that reducing the role of the government, mainly through dwindling

the tax burden on private sector is vital for attracting FDI to the country. From a policy implication stance, realizing high economic growth leading to enhance market size, improving infrastructure and more open trade policies are critical for bringing in the expected positive impacts of FDI. Further work needs to be done to establish whether these results were simulated by applying sectoral or industry based micro-level data.

References

- Agarwal, S., & Mohtadi, H. (2004). Financial markets and the financing choice of firms: Evidence from developing countries. *Global Finance Journal*, 15, 57-70.
- Albert, W., & Stuart, M. (2008). A VAR analysis on the determinants of FDI inflows: The case of Sri Lanka. *Applied Econometrics and International Development*, 8(1), 189–198.
- Asiedu, E. (2006). Foreign direct investments in Africa: The role of natural recourses, market size, government policy, institutions and political instability. *The World Economy*, 29, 63-77.
- Asif, M., Yasir, M., and Chaudhry, A. (2018). Fluctuations in Political Risk Indicators their Impact on FDI Inflows in Pakistan. *Asian Journal of Technology Innovations*, 1-22. <https://doi.org/10.1080/19761597.2018.1547115>.
- Athukorala, P. (1997). Foreign Direct Investment and Manufacturing for Export. In W.D.Laksman (ed.), *Dilemmas of Development; fifty years economic change in Sri Lanka*. Sri Lanka Association of Economists, Colombo.
- Athukorala, P. and Jayasuriya, S. (1994). *Macroeconomic policies, crises, and growth in Sri Lanka, 1969-1990*. Comparative Macroeconomic studies, Washington D.C., World Bank.

- Athukorala, P. and Jayasuriya, S. (1994). *Macroeconomic policies, crises, and growth in Sri Lanka, 1969-1990*. Comparative Macroeconomic studies, Washington D.C., World Bank.
- Baek, I.M. and Okawa, T. (2001). Foreign Exchange Rates and Japanese Foreign Direct Investment in Asia. *Journal of Economics and Business*, 53(1), pp.69-84.
- Basar, M., & Tosunoglu, S. (2006). EU integration process: Will Turkey overcome the FDI obstacles? *Managing Global Transitions*, 4, 115-128.
- Bitar, N., Hamadeh, M., and Khoueiri, R. (2019). Impact of Political Stability on Foreign Direct Investment in Lebanon. *Asian Social Science*; 16 (1), 41– 48.
- Boateng, A., Hua, X., Nisar, S., & Wu, J. (2015). Examining the determinants of inward FDI: Evidence from Norway. *Economic Modelling*, 47, 118–127.
- Brensztein E. De Gregorio J. and Lee J.W. (1988). How Does Foreign Direct Investment Affect Economic Growth? *Journal of International Economics*, 45:115 -135.
- Chawla, K., & Rohra, N. (2015). Determinants of FDI: A literature review. *The International Journal of Business & Management*, 3(3), 227-250.
- Claessens, S., Klingebiel, D., & Schmukler, S. L. (2001). *FDI and stock market development: Complements or substitutes?* The World Bank Working Paper.
- Delitheou, V. (2011). Foreign direct investment and its role in the development of Greece. *Economia. Seria Management*, 14, 120-131.
- Harris, R. and Sollis, R. (2003). “*Applied Time Series Modelling and Forecasting*”. Wiley, West Sussex.
- Hasli, A., Ho,C,S. and Ibrahim N.A. (2015) Determinants of FD In inflow in Asia. *Journal of Emerging Economies and Islamic Research* 3(3), 1 -9.

- Hassan, S., Abu Bakar, N., and Abdullah, H. (2014). Analysis of FDI Inflows into China from ASEAN-5 Countries: A Panel Cointegration Approach. *Journal of Economic Cooperation and Development*, 35(3) 1 – 28.
- Jayasekara, S.D. (2014). Determinants of foreign direct investment in Sri Lanka. *Journal of the University of Ruhuna*, 2(4), 4–13.
- Kahouli B. and Maktouf S. (2015). The Determinants of FDI and the Impact of the Economic Crisis on the Implementation of RTAs: A Static and Dynamic Gravity Model. *International Business Review*, 24(3), 518 – 529.
- Karim, M., & Othman, Y. (2005). Does AFTA and China's entry into WTO affect FDI in ASEAN Countries?. *Asian Academy of Management Journal*, 10(1), 37-58.
- Kinuthia, B.K. (2010). *Determinants of foreign direct investment in Kenya: new evidence*. Paper submitted for the annual African International Business and Management (AIBUMA) Conference in Nairobi.
- Koojaroenprasit, S. (2013). Determinants of Foreign Direct Investment in Australia. *Australian Journal of Business and Management Research* 3(08,) 20-30.
- Kurecic, P., and Kokotovic, F. (2017). The Relevance of Political Stability on FDI: A VAR Analysis and ARDL Models for Selected Small, Developed and Instability Threatened Economies. *Economies*, 5(22), 1 -21. Retrieved from <https://www.mdpi.com/2227-7099/5/3/22/pdf>.
- Liargovas, P., & Skandalis, K. (2012). Foreign direct investment and trade openness: The case of developing economies. *Social Indicators Research*, 106(2), 323-331.
- Makun, K.K. (2018). Imports, Remittances, Direct Foreign Investment and Economic Growth in Republic of the Fiji Islands: An Empirical Analysis Using ARDL Approach. *Kasetsart Journal of Social Sciences* 39, 439-447.

- Manuel, R.A. and Mayer, R. (2000). Foreign Investment in Developing Countries: Does it Crowd in Domestic Investment? UNCTAD/OSG/DP/146.
- Muraleetharan, P., Velnamby, T., Nimalathasan, B. (2018). Determinants of Foreign Direct Investment in Sri Lanka. *International Journal of Management and Applied Science*, 4, 74-79.
- Pesaran, M. and Shin, Y. (1999), "An Autoregressive Distributed Lag Modeling Approach to Cointegration Analysis" in S. Strom, (ed) *Econometrics and Economic Theory in the 20th Century: The Ragnar Frisch centennial Symposium*, Cambridge University Press, Cambridge.
- Pesaran, M.H., Shin, Y. and Smith, R.J. 2001. "Bounds testing approaches to the analysis of level relationship." *Journal of Applied Economics* 16: 289-326.
- Rasheed Q. (2019). Macroeconomic Factors of FDI Inflows in ASIAN Economies: A Study of 14 ASIAN Countries. *International Journal of Advanced Research*, 7(2), 289-300.
- Ravinthirakumaran, E.A., Selvanathan, S., Selavanathan, and Singh, T.. (2015). Determinants of Foreign Direct Investment in Sri Lanka. *South Asia Economic Journal*, 16(2) 233–256.
- Sahoo, P. (2006). "Foreign Direct Investment in South Asia: Policy, Trends, Impact and Determinants". ADB Institute Discussion Paper No. 56.
- Spratt, S. (2009). *Development Finance: Debates, Dogmas and New Directions*. New York, Routledge.
- Straub, S., & Terada-Hagiwara, A. (2011). Infrastructure and growth in developing Asia. *Asian Development Review*, 28, 123-178.
- Tampakoudis, I.A., Subeniotis, D.N., Kroustalis, I.G., Skouloudakis, M.I. (2017). Determinants of Foreign Direct Investment in Middle-Income Countries: New Middle-Income Trap Evidence. *Mediterranean Journal of Social Sciences* 8, 58-70.

- Tsen, W. H. (2005). The determinants of foreign direct investment in the manufacturing industry of Malaysia. *Journal of economic cooperation*, 26(2), 91-110.
- UNCTAD (2019). *Handbook of Statistics 2019 - Economic trends*. New York, United Nations Publications.
- United Nations (2005). *World Economic and Social Survey 2005: Financing for Development*. New York: United Nations Publications.
- Vidanapatirana, U. (1993). *A Review of Industrial Policy and Industrial Potential in Sri Lanka*. SLEA-USAID Publication Series, No.4, Colombo: Sri Lanka Economic Association.
- Weerakoon, D. (2004). The Influence of Development Ideology in Macroeconomics. In Saman Kelegama (ed.), *Economic Policy in Sri Lanka*, Colombo, Vijitha Yapa Publication.
- World Bank (1993). Public Sector Rationalization for Private Sector development and Poverty Alleviation. Country Development iii, South Asia Region.
- World Bank (1993). Public Sector Rationalization for Private Sector development and Poverty Alleviation. Country Development iii, South Asia Region.
- World Bank (1994). *Adjustment in Africa: Reforms Results, and the Road Ahead*. Oxford University Press, World Bank.
- World Bank (1996). Sri Lanka. Report No. 15455-CE, A joint Sri Lanka- World Bank Study, The World Bank.
- Xing, Y. (2006). Why is China so Attractive for FDI? The Role of Exchange Rates. *China Economic Review*, 17(2), 198-209.

ක්‍රි.ව. 1986-1989 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ (ජ.වි.පෙ.) දෙවන සන්නද්ධ අරගලය මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳ විමර්ශනයක්.

ද සිල්වා, දේව මයිකල්^{1*} සහ නවරත්න බණ්ඩාර, ඒ.එම්²

^{1*} ජ්‍යෙෂ්ඨ කටිකාලාර්ය, ඉතිහාස හා පුරාවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

² මහාචාර්ය, දේශපාලන විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය

විද්‍යුත් තැපෑල : devamichael@live.com

සාරාංශය

පශ්චාත් යටත් විජිත ශ්‍රී ලාංකේය දේශපාලන රටාවේ ගමන්ගත වෙනස් කරන ලද විප්ලවකාරී ක්‍රියාමාර්ග දෙකක් පිළිබඳ උදාහරණ නිදහසින් පසු දශක හතරක් ඇතුළත අපට හමු වේ. ඒ අනුව, ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ විසින් රාජ්‍ය බලය ලබාගැනීම වෙනුවෙන් අලුතින් අත්හදා බලනු ලැබූ 1971 පළමු අප්‍රේල් සන්නද්ධ අරගලය රාජ්‍ය මර්දනය හමුවේ අසාර්ථකත්වයෙන් කෙළවර විය. ඉන් අනතුරුව 1986-1989 වර්ෂවල දී දේශප්‍රේමී අරගලයක් කුළින් රාජ්‍ය බලය ලබා ගැනීම සඳහා ජ.වි.පෙ. විසින් දියත් කරනු ලැබූ දෙවන සන්නද්ධ නැඟිටීම ද ප්‍රබල රාජ්‍ය මර්දනය හමුවේ අභාවාචක අත්දැකීම් රැසක් උරුමකර දෙමින් විනාශයට පත්විය. මෙලෙස මෙම විමුක්ති අරගල දෙකම ඉතා දරුණු අන්දමින් පැවති රජයන් විසින් මර්දනය කරන ලදී. විශේෂයෙන් 1986 - 1989 වර්ෂවල ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ දෙවන සන්නද්ධ නැඟිටීමේ දී ඊට එරෙහිව පැවති රජය ස්වකීය ධනේෂ්වර හමුදා මෙහෙයවීම හා එමගින් දේශප්‍රේමී විමුක්ති ව්‍යාපාරයක නිරත වූ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මර්දනය කළ ආකාරය මෙම අධ්‍යයනයේ දී අපගේ අවධානයට ලක්විය. විශේෂයෙන් ම ක්ෂේත්‍ර සමීක්ෂණ දත්ත හා කතුවරයාගේ සහභාගීත්ව නිරීක්ෂණ උපයෝගීකරගෙන මෙම හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග විමර්ශනයට ලක්කොට ඇත. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ සන්නද්ධ සටන් ව්‍යාපාරය මර්දනය කිරීම සඳහා යොදාගන්නා ලද ප්‍රධාන යුද උපක්‍රම හතරක් මේ යටතේ සාකච්ඡාවට ලක්වේ. සම්මත යුධ උපක්‍රම, ප්‍රතිවිප්ලවීය යුධ උපක්‍රම, මානසික යුධ උපක්‍රම හා අභ්‍යන්තර ආරක්ෂක උපක්‍රම යන මාතෘකා හතර යටතේ මෙම ලිපිය විග්‍රහ කර ඇත. සම්මත යුධ උපක්‍රම යනුවෙන් ධනේෂ්වර හමුදා භාවිත කරන ඉදිරියට යාම, ප්‍රහාරය හා ප්‍රතිවිප්ලවය යන උපක්‍රම මෙහි දී විග්‍රහ කර ඇත. නමුත් සම්මත යන වචනයේ ඇති ලොව පිළිගත්, වඩා යහපත්, බොහෝ දෙනා අනුදැන වදාළ ආදී සාධනීය ලක්ෂණ විමුක්ති සටන් ව්‍යාපාර මර්දනයේ දී ධනේෂ්වර හමුදා කුළින් දැකිය නොහැකි වේ. විශේෂයෙන් ම කැරලිකරුවන්ගේ උපාය හා උපක්‍රම හඳුනාගෙන ඒවා මර්දනයට රජයේ හමුදා ක්‍රියා කළ අන්දම ද අභ්‍යන්තර ආරක්ෂිත උපක්‍රම මගින් සතුරන් දුර්වල කිරීමට ගන්නා ලද ක්‍රියාමාර්ග ද මෙහි දී විස්තරාත්මකව දක්වා ඇත. ශ්‍රී ලංකාවේ නිදහසින් පසු යුගයේ ඇති වූ විප්ලවකාරී මෙන් ම සන්නද්ධ සටන් ව්‍යාපාරවලින් පොහොසත් වූ

1986-1989 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ සන්නද්ධ අරගලය හා බැඳී දේශප්‍රේමී ජනතා ව්‍යාපාරයේ සටන් ක්‍රියාමාර්ග මර්දනයට ඉවහල් වූ හමුදාමය යුද උපක්‍රම හඳුනාගැනීමට මෙම ලිපියෙන් උක්ත ක්ෂේත්‍ර ඔස්සේ උත්සාහ දරා ඇත.

මුඛ්‍ය පද: ජ.වි.පෙ, මර්දනය, යුධ උපක්‍රම, සන්නද්ධ අරගලය, හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග

හැඳින්වීම

ජ.වි.පෙ. මර්දනය කර යුධමය හා දේශපාලනය වශයෙන් විනාශ කර දැමීම සඳහා එක්සත් ජාතික පක්ෂ ආණ්ඩුව යටතේ ක්‍රියාත්මක වූ ධනේශ්වර හමුදාව විසින් අනුගමනය කරන ලද සටන් උපාය - උපක්‍රම පිළිබඳව සලකා බැලීම වැදගත් වේ. ධනේශ්වර සන්නද්ධ හමුදාවක් යනු සම්ප්‍රදායානුකූල හැඩගැසුම්වලින් හා ක්‍රියා පටිපාටියකින් යුක්ත, ස්ථීර ස්වභාවයක් උරුම කර ගත් යුධ සංවිධානයකි. එය පවතින යල් පැන ගිය ධනේශ්වර සමාජ ආර්ථික රටාව ආරක්ෂා කරන්නකි. එහි සියළුම සටන් ක්‍රියාමාර්ගවල සුදානම වන්නේ සතුරන් අහිමවනය කිරීමේ සෑම හැකියාවක්ම හැම විටම තමන්ට ඇති බව පිළිගැනීමයි. ඒ අනුව ධනේශ්වර හමුදාවක සටන් ක්‍රියාමාර්ගවලදී යුධ උපක්‍රමවලට වඩා හමුදාවේ හට සංඛ්‍යාව (Strength) දියුණු අවි ආයුධ හා ද්‍රව්‍යමය සම්පත් කෙරෙහි අවධානය යොමු කරනු ලැබේ. එහි සෑම ක්‍රියාමාර්ගයක දී ම විශාල හට සංඛ්‍යාවක්, විශාල හා දියුණු අවි ආයුධ ප්‍රමාණයක් සහ විශාල ද්‍රව්‍යමය සම්පත් ප්‍රමාණයක් හැමවිටම යෙදීම කෙරෙහි අවධානය යොමු කරයි.

මේ අයුරු ධනේශ්වර හමුදාවක කිසිම ක්‍රියාමාර්ගයක් ජනතාව මත පදනම් නොවන අතර ඒ කෙරෙහි කිසිදු සැලකිල්ලක් හෝ නොදක්වයි. ජාත්‍යන්තර යුධ නීතිය කුමක් වුව ද ඒ සියල්ලටම පටහැනි වූ රාජ්‍ය බලය සුරැකීමේ ක්‍රියාමාර්ග ඔවුන් විසින් අනුගමනය කරනු ලැබේ. ධනේශ්වර හමුදාවල සටන් ක්‍රියාමාර්ගවලට පදනම් වන මූලධර්මයන් ඇත. එනම්, වෙඩි තැබීම හා ගමන් කිරීමයි. (Fire and movement) එය සියළුම ධනේශ්වර හමුදා උපක්‍රමයන්ගේ පදනම වේ. ගෙරිල්ලා යුධ ක්‍රමයට පදනම් වන මූලධර්මය වන පහර දීම හා දිවීම (Hit and Run tactic) යන උපක්‍රමය වෙනුවට එහි සියළුම ක්‍රියාමාර්ග ඉදිරියට යෑම සමඟ සම්බන්ධ වේ. (ද සිල්වා, 1988-1989, ප්‍රමුදිත සටහන්)

අධ්‍යයන ගැටළුව

ජ.වි.පෙ දෙවන සන්නද්ධ අරගලය පිළිබඳව බොහෝ විද්වතුන් විසින් පර්යේෂණයන් සිදුකර තිබුණ ද එම අරගලය මර්දනය කිරීම සඳහා යොදා ගන්නා ලද හමුදාමය

ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳව මේ දක්වා පර්යේෂකයන් අවධානයක් යොමුකර නොමැති බැවින් “ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1986 - 1989 දෙවන සන්නද්ධ අරගලය මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග කවරේද ?” යන ගැටළුව ඔස්සේ මෙම අධ්‍යයනය සිදු කිරීමට වග බලා ගන්නා ලදී.

අධ්‍යයනයේ අරමුණු

මෙම අධ්‍යයනයේ දී අපගේ අවධානයට යොමු වූයේ 1986-1989 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත වූ යුද උපක්‍රම මොනවාද? යන ගැටලුවට පිළිතුරු ලබාගැනීම ය. ශක්තිමත් සංවිධාන ව්‍යුහයකින් හා මනා සන්නිවේදන ජාලයකින් දිවයිනේ බොහෝ ප්‍රදේශවල ව්‍යාප්තව සිටි සන්නද්ධ සංවිධානයක් සාමාජිකයින් බහුතරයක් ඝාතනය කොට අඩපන කිරීම සඳහා ක්‍රියාත්මක වූ රාජ්‍ය යාන්ත්‍රණය හා එහි උපාය මාර්ග හඳුනාගැනීමට මෙම අධ්‍යයනය වැදගත් වේ. මෙම අධ්‍යයනය මගින් අරමුණු කිහිපයක් මුදුන් පමුණුවා ගැනීමට උත්සාහ දරන ලදී.

1. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මර්දනය කිරීම සඳහා රජය සහ ආරක්ෂක හමුදා හා පොලීසිය විසින් අනුගමනය කළ උපක්‍රම හා උපාය මාර්ග හඳුනා ගැනීම.
2. ප්‍රති විප්ලවීය යුද උපක්‍රමවල ස්වභාවය අනාවරණය කිරීම.
3. සන්නද්ධ සටන් මර්දනය කිරීම හා ගරිල්ලා යුද උපක්‍රම මර්දනය කරනු වස් ධනෝෂ්වර හමුදා විසින් යොදාගනු ලබන උපක්‍රම හා උපාය මාර්ග හඳුනාගැනීම.
4. සන්නද්ධ අරගලයක් මර්දනය කිරීම සඳහා යොදාගන්නා මානසික උපාය මාර්ග හඳුනාගැනීම.
5. විසිවන සියවස අගභාගයේ ශ්‍රී ලංකාවේ අභ්‍යන්තර ආරක්ෂක උපාය මාර්ගවල ස්වභාවය හඳුනාගැනීම.

උක්ත අරමුණු සාධනය කරගනිමින් මෙම අධ්‍යයනයේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ 1986-1989 සන්නද්ධ සටන් මර්දනය කිරීම සඳහා හමුදාව රැගෙනගිය ක්‍රියාමාර්ග හඳුනාගැනීමට මෙමගින් අප, උත්සාහ දරා ඇත. මෙම විෂය ක්ෂේත්‍රයට අදාළ දත්ත හඳුනාගනිමින් ඒවා විග්‍රහ කරමින් අදාළ කරුණු මතු ප්‍රයෝජනය සඳහා වර්ග කිරීම මෙම පර්යේෂණයෙන් සිදු වී ඇත.

ක්‍රමවේදය

මෙම පර්යේෂණය සඳහා ප්‍රධාන අධ්‍යයන ක්‍රමවේද කිහිපයක් භාවිතා කරන ලදී. ඒ අනුව දත්ත ඒකරාශී කිරීම සඳහා,

i . පුස්තකාල සමීක්ෂණ ක්‍රමවේදය.

ii. කේෂ්ත්‍ර ගවේෂණ ක්‍රමවේදය සහ

III. සම්මුඛ සාකච්ඡා ක්‍රමවේදය භාවිතා විය.

මෙම අධ්‍යයනයේ පුස්තකාල සමීක්ෂණ ක්‍රමවේදය මගින් සාහිත්‍ය මූලාශ්‍ර පරිශීලනය කිරීමේ පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය මත ගුණාත්මක දත්ත විවරණය කිරීමෙන් නිරීක්ෂණ හා නිගමනවලට පැමිණීම සමාජ විද්‍යා ශික්ෂණයේ පර්යේෂණ ක්‍රමවේද මගින් සිදුකරන ලදී. කතුවරයාගේ සහභාගිත්ව නිරීක්ෂණ උපයෝගීකරගෙන 1986-1989 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත වූ යුද උපක්‍රම මොනවාද? යන්න මෙම පර්යේෂණයේදී අප හඳුනාගෙන, ඒවා වෙන් කොට එක් එක් කේෂ්ත්‍ර ලෙස දැක්වීමේ ක්‍රමවේදයක් අප අනුගමනය කරන ලදී. නිරීක්ෂණවලට අමතරව සම්මුඛ සාකච්ඡා ආශ්‍රයෙන් ද මේ පර්යේෂණය සඳහා තොරතුරු ලබාගන්නා ලදී. ඒවා දුරකථන මාර්ග ඔස්සේ හා සම්මුඛ වී ද සිදුකරන ලදී. ඒ අනුව සමවර්ගීය දත්ත වර්ග කොට අදාළ කේෂ්ත්‍ර වෙනම හඳුනාගැනීම සිදුවිය.

සාකච්ඡාව

සාර්ථක සන්නද්ධ අරගලයක් සඳහා පූර්ව කොන්දේසි

ජ.වි.පෙ. 1971 දී තමන් වෙත එල්ල වූ රාජ්‍ය මර්දනයට එරෙහිව දියත් කළ සන්නද්ධ නැගිටීම නොදියුණු අවි ආයුධ පාවිච්චි කරමින් සිදු කළ ජනතා සන්නද්ධ නැගිටීමකි. එසේ වුව ද 1986 සිට 1989 දක්වා වූ දේශප්‍රේමී අරගලයක් මඟින් රාජ්‍ය බලය ලබා ගෙන මෙරට සමාජවාදී සමාජ ක්‍රමයක් ස්ථාපිත කිරීමේ නැතිනම් ජනතා විමුක්ති අරගලයකින් තුළින් සමාජවාදය පිහිටු වීමේ අරමුණින් ක්‍රියාත්මක වූ ජ.වි.පෙ. දෙවැනි සන්නද්ධ නැගිටීම හමුදාමය අතින් කිසියම් ප්‍රමාණයකට පළමුවැන්නට වඩා දියුණු වූවකි. (සම්මුඛ සාකච්ඡාව, කිතුලේගොඩ. 2014.04.01)

සන්නද්ධ අරගලකරුවන් විසින් සපුරාගත යුතු අවශ්‍යතා

සන්නද්ධ අරගලයක් සාර්ථක කර ගැනීම සඳහා අරගලකාරීන් විසින් සපුරාගත යුතු අවශ්‍යතා පිළිබඳව ද අවබෝධයක් ධනෝඤ්චර හමුදාවට ජ.වි.පෙ. මර්දනයෙහිලා ලබා දී තිබුණේ ය. එම පූර්ව අවශ්‍යතා ලෙස පෙන්වා දී තිබුණේ ජනප්‍රියභාවය හා සහයෝගය, ශක්තිමත් නායකත්වය, මනා ඔත්තු සේවාවක්, සුදුසු ප්‍රදේශ හා බාහිර සහයෝගය යන සාධකයෝ ය.

ජනප්‍රියභාවය හා සහයෝගය

රාජ්‍ය විරෝධී ව්‍යාපාරයක පැවැත්ම උදෙසා නියත වශයෙන්ම ජනතාවගේ සහයෝගය ලබාගත යුතුම වන්නේ ය. එකී ව්‍යාපාරය විසින් ක්‍රියාත්මක කරනු ලබන ක්‍රියාකාරකම් හේතු කොට ගෙන ජනතාව අතර ජනප්‍රිය වීමෙන් ලැබෙන පිටුබලය ඔස්සේ ඔවුන්ගෙන් ආහාර, ඉඳුම් - නිටුම්, වෛද්‍යාධාර, රහස්‍ය තොරතුරු හා අළුතින් සාමාජිකයින් බඳවා ගෙන පෝෂණය වේ. ආණ්ඩුවක් දුර්වලව පවතින විට එය කරන කොට ගෙන සත්‍ය වශයෙන්ම පොදු මහජනතාව පීඩනයට හා දරිද්‍රතාවයට පත්ව සිටින විට විධිමත් වැඩපිළිවෙලක් දියත් කිරීම මගින් නිතැතින්ම ඔවුන්ගේ සිත දිනා ගත හැකි ය. එවැනි අවස්ථාවල දී මහජනයා ස්වේච්ඡාවෙන් ඉදිරිපත් වී සන්නද්ධ අරගලකරුවන්ට සහාය ලබා දීම ප්‍රමාද වන විට ක්‍රස්තවාදී හා කඩකප්පල්කාරී ක්‍රියාවන් මගින් ජනතාව අවදි කිරීමට උත්සාහ කරති. (අර්නස්ටෝ, 2004: 52)

ශක්තිමත් නායකත්වය

ක්‍රියාකාරී නායකත්වයක් දරන්නා මනා පුහුණුවක් ලද්දෙකුම නොවිය යුතු අතර, එම කාර්ය සඳහා දැඩි කැපවීමක් ඇත්තෙකු පමණක් වීම ප්‍රමාණවත් ය. ඔහු බොහෝ දුරට තද තීරණවලට එළඹෙන දැඩි නිර්භීත, දේශපාලන උපායෙහි දක්ෂ, නිවුණු හා කෲර නොවූ පුද්ගලයෙකු ද වන්නේ ය.

මනා ඔත්තු සේවාවක් පවත්වා ගෙන යෑම

මූලික වශයෙන් සන්නද්ධ අරගලයක පැවැත්ම සඳහා මනා ඔත්තු සේවයක් අවශ්‍ය වේ. ඒ සඳහා කාර්යක්ෂම සංවිධාන ජාලයක් පොදු මහජනතාව අතරින්, රාජ්‍ය තන්ත්‍රය තුළින්, ආරක්ෂක හමුදා තුළින් පිහිටුවාලීමට නිසර්ගයෙන්ම කටයුතු කරනු ලබයි. ඒ මගින්

සැලසුම්කරණය, ප්‍රචාරණය හා ආරක්‍ෂාව සලසා ගැනීම සඳහා අවශ්‍ය කරන තොරතුරු විස්තරාත්මකව ලබා ගැනීමට සෑම නිමේෂයක දීම පාහේ කටයුතු කරනු ලැබේ. (වේ මිනි, 2003:90 - 91)

ප්‍රදේශ හා බාහිර සහයෝගය

අරගලකාරී අවස්ථාවන්හි දී අවතැන් වන්නා වූ අනාථයන් එක්රැස් කිරීමට, පරිපාලකයන් බිහිකිරීමට පුහුණුව ලබා දීමට හා නිෂ්පාදන ප්‍රදේශ ඇති කිරීමට සුදුසු ප්‍රදේශවල කඳවුරු ආරම්භ කළ යුතු වේ. මෙය වඩා වැදගත් වන්නේ බැහැරින් වන ගිරිදුර්ගවල සිට සටන් මෙහෙයවන අවස්ථාවල දී ය. එවැනි ප්‍රදේශයක දී ගුවනින් හා ගොඩබිමින් ආරක්‍ෂාව අරගලකරුවන්ට වහාම ලැබෙන බැවින් සාමාන්‍ය හමුදාවකට එවැනි තත්ත්වයකට මුහුණ දීම සඳහා ඔවුන් සතු මුළුමහත් ශක්තියම යෙදවීමට සිදුවේ. ජනාකීර්ණ ප්‍රදේශවල සිට මහජනතාවගේ රැකවරණය ලබා සතුරා සටන් වදිනවාට වඩා මෙය බෙහෙවින් වෙනස් ය. එවැනි ජනාකීර්ණ ප්‍රදේශ අරගලකරුවන් භාවිතා කිරීමට ඉඩ ඇත. බාහිර සහයෝගය යටතේ පුහුණු කිරීම්, අරමුදල් සම්පාදනය, උපකරණ ලබාදීම් හෝ හමුදා මෙහෙයුම් ලබා දීමට හෝ නොහැකි බව සැලකිල්ලට ගත යුතුය.

සන්නද්ධ අරගලකරුවන්ගේ උපාය හා උපක්‍රම

සන්නද්ධ අරගලකරුවන්ගේ සැලසුම්වල මූලික ස්වරූපය දෙස බලන විට සන්නද්ධ අරගලයක් සඳහා ගෙනයන ව්‍යාපාරයේ උපාය දීර්ඝකාලීනව පවත්වා ගෙන යාමට උත්සුක වන බව පෙනේ. ඒ අතරතුර සාමාන්‍ය පොදු ජනයාගේ සහයෝගය ලබා ගැනීම අරමුණු කොට ගෙන ජනාකීර්ණ ප්‍රදේශ පියවරෙන් පියවර දිනාගැනීමට නැතිනම් අත්පත් කරගැනීමට අදහස් කරයි. මේ අතර සම්පූර්ණ සැලැස්ම අදියර තුනකින් (03) සකස්කර ක්‍රියාත්මක කිරීමට කටයුතු කරයි. (අර්නස්ටෝ, 2004: 70,95, 107) එනම්

- අ. රාජ්‍ය යන්ත්‍රය තුළටත්, පාලන තන්ත්‍රය තුළටත්, බහුජන සංවිධාන තුළටත් රිංගා ගෙන කටයුතු කිරීම.
- ආ. ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා උපයෝගී කොට ගෙන ආණ්ඩුවට බලපෑම් කිරීම හා කඩාකප්පල්කාරී ක්‍රියා ඇති කිරීම තුළින් අවිනිශ්චිතභාවයක් ගොඩනැගීම.
- ඇ. සැඟ වී සටන් කිරීමේ ගෙරිල්ලා යුධක්‍රම භාවිතා කිරීම.

එමෙන්ම අරගලකරුවන්ගේ සැලසුම්වල උපක්‍රම ද සැලකිල්ලට ගත යුතුය.

- i. විශ්මයජනක ක්‍රියාවන් ගැන විශ්වාසය තබමින් පිළිගත හැකි ක්‍රම උපයෝගී කර ගනිමින් සිතාමතා කටයුතු කිරීම හා නමාශීලිභාවයකින් ක්‍රියා කිරීම.
- ii. තාවකාලික ආරක්‍ෂාවක් යටතේ වුව ද අවදානම නොතකා ප්‍රහාර එල්ල කිරීම.
- iii. කොපමණ දුරක වුව ගමන් කිරීමෙන් තම අරමුණ ඉටු කරගැනීම.
- iv. රාත්‍රී කාලයේ ප්‍රහාර සඳහා විශේෂ හැකියාවකින් යුක්ත වීම.
- iv. ප්‍රහාරයක් එල්ල කිරීමට හෝ ඒ සඳහා මනා ලෙස සූදානම් වීමත්, ඉමහත් කායික හා මානසික ශක්තියකින් සිටිමින් වාසිදායක තත්ත්ව උපරිම ලෙස ප්‍රයෝජනයට ගැනීමේ දක්ෂතාවයකින්

යුක්ත වීම.

- vi. සියළුම ආකාරයේ සැඟවී සිට පහරදීමේ ක්‍රම නිතර භාවිතා කිරීම.
- vii. මර උගුල්, අතුරන ලද වෙඩි (බිම් බෝම්බ), නවීන බාධක වලවල් (උල් සිටුවීම), කැපෙන මුවාන ඇති උණු පතුරු හා බිලේඩ් වැනි දෑ සිටුවීම හා සවි කිරීම, බොරු වළවල් ඡෙවාස් (Shevash), අකුල් වැල්, රැහැන් ඇද පැටලෙන්නට සැලැස්වීම.
- viii. ස්වාභාවිකව පිහිටා ඇති බාධකවලට අමතරව කෘතීම වශයෙන් ගොඩනගන ලද බාධක ද සහිතව මනාව ඉඳි කළ ආරක්‍ෂක ගම්මාන ප්‍රයෝජනයට ගැනීම.

මේ තත්ත්වය තුළ ජ.වි.පෙ.ට එරෙහිව පැවති රජය ස්වකීය ධනෝෂ්වර හමුදා මෙහෙයවීම හා එමගින් සන්නද්ධ අරගල ව්‍යාපාරයක නිරත වූ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මර්දනය කළ ආකාරය සැලකිල්ලට ගත යුතුය. (වන්නිආරච්චි, සම්මුඛ සාකච්ඡාව, 2014.04.30)

සන්නද්ධ සටන් ව්‍යාපාරය මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත දේශපාලන හා හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග

ජ.වි.පෙ. ට විරුද්ධව රාජ්‍ය හමුදා ක්‍රියාත්මක වූ 1986 - 1989 කාලයේ දී පාබල හමුදාවක් අනුගමනය කරන ලද සටන් උපක්‍රම ප්‍රධාන යුධ උපක්‍රම හතරකට (04) බෙදිය හැකිය. එනම් සම්මත යුධ ක්‍රම ප්‍රති විප්ලවීය යුධ උපක්‍රම, මානසික යුධ උපක්‍රම හා අභ්‍යන්තර ආරක්‍ෂාව වශයෙනි. මේ සෑම ආකාරයකින්ම සම්මිශ්‍රණය වූ යුද්ධයක් ධනෝෂ්වර හමුදාව විසින් ජ.වි.පෙ.ට විරුද්ධව අනුගමනය කළේ ය.

සම්මත යුධ ක්‍රම

සම්මත යුධ ක්‍රම යනු ඉතිහාසය තුළ අනුගමනය කළ සටන් ක්‍රම ආකෘති (Modles) හා හැඩගැසුම් (Formationn) ඒ අයුරින්ම යොදා ගනිමින් කරනු ලබන සටන් ක්‍රියාමාර්ග වේ. මේ දක්වා ධනෝත්තර හමුදාවක ප්‍රධාන සටන් ක්‍රමය වන්නේ සම්මත යුධ ක්‍රමයයි. යුධ ඉතිහාසයේ ප්‍රධාන සටන් විධික්‍රමය වූ මුහුණට මුහුණලා (Assault) කරනු ලබන ක්‍රියාමාර්ගවලට ගැලපෙන පරිදි සම්මත යුධ ක්‍රම හැඩ ගැසී ඇත. විවෘත සටන් බිමක හමුදාවේ ශක්තිය මත හා දක්ෂතාවය මත කරනු ලබන ප්‍රහාරය න් මෙයට අදාළ වේ. මෙම සටන් ක්‍රම බොහෝමයක් සුත්‍රගත කර තිබේ. ඒවා සරඹ (Drill) වශයෙන් පුහුණු කරනු ලබයි. නිදසුනක් ලෙස පෙළ සරඹ (Section Battle drill) හා කාණ්ඩ යුධ සරඹ (Platoon Battle drill) දැක්විය හැකිය. මෙම සම්මත යුධ ක්‍රම ප්‍රධාන ආකාර 4 කින් යුක්ත වේ. එනම් ඉදිරියට යාම, ප්‍රහාරය, ආරක්‍ෂාව හා පසුබැසීම වේ.

ඉදිරියට යෑම (Advance)

මෙහිදී යුධ බිමක, සතුරු බිමක හා සම්මත බිමක ප්‍රහාර එල්ල කිරීමේ අරමුණින් ඉදිරියට යෑම පිළිබඳව සාකච්ඡා කෙරේ. එසේ ඉදිරියට යාමේ දී විවිධ පරිසර හා දේශගුණික තත්ත්වයන් යටතේ හමුවන විවිධ බාධක තරණය කිරීමත්, වෙඩි ඇතිරූ බිම්, මරලගුල් ආදිය තරණය කිරීමත්, ආරක්‍ෂා වෙමින්, සැඟවෙමින් හා වෙස්වලා ගනිමින් හදිසියේ මතුවන සතුරාට එරෙහිව ක්‍රියාමාර්ග ගනිමින් ඉදිරියට යෑමත් අදාළ වේ. මෙයට අදාළව ද පෙළ යුධ සරඹ (Section Battle drill) හා බණ්ඩ යුධ සරඹ (Platoon Battle drill) යනුවෙන් සරඹ දෙකක් වේ. පෙළක් ගමනේ යාමේ දී හදිසියේ ඇතිවන ප්‍රහාරයකට මුහුණ දෙන ආකාරයත්, ජලධ්‍රනයක් ගමනේ යාමේ දී හදිසියේ ඇතිවන ප්‍රහාරයකට මුහුණ දෙන ආකාරයක් මෙහිදී විස්තර කෙරේ. එමෙන්ම ඉදිරියට යාමේ දී බාධක තරණය කිරීමත්, බාධක ඉදි කර ගැනීමත් අදාළ වේ. ප්‍රහාරය සඳහා තාවකාලික බාධක, යුධ අගල් (Trenches), ආරක්‍ෂක පවුරු (Bunkers) ආදිය ගොඩනඟා ගැනීම ද මෙයට අයත් වේ. (Haycock and Neilson,1989:10)

ප්‍රහාරය (Attack)

සතුරා හමුවට ඉදිරියට යාමේ දී හා සතුරා මුණගැසීමේ දී විවිධ ආකාරයෙන් ප්‍රහාරයන් එල්ල කරන ආකාරය මෙහිදී විස්තර කෙරේ. සමාජ විද්‍යාත්මක සංකල්පයක් වන "ප්‍රතිසමාජානුයෝජනය" යටතේ කිසියම් පුද්ගලයෙකු හුරුවී ඇති පරිසරයට ඉතා වෙනස්

වූ පරිසර වටපිටාවක හැසිරීමට පුහුණු කිරීම හෙවත් හමුදා භටයකුගේ පෞරුෂත්වය සම්පූර්ණ වෙනසකට භාජනය කිරීම යුධ සරඹ පුහුණුව තුළින් සිදු කරනු ලබයි. පහත දක්වනු ලබන පෙළ යුධ සරඹ, (Section Battle Drill), බණ්ඩ යුධ සරඹ (Platoon Battle Drill), රැකසිට පහරදීම (Ambush), ප්‍රති රැකසිට පහරදීම (Re Ambush), මුණ ගැසීමේ සරඹය (Assault Drill), සුදානම් කරන ලද ප්‍රහාර (Deliberate Attack), ක්ෂණික ප්‍රහාර (Quick Attack), රාත්‍රී ප්‍රහාර (Night Operations), ශක්තිමත් ස්ථානවල ප්‍රහාර (Attack to the Strong points), නාගරික පරිසරයක ප්‍රහාර එල්ල කිරීම (Build of Area Operation), යන සියල්ලම පිළිබඳව ලබාදෙන උපදෙස් හා පුහුණුව සරඹ යනුවෙන් සැලකුව මනාය.

යුධ සරඹ යනු 18 වන ශත වර්ෂයේ පෞරාණික යුද උපක්‍රමවල ආභාෂයෙන් බිහි වූවකි. එහි එන පෙළ සරඹ යටතේ ක්‍රමානුකූලව සිට ගැනීමටත් බණ්ඩ යුධ සරඹ යටතේ අසමමිතික භූමියක පවා පිළිවෙලකට, සංවර්ධ කණ්ඩායමේ අනෙකුත් සෙබළුන්ට සාපේක්ෂව ගමනේ යාමට සහ විශේෂයෙන් ඉක්මන් විධානයන් නියමානුකූල ලෙස පිළිපැදීමට හුරුපුරුදු කරවමින් යුධ භටයා තුළ මෙන්ම සමස්ත කණ්ඩායම තුළ විධාන පිළිබඳව සහජ අවනත බවක් ඇති කරවන්නේය. එපමණක් නොව යුධ බිමේදී මමත්වය සහ ඒකාබද්ධතාවය දියුණු කරවමින් යුධමය කාර්යයට මූලික අඩිතාලමක් දමනු ලැබේ. මේ ආකාර වූ සරඹ මගින් නායකත්ව සංවර්ධනයක් ද ඇති කරවමින්, තදබල ශාරීරික ප්‍රායෝගික පුහුණු කිරීම් ඔස්සේ සතුරාගේ ක්‍රියාකරකම් ඉතා නිවැරදි ලෙස මර්දනය කිරීමට හැකි වන්නේය. තවත් අතකින් හමුදාවක් යනු අවි අත දරා සිටින සැහැසි මිලේච්ඡ පිරිසක් නොව වැදගත් සංයමයකින් යුත් හික්මුණු පිරිසක් බව ද පෙන්වුම් කරයි.

රැක සිට පහරදීම (Ambush), වනවාරි ගෝත්‍රවලින් ඉගෙන ගත් සටන් ක්‍රමයකි. මෙවැනි ප්‍රහාර එල්ල කිරීමකදී උපරිම ආරක්ෂාව, වෘත්තීය නිපුණතාව සහ බුද්ධි තොරතුරු දැඩි සැලකිල්ලකින් පදනම් කරගනු ලබයි. අතීතයේ දී රැක සිට පහරදීමේ ක්‍රියාන්විතයන් සඳහා විශාල හමුදාවන් යොදවන ලදී. විශේෂයෙන් ගමන් කිරීමට අපහසු ගිරි දුර්ග මැදින් වැටී ඇති නිම්න වැනි මර්මස්ථාන මේ සඳහා යොදා ගත්තේය. උදාහරණයක් ලෙස උඩරට ගෙරිල්ලා හමුදාවෝ ඉංග්‍රීසි හමුදාවට එරෙහිව රැක සිට පහරදීම සඳහා කඩුගන්නාව හා බලන වැනි දුර්ගයන් යොදා ගනු ලැබීය. රැකසිට පහරදීමක අරමුණ වනුයේ සතුරු පාර්ශ්වයෙන් එල්ලවන තර්ජන හා අහියෝග වළක්වා ගැනීමය. එසේම සතුරා විසින් පවත්වා ගෙන යනු ලබන වැඩපිළිවෙල හා අනාගත සැලසුම් අවුල් වියවුල් කර හිතියට හා සන්ක්‍රාසයට පත්කර විත්ත දෛර්යය විනාශ කර දැමීමය. මෙබඳු රැක සිට පහරදීමකදී පූර්වගාමීව තොරතුරු සොයා බැලීම, ප්‍රහාරය සඳහා ස්ථානයක් තෝරා ගැනීම,

ස්ථානගතවීම, ප්‍රහාරය හා ආපසු පසුබැසීම හෙවත් පැමිණීම යන පියවර අනුපිළිවෙල යටතේ මනා සැලැස්මක් සකස් කොට පහරදීමේ ක්‍රියාන්විතයට අවතීර්ණ විය යුතු වේ. (වන්නිආරච්චි, සම්මුඛ සාකච්ඡාව, 2014.04.30)

මේ හැරුණු විට ප්‍රති රැක සිට පහරදීමකින් (Re Ambush), අපේක්ෂා කරනුයේ සතුරු පාර්ශවය වික්ෂිප්තභාවයකට පත් කිරීමය. තමන්ට එල්ලවන සතුරු ප්‍රහාරයකට එරෙහිව එකට එක කිරීමක් ලෙස නැතිනම් පළිගැනීමේ ක්‍රියාමාර්ගයක් ලෙස සැඟවී සිට සතුරාට පහරදීම මෙහිදී සිදු කෙරේ. වෛරීය චේතනාව පෙර දැරිකරගත් මේ ප්‍රති රැක සිට පහරදීම් සතුරා බිඳ වැටිටවීමේ මානසික යුධ උපක්‍රමයක් ලෙස මෙන්ම තම පිළේ ජීව ගුණය වැඩි වර්ධනය කර ගැනීම සඳහා ද යොදා ගැනේ.

අත අතියේ දී විවෘත යුධ භූමියක් තුළ සතුරු පාර්ශ්ව දෙකක් මුහුණට මුහුණ මුණ ගැසී යූද්ධ කිරීම හෙවත් මුණ ගැසීමේ සරඹය (Assault Drill) සිදුවිය. එමෙන්ම විප්ලවවාදී හමුදාවන් හෝ ත්‍රස්ත හමුදාවන් ක්‍රමානුකූලව වර්ධනය වී මහජන හමුදාවක් බවට පරිවර්තනය වීමෙන් අනතුරුව බොහෝ දුරට සතුරු පාර්ශ්වයේ දියුණු ශක්තිමත් හමුදා සමග මුහුණට මුහුණලා සටන් කිරීමට පෙළඹෙන අවස්ථා දැකිය හැකිය.

යුධ විද්‍යාවේ එන අසම්මත යුධ උපක්‍රම ලෙස ගෙරිල්ලා ව්‍යාපාරයන් විසින් සතුරු හමුදා ඉලක්ක කර ගනිමින් මනා සැලසුමක් ඔස්සේ විධිමත්ව සුදානම් කරන ලද දූවැන්න ප්‍රහාරයන් (Deliberate Attack) එල්ල කිරීම දැකිය හැකිය. එසේම සතුරා කිසිසේත් බලාපොරොත්තු නොවන අවස්ථා තෝරාගෙන ක්ෂණික ප්‍රහාර (Quick Attack) සහ රාත්‍රී ප්‍රහාර එල්ල කිරීම (Night Operations) සිදු කෙරේ. සාමාන්‍යයෙන් ධනේශ්වර යුධ හමුදා ඉගැන්වීම්වලට අනුව ශක්තිමත් ස්ථානවලට ප්‍රහාර එල්ල කිරීමෙන් (Attack to the Strong Points) වලකින ලෙස උගන්වනු ලබයි. එනිසාම ගෙරිල්ලා කණ්ඩායම් විසින් සතුරු පාර්ශ්වයේ ශක්තිමත් ස්ථාන ඉලක්ක ගත කර ප්‍රහාර එල්ල කිරීම දැකිය හැකිය. එසේම ජනාකීර්ණ නාගරික ප්‍රදේශවල විප්ලවවාදී ව්‍යාපාරවලට වර්ධනය වීමට ඇති ඉඩකඩ ඉතා අඩු බැවින් අවම සම්පත් භාවිතා කර නාගරික මුඩුක්කු හා කර්මාන්ත ශාලා ආශ්‍රිතව සැරිසරමින් සුළු අවි යොදා ගනිමින් නාගරික ප්‍රදේශවල ප්‍රහාර එල්ල (Build of Area Operation) කරනු ලැබේ.

ආරක්‍ෂාව හා පසුබැසීම (Defence and Withdrawal)

සම්මත යුධ ක්‍රම අනුව හමුදාව ඉදිරියට යාමේ දී ත්, ප්‍රහාරයේ දී ත්, පසුබැසීමේ දී ත් හමුදාව ආරක්‍ෂා කරගනු වස් අනුගමනය කරන විධි විධාන මෙහි දී සාකච්ඡා කෙරේ. පසුබැසීම යටතේ යම් කාර්යයක නියුක්තවීමෙන් පසුව හෝ හදිසියේ හෝ පසුබැසීමට තීරණයක් ගතහොත් එය සිදු කරන ආකාරය විස්තර කෙරේ. සම්මත යුධක්‍රමවල ඇතුළත් ආකාර හතරටම (04) අදාළ සුත්‍රගත කිරීම් දක්නට ලැබේ. ප්‍රබල හමුදාවක මූලික පුහුණුව මේ සටන් ක්‍රම පිළිබඳ පුහුණුවකින් යුක්ත වේ. ඉන්දියන් හමුදාවේ සම්මත යුධ ක්‍රමවල දී පසුබැසීම (Withdrawal) ඉවත් කර ඇත. එයට හේතුව වශයෙන් දක්වා ඇත්තේ ඒ තුළින් හමුදාවක් මන්දෝත්සාහිවීමට ඉඩ ඇති බවයි. වර්තමානයේ යුද්ධයේ භාවිතය තුළ සම්මත යුධ ක්‍රමවල සාපේක්ෂ වැදගත්කම එන්ට එන්ටම අඩුවීමක් දැකිය හැකිය. දිග්ගැස්සුණු ගෙරිල්ලා යුද්ධයක දී සම්මත යුධ ක්‍රම භාවිතය අසාර්ථකත්වයට මුහුණ දී ඇති බව පරාජයන් තුළින් ධනෝචර හමුදා ඉගෙන ගෙන ඇත. විවෘත සටන් බිමක් නොමැති වීමත් බලාපොරොත්තු රහිතව සිදු කෙරෙන හදිසි ප්‍රහාර නිසාත්, සම්මතයෙන් බැහැර වූ වෙනත් සටන් උපක්‍රම කෙරෙහි අද වනවිට ධනෝචර හමුදාවන්ට අවධානය යොමු කිරීමට සිදු වී තිබේ.

ප්‍රතිවිප්ලවීය යුධ ක්‍රම (Counter Revolutionary Warfare)

ධනෝචර යුධ විශේෂඥයින් විසින් මෙය හඳුන්වනු ලබන්නේ ප්‍රති ත්‍රස්තවාදී යුධ ක්‍රම වශයෙනි. සන්නද්ධ අරගලකරුවන් බිහිවන හා හැඩගැසෙන අයුරුත්, ඔවුන්ගේ ප්‍රහාරක යුධ ක්‍රම වළකාලමින් විප්ලවීය යුද්ධයේ දී මර්දන කටයුතු දියත් කළ යුතු ආකාරය පිළිබඳව මෙමගින් සාකච්ඡා කෙරේ. සාමාන්‍යයෙන් සන්නද්ධ අරගලකරුවෙකු තමාගේ මරණය ගැන තැකීමක් නොකරන අතර ඒ පිළිබඳව දෙගිඩියවෙන්ද පසු නොවේ. මානසික ප්‍රතිවිරුද්ධතා ඔහු තුළ නැති අතර, හැඟීම්වලට වහල් වීමක් සිදුවෙනවා නම් ඒ මඳ වශයෙනි. ඔහු ක්‍රියාත්මක වන්නේ මරුවිකල්ලෙන් හෝ මිලේච්ඡයකු ලෙස ද නොවේ. ඔහු සැදී වැඩී ඇත්තේත්, පුරුදු පුහුණු වී ඇත්තේ ත්, දුෂ්කර ජීවන තත්ත්වයකට ඔරොත්තු දෙන අයුරිනි. ඔහු මඳ විවේකයෙනු ත්, මඳ පහසුවෙනු ත් තෘප්තිමත් වන අතර, තමන් ගැන තමන්ම බලා කියා ගැනීමට උත්සාහ දරන්නෙකි. ඒදිනෙදා රටේ සිදුවන දේවල් දෙස විමසිල්ලෙන් හා මනා සංයමයකින් යුතුව බලා සිටුම් ලෙස හා ඉතා ඉක්මනින් විග්‍රහ කර ගැනීමේ හැකියාවක් ද, ඒවා ගැන තීරණ ගැනීමේ හැකියාවක් ද ඇත. නවීන සංකීර්ණ යුධ අවි පිළිබඳව මනා පුහුණුවක් ද ලබා ඇත. (ද සිල්වා, 1988 - 1989, ප්‍රමුද්‍රිත සටහන්)

සන්නද්ධ අරගලයක් සාර්ථකව මැඩ පැවැත්වීමට අවශ්‍ය සාධක

සන්නද්ධ අරගල මර්දන ක්‍රියාදාමයක දී විශේෂයෙන් භාවිතා කළ හැකි ක්‍රම මෙයින් පැහැදිලි කරයි.

i. ඒකාබද්ධ මෙහෙයුම් (Joint Operations)

සන්නද්ධ අරගල මර්දන කටයුතු දියත් කළ යුත්තේ ඒකාබද්ධ ක්‍රියාමාර්ගයක් වශයෙන් හා පුරවැසි හමුදා අංශවලින් සමන්විත කමිටුවක මෙහෙයවීම යටතේ ය. එමෙන්ම මෙයට දේශපාලන බලය ද සම්බන්ධ කර ගත යුතුවේ. පරිපාලන ක්ෂේත්‍රයේ නිලධාරීන් හා හමුදා අතර තිබිය යුතු වඩා කිට්ටු අන්‍යෝන්‍ය අවබෝධය හා සහයෝගයේ ඇති විශාල වැදගත්කම අමතක නොකළ යුතුය.

ii. පොදු ජන මානසිකත්වය හා හැඟීම්

බලයේ පවතින ආණ්ඩුව හා හමුදාව කෙරෙහි මහජන ප්‍රසාදයක්, ගෞරවයක්, හක්නියක් හෝ විශ්වාසයක් නොමැතිව සන්නද්ධ අරගලයක් මැඩ පැවැත්වීම දුෂ්කරය. මහජනතාව රජයට හා හමුදාවට උදව් කරන්නේ නම් පමණක් අරගලකරුවන් කොටුකර ගැනීමටත්, ඔවුන්ගේ සැපයුම් මාර්ග අඩාල කිරීමටත්, ඉඳුම් - හිටුම් හා රහස් ඔත්තු සේවා අඩපණ කිරීමටත් හැකි වේ.

iii. රහස් ඔත්තු සේවාවන්

කාර්යක්ෂමව අස්සක් මුල්ලක් නැරම පැතිරුණු රහස් ඔත්තු සේවාවක් අත්‍යාවශ්‍යය. එය පාලනය කිරීම හා සැලසුම් කිරීම ජාතික පදනමකින් කළ යුතු ය. කැරැලිකරුවන්ට විරුද්ධව හමුදාමය ක්‍රියා මාර්ග ගැනීමට පෙර ඔවුන් ක්‍රියාත්මක වන දිස්ත්‍රික්ක පිළිබඳව ගැඹුරින් අධ්‍යයනය කිරීමත්, පොලිස් රහස් ඔත්තු සේවාවක් මගින් පිළියෙල කළ වැඩ පිළිවෙලවල් ගැනත් සොයා බැලිය යුතුය.

iv. කඳවුරුවල ආරක්‍ෂාව

ස්ථීර කඳවුරු, තාවකාලික කඳවුරු, කුඩා හමුදා ඒකක, පොලිස් මුරපොළවල් හෝ සංචාරක මුර කඳවුරු ආදී කුමන කඳවුරක් වුව ද විශේෂත්වයකින් තොරවම ආරක්‍ෂා කිරීමට විධිවිධාන යෙදීම අත්‍යාවශ්‍ය වේ.

v. සැලසුම්ගත ප්‍රභාරක වැඩපිළිවෙල

බලය අල්ලා ගත් ප්‍රදේශයේ බලය ප්‍රබල කිරීම ත්, බලය ව්‍යාප්ත කිරීම ත් යන දෙකම ක්‍රම ක්‍රමයෙන් පියවරෙන් පියවර ක්‍රියාත්මක කළ යුතුය. රටේ බලය අල්ලා ගන්නා ආකාරය පදනම් කර ගෙන සන්නද්ධ අරගල මර්දන ක්‍රියා මාරී සැලසුම් කළ යුතුය.

බොහෝ අවස්ථාවල දී විප්ලවවාදී ව්‍යාපාර විසින් ගෙරිල්ලා හමුදාවට අමතරව නිත්‍ය හමුදාවක් ද පවත්වා ගෙන යයි. මේ තත්ත්වය ආරක්‍ෂක හමුදාවන්ට ලොකු ප්‍රශ්නයක් වන අතර සමහර විට ගෙරිල්ලන් මෙල්ල කිරීම සඳහා විසිරී සිටින විට සන්නද්ධ අරගලකාර හමුදා මගින් එල්ල කරනු ලබන ප්‍රභාරයකින් විපතක් සිදු වීමට ඉඩ තිබේ. එමෙන්ම අරගලකාර හමුදාවට ප්‍රභාර එල්ල කරන විට ගෙරිල්ලා හමුදාවේ ප්‍රභාර නිසා ආරක්‍ෂක හමුදා දුෂ්කර තත්ත්වයකට පත්වීමත්, ඇතැම්විට රට ඇතුළත පාලනය අහිමිවීමටත් ඉඩ ඇත.

vi. සතුරු බලය බිඳහෙලීම හා බලය රැක ගැනීම.

මේ සඳහා අවශ්‍ය වනුයේ පැහැදිලි දේශපාලන ප්‍රතිපත්තියක පිහිටා සතුරාට පහරදීමේ ක්‍රියාමාර්ගයක් ආරක්‍ෂක හමුදා විසින් අනුගමනය කිරීමයි. ආරක්‍ෂක හමුදා තුළ ආක්‍රමණික මානසිකත්වයක් පවත්වා ගෙන යා යුතුය. ආරක්‍ෂක හමුදා ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රදේශ තුළ බලය රැක ගැනීම සඳහා ගතයුතු සෑම ක්‍රියාමාර්ගයක්ම නොපමාව ගත යුතුය.

vii. හමුදා ක්ෂණික විසුරුවාලීම හා නම්‍යශීලීභාවය (Rapid Deployment and Flexibility)

කැරැලිකරුවන්ගේ තත්ත්වය තුළම පුරුදු පුහුණු කරන ලද ආරක්‍ෂක හමුදාවක් ඒ ආකාරයටම සන්නද්ධ කොට බොහෝ කාලයක් ක්‍රියාත්මක වන්නට ඉඩ හැරිය යුතු අතර, ගුවනින් හමුදාව රැස්කිරීම ආදිය මගින් ක්‍රියාමාරී වේගවත් කිරීමත්, සුපරික්‍ෂාකාරීවීමත්, නම්‍යශීලී පරිපාලනයක් පවත්වා ගෙන යෑමත් කළ යුතුය.

viii. විශ්මය ජනකභාවය හා ආරක්‍ෂාව

සැලසුම් ඉතා රහසිගතව සකස් කිරීම මගින් විශ්මය ජනකභාවය පවත්වා ගෙන යා හැකි ය. විශ්මය දනවන අයුරින් සටන් වැදීමට අපොහොසත්වීම ක්‍රියාමාර්ගයක අසාර්ථකභාවයටත්, එයම හේතු කොට ගෙන බලය ගිලිහී යාමටත් බලපෑ හැකිය.

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ විමුක්ති සටන් මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග

මුර සංචාර (Patrols) මෙහි ප්‍රධාන අරමුණ වන්නේ විවිධ ක්‍රියාමාර්ගී අතර ඒකත්වය තහවුරු කරලීමත්, ගැඹුරින් කෙරෙන ක්‍රියාමාර්ගවලට පිටුබලයක් සැපයීමත් ය. මෙහිදී අරගලකරුවන්ගේ ක්‍රියාකාරීත්වයට බාධා පැමිණවීමත්, තොරතුරු රැස්කර ගැනීමත්, ප්‍රහාර එල්ල කිරීමත් බලාපොරොත්තු වේ. එකී අරමුණු හා අපේක්ෂා සාක්ෂාත් කරගනු වස් පාද මුර සංචාරය (Foot Patrols), ජංගම මුර සංචාරය (Mobile Patrol), සන්නාහ සන්නද්ධ මුර සංචාරය (Armoured car patrol), හෙලිකොප්ටර මුර සංචාරය (Heli Patrol), විමර්ශන මුර සංචාරය (Investigation Patrol), නිත්‍ය මුර සංචාරය (Standing Patrol) හා ප්‍රහාරක මුර සංචාරය (Fighting Patrol) යන මුර සංචාර ක්‍රියාත්මක වේ. මේ මුර සංචාරයන් මිලිටරි උපක්‍රමවලදී උප අනු ඒකකයක් හෝ කුඩා උපාය මාර්ගික සැකැස්මක් වශයෙන් දැක්විය හැකිය. විශේෂයෙන් ජ.වි.පෙ. වැනි සංවිධානයක් මර්දනය කිරීමෙහිලා මිලිටරි නොවන නීතිය බලාත්මක කිරීම මෙමගින් සිදුවිය. ඒ යටතේ මුර සංචාරයේ යෙදෙන නිලධාරීන්ට ජ.වි.පෙ. ක්‍රියාකාරකම් නිරීක්ෂණය කිරීමේ හා අධීක්ෂණය කිරීමේ වගකීම පවරා තිබුණේය ඔවුන්ගේ රාජකාරී සේවාව අතරට සේවා සඳහා කෙරෙන ඇමතුම්වලට ප්‍රතිචාර දැක්වීමට අමතරව අවශ්‍ය වූ විටෙක අන්අඩංගුවට ගැනීම් සිදුකිරීම, ජ.වි.පෙ. විසින් සිදුකරන ලද ක්‍රියාන්විතයන් පිළිබඳව වාර්තා ගැනීම සහ එවැනි ක්‍රියාන්විතයන් නැතිනම් ක්‍රියාකාරකම් වැළැක්වීමේ ක්‍රියාමාර්ග ගැනීම ද ඇතුළත් වී තිබුණි.

සැඟවී සිට පහර දීම (Ambush) සඳහා ස්ථානගත වූ පසු රැකිය යුතු ඉහළම විනය වන සෙලවීමෙන් හෝ ශබ්ද නැගීමෙන් තොරව සිටිමින් විශ්මයජනක හා වේගවත් (Surprise and Speed) ප්‍රහාරයන් තුන් ආකාරයකින් ජ.වි.පෙ. ට එරෙහිව ආරක්ෂක හමුදා විසින් දියත් කරනු ලැබිය. ඒවා ක්ෂණිකව රැක සිට පහර දීම (Hasty Ambush), සූදානම් සහගතව හෝ සැලසුම්ගතව රැක සිට පහර දීම (Deliberate Ambush) හා දුරස්ථපලක සිට පහර දීම (Remort Control Ambush) යනුවෙන් දැක්විය හැකිය. මෙම සැඟවී සිට කරනු ලැබූ පහරදීම් ඉලක්කගත ජ.වි.පෙ. සංවිධාන ජාලය විනාශ වී කුඩුපට්ටම් වී යන ලෙසත් කිසිදු සාමාජිකයකුට බේරී පැන ගත නොහැකි අන්දමින් සියලුදෙනා විනාශ කර දැමිය යුතුය යන තැනක පිහිටා ක්‍රියාත්මක කළේය. මෙහිදී මිනිස්කම මොනම හේතුවක් නිසාවත් සැලකිල්ලට ගනු නොලැබීය.

ජ.වී.පෙ. මර්දනයේ දී වටලා පරීක්ෂා කිරීම් (Cordan and Serch) වලට ප්‍රධාන තැනක් හිමිවිය. එකී වටලා කරනු ලබන පරීක්ෂා කිරීම් ද සුදානම් කරන ලද පරීක්ෂා කිරීම්, හදිසි පරීක්ෂා කිරීම් හා නගර හා මහජනයා ගැවසෙන පොළවල් වැනි ස්ථානවල කරන පරීක්ෂා කිරීම් යනුවෙන් තුන් ආකාරයක් ගනු ලැබුවේය.

සෝදිසි කිරීම් හා විනාශ කිරීම් (Serch and Clear) බොහෝ විට ජ.වී.පෙ. සන්නද්ධ අරගලකරුවන් සිටිනවා යැයි සැක කරනු ලබන ස්ථාන සහිත ප්‍රදේශවල දී මේ ක්‍රියාමාර්ගය අනුගමනය කළේය.

මෙමගින් අරගලකරුවන් ගැවසෙන ස්ථාන සොයා ගැනීමත්, ඔවුන් හඳුනා ගැනීමත්, පලවා හැරීම හෝ විනාශ කිරීමත් සිදු කරන ලදී. එහෙත් නිශ්චිත ඔත්තුවක් මගින් තොරතුරු ලැබී තිබේ නම් තෝරා බේරා විනාශ කිරීමේ ක්‍රියාත්මකයන් ක්‍රියාත්මක කිරීම වඩාත් යෝග්‍යය කොට සලකන ලදී.

මීට අතිරේකව ප්‍රහාරය හා විනාශය (Attack and Destroy) යන මර්දන මූලධර්මය යටතේ සතුරු මූලස්ථාන හා කඳවුරු විනාශ කරලීම සඳහා මෙය අනුගමනය කරමින් නොනැවති කා වැදීම (Penetration) නම් වූ මර්දන ක්‍රියාමාර්ගය උපයෝගී කර ගනිමින් ජ.වී.පෙ. ක්‍රියාධරයන් රැස්ව සිටි ස්ථාන කරා හදිසියේ වේගවත් ලෙස කා වදිමින් කිසිදු ඉස්පාසුවක් හෝ ආරක්ෂා වීමට කිසිදු ඉඩ ප්‍රස්ථාවක් ලබා නොදීමෙන් ජ.වී.පෙ. ඉදිරි වැඩපිළිවෙල හා ඉදිරි ක්‍රියාමාර්ග ගැනීම මුළුමනින්ම පාහේ වළකාලනු ලැබුවේය.

එසේම සම්පූර්ණයෙන් වට කිරීම. (Envilipment) යන හමුදා ක්‍රියාත්මකයන් මගින් ජ.වී.පෙ. සාමාජිකයින් සිටින ප්‍රදේශයන් තැන් තැන්වලින් වටේට කොටු කර එක් පැත්තකින් පහර එල්ල කිරීම සිදු කරමින් විශාල විනාශයක් සිදුකරනු ලැබූ අතර කොටුකිරීම (Encirclement) යටතේ ජ.වී.පෙ. කණ්ඩායම් සිටින බවට විවිධ ප්‍රදේශවලින් ලැබෙන තොරතුරු මත වටකිරීම් සිදුකර විශාල පිරිසක් සැකකරුවන් ලෙස කොටුකර අත්අඩංගුවට ගනු ලැබීය. මෙවන් අවස්ථාවලදී පිරිමි (Sweping Operation) සිදු කිරීම ඔස්සේ ජ.වී.පෙ. සාමාජිකයින් පමණක් නොව ඔවුන්ට විවිධ අයුරින් උදව් උපකාර කළ පිරිස් පවා පිරා ගෙන ගොස් අත්අඩංගුවට ගෙන විනාශ කර දමා තිබුණේය.

තවදුරටත් ජ.වී.පෙ. මර්දනය සඳහා යොදාගත් හමුදා ක්‍රියාමාර්ග යටතේ පැහැර ගැනීම් හා කැරැළිකරුවන් අතරට රිංගීමට අමතරව විශේෂිත ක්‍රියාමාර්ග ද අනුගමනය කරන ලද්දේය. මේ යටතේ දුෂ්කර ඝන වනාන්තරවල පදනමක් සහිත ගම් හා නගරවල සිටින

අරගලකරුවන්ට මුහුණ දීම සඳහා විශේෂයෙන් පුහුණු කළ කුඩා හමුදා කණ්ඩායම් යොදා ගත් අතර මේ කණ්ඩායම්වලට ආරක්ෂක හමුදාවන්ට සම්බන්ධ නොවූ පිටස්තර පුද්ගලයින් ද සම්බන්ධ කර ගෙන තිබුණේය.

මානසික යුධ උපක්‍රම (Psychological Warfare)

විශේෂයෙන් විප්ලවීය ව්‍යාපාරයක් සමඟ ගෙන යන යුද්ධයේ දී මානසික යුධ උපක්‍රමවලට විශේෂ තැනක් හිමි වේ. පවතින දේශපාලන වාතාවරණය ප්‍රයෝජනයට ගනිමින් දැඩි අධිෂ්ඨානයකින්, ජීවගුණයකින්, කැපවීමකින්, හා සවිඥානකත්වයකින් යුක්ත නිර්භීතභාවයකින් සපිරුණු චිරත්වයෙන් පිරි ගෙරළො හමුදාවක් පරාජයට පත්කිරීම ලෙහෙසි පහසු කාර්යයක් නොවේ. මරණය පිළිබඳව කිසිදු තැකීමක් නොකර විප්ලවීය භටයන් ශාරීරික වධ හිංසා මගින් හෝ මරා දැමීම මගින් විනාශ කළ නොහැකි බව ඔවුහු අත්දැකීමෙන්ම දනිති.

අනෙක් අතට මර්දනය යන්න හොඳ අවියක් නොවන බවත්, ඒ තුළින් විප්ලවීය ව්‍යාපාර වර්ධනය වන බවත්, ඉන් එය ජනතා සහාය නොමඳව ලබන බවත්, ඔවුන් අත්දැකීම් තුළින් තේරුම් ගත්හ. මේ අනුව විප්ලවීය ව්‍යාපාරයක ශක්තිය බිඳ හෙළීම සඳහා සුදුසු සටන් ක්‍රමයක් වශයෙන් මානසික යුධ උපක්‍රම බිහි විය. සෑම යුද්ධයකදීම පාහේ මානසික යුධ උපක්‍රමවලට වැදගත් තැනක් හිමි වුව ද ගෙරළො යුද්ධයකට එරෙහිව ගන්නා මානසික යුධ උපක්‍රම විශේෂ තැනක් හිමි කර ගනී. මලයාසියාවේ කොම්යුනිස්ට් පක්ෂය විනාශ කරලීමට මානසික යුධ උපක්‍රම යොදා ගැනීම මගින් විප්ලවාදී ව්‍යාපාරයන්ට විරුද්ධව යුද්ධයේ දී මෙය ජනප්‍රිය අංගයක් බවට පත් වී ඇත. පසුගිය කාල වකවානුව මුළුල්ලේම ගෙරළො හමුදාවන් සමඟ සටන් වැදීමේ දී ලද අත්දැකීම්වලින් අද මානසික යුධ උපක්‍රම පෙර නොවූ විරු ආකාරයෙන් සංවර්ධනය වී ඇත. ඒ සඳහා විවිධ රටවල යුධ විශේෂඥවරයන්ගේ මැදිහත් වීමෙන් විවිධ පාඨමාලා හඳුන්වා දී තිබේ. විශේෂයෙන් ලෝකයේ බලවත්ම ඕන්තු සේවයක් වන ඊශ්‍රායල් රාජ්‍යයේ ‘මොසාඩ්’ ඕන්තු සේවය විසින් මානසික යුධ උපක්‍රමවලට විශේෂ තැනක් හිමි කර දී ඇත. මේ ආකාර වූ මානසික යුධ උපක්‍රම “ජනතාව අතර පදනම දුර්වල කිරීම” හා “විශ්වාසය බිඳ දැමීම නොහොත් ජීවගුණය මොටකිරීමේ” ප්‍රධාන අරමුණු දෙකක් (02) ඔස්සේ ක්‍රියාත්මක වන බව පෙනේ. මේ තුළ මානසික යුධ උපක්‍රම ප්‍රධාන පාර්ශ්වයන් දෙකක් හා ප්‍රධාන ක්‍රියාමාර්ග දෙකක් ඔස්සේ විප්ලවාදී ව්‍යාපාරයට විරුද්ධව තවදුරටත් ක්‍රියාත්මක වන බව කිව යුතු ය.

ජනතාව අතර පදනම දුර්වල කිරීම.

ගෙරිල්ලා ව්‍යාපාරයක සාර්ථකත්වයේ එක් එක් පියවර සේම සමස්ත ව්‍යාපාරයේ ම සාර්ථකත්වය රඳා පවත්නා වූ පදනම වනුයේ මහජනතාව ය. මේ සඳහා ජලය හා මාළුවා අතර ඇති සම්බන්ධය ජනප්‍රිය උදාහරණයක් වශයෙන් යොදා ගැනේ. එම සම්බන්ධතාවය බිඳ දැමීම සඳහා විවිධ උපක්‍රමයන් අනුගමනය කිරීම මෙහි දී කරනු ලැබේ.

විශ්වාසය බිඳ දැමීම.

ගෙරිල්ලා ව්‍යාපාරයක් සාර්ථකව පවත්වා ගෙන යාමේ අනෙක් ප්‍රධාන පදනම වනුයේ විශ්වාසය යි. එය වූ කලී සමස්ත ව්‍යාපාරයේම අරමුණු කෙරෙහිත්, නායකත්වය කෙරෙහිත් පවතින්නා වූ අවල විශ්වාසයයි. එකී විශ්වාසයන්ගේ පැවැත්මට ආදරය හා ගෞරවය නිකැතින්ම අවශ්‍ය වේ. මෙපරිද්දෙන් වූ උත්තරීතර විශ්වාසය යන්න දුර්වල කිරීම සඳහා විවිධ උපක්‍රම අනුගමනය කිරීම මෙහිදී සිදු කරනු ලබයි.

මානසික යුධ උපක්‍රමවල පාර්ශ්වයන්

මානසික යුධ උපක්‍රමවල ප්‍රධාන පාර්ශ්වයන් දෙකක් දක්නට ලැබේ. එනම්,

- i. දිනා ගැනීම් මගින් ව්‍යාපාරය දුර්වල කිරීම සහ
- ii. ප්‍රහාරය මගින් ව්‍යාපාරය දුර්වල කිරීම යනුවෙනි.

මේ අනුව මෙහි දිනා ගැනීමේ උපක්‍රමය සහ ප්‍රහාරක උපක්‍රමය ද අන්තර්ගත වන බව කිව යුතු ය.

ක්‍රියාමාර්ග

විප්ලවවාදී ව්‍යාපාරයකට එරෙහිව ධනේශ්වර හමුදා විසින් යොදා ගන්නා මානසික යුධ උපක්‍රම ප්‍රධාන කොටස් දෙකකට බෙදා දැක්විය හැකිය. එනම්, ජනතාවට එරෙහිව ක්‍රියාත්මක කරනු ලබන මානසික යුධ උපක්‍රම හා විප්ලවීය ව්‍යාපාරයට එරෙහිව ගෙන යන මානසික යුධ උපක්‍රම වශයෙනි.

ජනතාවට එරෙහි මානසික යුධ උපක්‍රම

මෙහිදී ජනතාවට එරෙහිව ක්‍රියාත්මක කරන්නා වූ මානසික යුධ උපක්‍රම මගින් මූලික වශයෙන් ධනෝඥවර හමුදාවක් බලාපොරොත්තු වන්නේ ජනතාව හා විප්ලවීය ව්‍යාපාරය අතර පවත්නා උස් මානුෂීය සමාජීය සම්බන්ධතාවය බිඳ දමා එකී ව්‍යාපාරය මුළුමනින්ම හුදෙකලා කිරීම වේ. ඒ සඳහා දිනාගැනීම, කළකිරවීම, ජනතාව දුර්වල කිරීම හා හිෂණය යන මානසික යුධ උපක්‍රමයන් බෙහෙවින් උපයෝගී කර ගනු ලැබේ.

i. දිනා ගැනීම.

ධනෝඥවර හමුදාව විසින් විප්ලවවාදී ව්‍යාපාරයට එරෙහිව සාමාන්‍ය ජනතාව තමන් වෙත දිනා ගැනීම උදෙසා ජනතාව අතර සුභදතාවය හා මිත්‍රත්වය වර්ධනය කරලීමට ක්‍රියාමාර්ග ගනු ලබයි. ඔවුනට විවිධ සේවාවන් හා පහසුකම් සලසාදීම, බෙහෙත් ද්‍රව්‍ය ලබා දීම, පාලම් ඉදිකිරීම, බෝක්කු තැනීම, මාර්ග තැනීම හා මාර්ග හා බෝක්කු, පාලම් අලුත්වැඩියා කිරීම් හා ප්‍රදේශවාසීන් සමග ශ්‍රමදාන, ක්‍රීඩා උත්සව ආදී පොදු සාමූහික ක්‍රියාමාර්ගවලට සම්බන්ධ වේ.

එමෙන්ම හැමවිටම පාහේ ඔවුන්ගේ ආචාරශීලීභව, ගුණගරුකභව හා යුක්තිගරුකභව පෙන්නීමට උත්සාහ ගනී. සාමාන්‍යයෙන් මෙවැනි හමුදාවක් විසින් කරනු ලබන සොරකම් හා ස්ත්‍රී දූෂණයන්ගෙන් වැළකී ජනතාවගේ ආරක්‍ෂකයින් ලෙස ක්‍රියාකිරීමට ඉදිරිපත් වේ.

ii. කළකිරවීම.

සාමාන්‍ය ජනතාව විප්ලවීය ව්‍යාපාරය කෙරෙහි කළකිරවීම සඳහා හැකි සෑම ක්‍රියාමාර්ගයක්ම හැමවිටම ගැනීමට උත්සුක වේ. ඒ සඳහා ප්‍රචාරක ව්‍යාපාරයන් හා ප්‍රති ප්‍රචාරයන් (Counter Propaganda) මගින් අවලාද, අපහාස, බොරු විකෘති කිරීම් පතුරුවාලීමට කටයුතු කරයි. මීට අමතරව විවිධ මතවාද ගෙනයෑම, විවිධ වැරදි විප්ලවීය ව්‍යාපාරය මත පැටවීමට උත්සාහ කිරීම, ජනතාවට දුෂ්කරතා හා පීඩනයන්ට මුහුණ දීමට සිදු වී තිබෙන්නේ විප්ලවීය ව්‍යාපාරය නිසා බව පෙන්වා තහවුරු කිරීම, නායකත්වයේ දුර්වලතාව පෙන්නුම් කිරීම, නායකත්වයට ප්‍රහාර එල්ල කිරීම හා න්‍යායික වැරදි ආදිය පෙන්නුම් කිරීමට නිරතුරුවම ක්‍රියාකරනු ලැබේ.

iii. ජනතාව දුර්වල කිරීම.

ජනතාව විප්ලවීය ක්‍රියාමාර්ගවලට නැඹුරුවීමට ඇති තත්ත්වයන් වළක්වා ඔවුන්ගේ පක්ෂපාතීත්වයන් දිය කර හැරීමට ක්‍රියාමාර්ග ගැනීම මෙමගින් බලාපොරොත්තු වේ. මානසික යුධ උපක්‍රමයන් වශයෙන් හමුදාවේ දැවැන්ත යුධ ශක්තිය පෙන්වීම සඳහා සන්නාහ සන්නද්ධ යුධ රථ ප්‍රදර්ශනය (Armoured Car Partol) කිරීම හා නවීන අවි ආයුධ ප්‍රදර්ශනය කිරීම මඟින් විශාල වෙඩි බලයක් නිකුත් කිරීමට හැකි හමුදාවක් සමඟ සටන් කර කිසිදා විප්ලවීය හමුදාවකට ජයගත නොහැකි බව එත්තු ගැන්වීමට උත්සාහ කරයි. අනෙක් අතින් විප්ලවීය ව්‍යාපාරය සතු ගල්කටස් වැනි ආයුධවල නොදියුණු තත්ත්වය විස්තර කරමින් යුධමය අතින් ධනෝශ්වර හමුදාවට වඩා ගවී ගණනක් පිටුපසින් ඔවුන් සිටින බව පෙන්වා දීමෙන් නොනැවතී සංස්කෘතික පදනමක් ඇති රටක කිසිදා ලේ හැලුණු විප්ලවයක් කර ජයග්‍රහණය කළ නොහැකි බවත් සිංහල මිනිසුන්ගේ හැටියට මෙවැනි දේ කිසිසේත් අගයන්නේ නොමැති බවද අවධාරණය කිරීමට වගබලා ගනු ලැබේ.

iv. හීෂණය

විප්ලවීය ව්‍යාපාරයට එරෙහිව යථෝක්තව දක්වනු ලැබූ මානසික යුධ උපක්‍රම ක්‍රියාමාර්ගයන් සාර්ථක නොවන කල්හී හීෂණය යොදා පොදු ජනතාව ඉමහත් හිතියකට හා ත්‍රාසයකට පත්කොට එම ව්‍යාපාරය කෙරෙහි ඇත් කර වීම ත්, දුර්වල කිරීම ත් මෙමගින් සිදුවේ. මේ සඳහා හමුදා විසින් උපයෝගී කර ගනු ලබන්නේ ක්‍රස්ත උපක්‍රමය. (Terror Tactics) එනම් මරා පුළුස්සා දැමීම, අතපය කඩා ගලවා දැමීම, ඇස් උගුල්ලා දැමීම වැනි භයානක මාර වධයන් ප්‍රසිද්ධියේ පැමිණවීම. මිනි කඳු ගොඩගැසීම, ස්ත්‍රී දූෂණය වැනි මිලේච්ඡ ක්‍රියාමාර්ගවලින් හීෂණය උත්සන්න කරනු ලැබේ. මේ ධවල හීෂණය දකින හා අසන ජනතාව තුළ විශාල කම්පනයක්, අන්දමන්ද වීමක් හා අවිනිශ්චිතභාවයක් ඇතිවී විප්ලවීය ව්‍යාපාරයට මසැසින් පමණක් නොව මනසින් ද උදව් නොකරන තත්ත්වයකට පත් වේ.

මේ හැර විප්ලවීය ක්‍රියාමාර්ගවලට සමාන්තර ක්‍රියාමාර්ග ධනෝශ්වර හමුදාව විසින් අනුගමනය කිරීමෙන් ජනතාව වික්ෂිප්ත කරලීමට ද, කටයුතු කරනු ලැබේ. උදාහරණයක් වශයෙන් ජ.වි.පෙ. ලෙස පෙනී සිටිමින් නිවෙස්වලට ගොස් පුහුණුවට බව පවසා තරුණ තරුණියන් ගෙන ගොස් දරුණු වධ බන්ධන පමුණුවා අග පසඟ ජේදනය කොට මහමඟ මරා දැමීම, පෝස්ටර් ඇලවීමට කියා ගෙන ගොස් මරා දැමීම, සහාය ඉල්ලා ගෙවල්වලට යෑම, විශේෂයෙන් තරුණියන් ගෙනගොස් දූෂණය කොට මරා දැමීම යන මේ ක්‍රියාමාර්ග මඟින් තෝරා බේරා ගැනීම් අපහසු කරවා ඒ තුළින් විප්ලවීය ක්‍රියාකාරීත්වය දුර්වල කිරීම

සිදුකරන ලදී. තවද, විවිධ අන්දමේ තර්ජනය කිරීමවලින් ජනතා ක්‍රියාකාරීත්වය සීමා කිරීමට කටයුතු කරනු ලැබේ. සමහර හමුදා කඳවුරු අවට නිවෙස්වලට ගොස් විජ්‍යාවාදීන්ගෙන් යම් ප්‍රහාරයක් එල්ල වුවහොත් ගේ - දොර, වතුපිටි පමණක් නොව ජීවිත ද විනාශ කරන බවට තර්ජනය කරනු ලබයි. මේ මගින් ව්‍යාපාරය සමඟ සිටින අය එය අතහැර යාමට සැලැස්වීමත්, අලුතින් එකතු වීම නවතා දැමීම හා සහාය දීම වළක්වාලීමට අදහස් කළ බව පෙනේ. (වන්නිආරච්චි, සම්මුක්ත සාකච්ඡාව, 2014.04.30)

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ විජ්‍යාවේ ව්‍යාපාරයට එරෙහි මානසික යුධ උපක්‍රම

ධනෙශ්වර හමුදාව විසින් විජ්‍යාවේ ව්‍යාපාරයට එදිරිව දියත් කරන්නා වූ මානසික උපක්‍රමයන් දිනා ගැනීම, දුර්වල කිරීම, හිෂ්ණය, ප්‍රතිප්‍රචාරක කටයුතු, සන්නද්ධ ක්‍රියාමාර්ගී, කලකිරවීම හා පුනරුත්ථාපනය යන ක්‍රියාමාර්ගීයන් ඔස්සේ ක්‍රියාත්මක කරන ආකාරය දැකිය හැකි ය. මෙහි දී මූලික වශයෙන් අපේක්ෂා කරනුයේ විජ්‍යාවාදීන් හා විජ්‍යාවේ ව්‍යාපාරය අතර තිබෙන්නා වූ විජ්‍යාවේ සඳාචාරාත්මක හා සහෝදරාත්මක බැඳීම මුළුමනින්ම සුණු විසුණු කොට හුදෙකලා පුද්ගලයෙකු බවට පත් කොට එකී ව්‍යාපාරය විනාශ කොට දැමීම වේ. එම මානසික උපක්‍රමයන් කරුණු කාරණා වශයෙන් මෙසේ පෙළ ගැස්විය හැකි වේ.

දිනා ගැනීම. (Winning) යන මානසික උපක්‍රමය යටතේ විජ්‍යාවේ ව්‍යාපාරයට සම්බන්ධ වී සිටි පුද්ගලයන් මරණ හය ඇති කිරීම මගින් දිනා ගැනීමට කටයුතු කළ අතර එහි නායකයන්, ප්‍රතිපත්ති හා වැඩපිළිවෙල පිළිබඳ විශ්වාසය බිඳ දමමින් නොයෙක් ආකාරයේ බොරු බේගල් ප්‍රබන්ධනාත්මකව ඉදිරිපත් කර නොමඟ යවමින් ඔවුන්ට අනෙක් අයට නොමැති පහසුකම් සපයමින්, ලෙන්ගතු වදන් මාලාවකින් ආමන්ත්‍රණය කර ආරක්ෂක හමුදාවේ මිතුරන් හා සගයින් ලෙස දිනාගනු ලැබීය. මෙලෙස දිනාගත නොහැකි වූ තවත් අයවලුන් අල්ලස් දීම මගින් ද දිනා ගැනීමට කටයුතු කර තිබුණේය. (සමන්තුමාර, මවිමිබ, 2019.11.22)

දුර්වල කිරීම. (Weakening) නම් මානසික උපක්‍රමය මගින් අත්අඩංගුවට පත් සාමාජිකයින් තුළ මරණ හය ඇති කිරීම තුළින් මෙන්ම ඉහත කී විශ්වාසය බිඳ දැමීම, නොමඟ යැවීම හා මිතුරන් හා සගයින් මෙන් ක්‍රියාකිරීම හරහාත් දරුණු වධදීම් සහ කාන්තා සාමාජිකාවන් නිරුවත් කිරීම මගින් හය ලැජ්ජාව ඇති කර මානසික වශයෙන් බිඳ වැටුණු පුද්ගලයන් බවට පත් කරනු ලැබීය. මීට අමතරව නිරන්තර නින්දා අපහාස කිරීමවලට ලක් කරමින් නොනැවතී අනෙක් අයගේ බිඳවැටීම් මගින් එනම් මුහුණ ආවරණය කරගත් ඔත්තුකරුවන් හෙවත් 'බිල්ලන්' බවට පත් කර ගත් පුද්ගලයන් විසින් විජ්‍යාවාදී ව්‍යාපාරයට

එරෙහිව ඉතා පහත් හා නින්දිත අයුරින් ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය පෙන්වාදීම තුළින් ජ.වි.පෙ. දැඩි ස්ථාවරයක පිහිටා කටයුතු කරමින් සිටි අයවලුන් දුර්වල කටයුතු කරන ලදී. එසේම ආරක්‍ෂක හමුදා ශක්තිය හුවා දක්වමින් නොදියුණු අවිවලින් සන්නද්ධ වූ ජ.වි.පෙ. ට රජය සමග සටන් කළ නොහැකි බව පෙන්වා දෙමින් සහ අත්අඩංගුවට පත් අය පිළිබඳව සියළුම දේ දන්නා බව පෙන්වීමෙන් ඔවුන් තවදුරටත් සාර්ථකව දුර්වල කිරීම කරනු ලැබුවේය.

ජවිපෙ මර්දනය කිරීමේ ප්‍රබලතම මානසික උපක්‍රමයක් ලෙස හිෂණය (Management Terror) යොදාගනු ලැබුවේය. මේ ත්‍රස්ත උපක්‍රමය (Terror Tactics) භාවිතා කිරීමෙන් ව්‍යාපාරය විශාල කම්පනයකට සහ අවුල්සහගත භාවයකට පත්කිරීමට වගබලා ගැනීමත් සමග විශාල වශයෙන් සාමාජික පිරිස් හා හිතවතුන් ව්‍යාපාරය අත්හැරයාමට සැලැස් වූවා සේම අලුතින් සාමාජිකයින් එකතුවීම හා අලුතින් සහයෝගය ලබාදීම මුළුමනින්ම පාහේ වැළකී ගියේය. උදාහරණයක් වශයෙන් ඊශ්‍රායලයේ මානසික යුධ උපක්‍රම විශේෂඥයින් විසින් තණමල්විල ප්‍රදේශයේදී විශේෂ පුහුණුවක් ලබා දී තිබූ ක්ෂණික විහිදුම් බලකායේ (R.D.F.) නිලධාරීන් යොදාගෙන තෝරාගත් ප්‍රදේශවල ඇති මිනී කනත්තවල හෙවත් මිනී පිටිවලට ගොස් අලුත වැළලූ මිනී ගොඩ දමනු ලැබීය. එක් වතාවකට මේ මිනී කණ්ඩායම් විසින් මල මිනී 20 - 25 ක ප්‍රමාණයක් දිනකට ගොඩ දමනු ලැබීය. අනතුරුව ඒවා තෝරා ගත් විවිධ ස්ථානවලට ගෙන ගොස් දර හා ටයර් දමා පුළුස්සා දමනු ලැබීය. මේ රාත්‍රී මෙහෙයුම් ජවිපෙ ට මෙන්ම පොලීසියට දැනගත නොහැකි අන්දමින් ඉතා ප්‍රවේශමෙන් සිදු කරන ලද්දේය. මේ අන්දමින් මරා පුළුස්සන ලද මළ සිරුරු පිළිබඳව පුවත්පත් වාර්තා පිරෙන්තට විය. ඒ තුළ ජ.වි.පෙ. සාමාජිකයින්ගේ ඉරණම මේ යැයි තැනී ගැන්මක් මුළු දිවයින පුරාම නිර්මාණය වන්නට විය. මේ සමගම ටයර් සංස්කෘතියේ ආරම්භය සිදුවී මෙතෙක් රහසින් මරණයට පත් කළ සියල්ලෝම එළිපිට මරා දමා රටපුරාම හිෂණය ඇති කළේය. (වීරක්කොඩි, සත්හඬ, 2016.10.16)

ප්‍රති ප්‍රචාරක වැඩපිළිවෙල (Counter Propaganda) ද ජවිපෙ මර්දනය කිරීම සඳහා ආරක්‍ෂක හමුදා විසින් ඉහළින්ම යොදාගනු ලැබීය. ඒ සඳහා සිංහල මාධ්‍ය ප්‍රචාරක ව්‍යාපාරයක් අරඹමින් එය දිගින් දිගටම පවත්වා ගෙන යාම මඟින් ජ.වි.පෙ. සාමාජිකයින් හා හිතවතුන් තුළ දීර්ඝකාලීන මානසික කම්පනයක් ඇති කරනු ලැබුවේය. මේ සඳහා ඒකාබද්ධ හමුදා මෙහෙයුම් මූලස්ථානය තුළ ජනමාධ්‍ය මධ්‍යස්ථානයක් පවත්වා ගෙන ගියා පමණක් නොව 'නිදහස් හඬ' නමින් ප්‍රචාරක පෝස්ටර් ද මෙහි නිර්මාණයක් ලෙස එළි දුටුවේය. මෙම මර්දනීය මානසික උපක්‍රමයන්ට සමගාමීව සන්නද්ධ ක්‍රියාමාර්ගයන් 0

(Armed Propaganda) දිගින් දිගටම අනුගමනය කරනු ලැබුවේය. ජ.වි.පෙ.ට කිසිදු ඉස්පාසුවක් නොදී ක්‍රියාත්මක කරන ලද සන්නද්ධ ක්‍රියාමාර්ගවලින් ඔවුන් හෙමිබත් කර වීම රජයේ ආරක්‍ෂක හමුදාවල ප්‍රධාන උපාය මාර්ගයක් වී තිබුණේය. ඒ මගින් ජ.වි.පෙ. තුළ පරාජිත හා ආරක්‍ෂාකාරී මානසිකත්වයක් ඇති කිරීමට ආරක්‍ෂක හමුදාවෝ සමත් වී සිටියහ.

කලකිරවීම (Disappointment) නම් වූ මානසික උපක්‍රමය ද ජ.වි.පෙ. වැනසීම සඳහා සාර්ථකව භාවිතා කළ ආරක්‍ෂක අංශ විසින් ජ.වි.පෙ. වටා රොක්ව සිටි පුද්ගලයාගෙන් පුද්ගලයාට අවිශ්වාසය හා සැකය ඇති කර වීම තුළින් කලකිර වීම නමැති වෛරසය ජ.වි.පෙ. පුරා පැතිරවීමට කටයුතු කර තිබුණේය. විශේෂයෙන් නායකත්වය කෙරෙහි කලකිරවීම් ඇති කරමින් බිඳ වැටීම් සිදුකර ජ.වි.පෙ. විසින් ගෙනගිය ප්‍රතිපත්ති යටතේ ක්‍රියාත්මක සන්නද්ධ ක්‍රියා මාර්ගවලින් අහිංසක මිනිසුන් මරා දමන බව සහ හමුදා පවුල් මරණ බවට පුළුල් ප්‍රචාරයක් ලබා දීමෙන් විශාල කලකිරවීමක් ජ.වි.පෙ. කෙරෙහි සාමාන්‍ය ජනතාව තුළ ඇති කරවීමට කටයුතු කර තිබුණේය. ඉන් නොනැවතී ජ.වි.පෙ. න්‍යායික පිළිගැනීම් පිළිබඳව ද, ලෝකයේ බොහෝ සමාජවාදී රටවල සිදුවන දේවල් පිළිබඳව ද ජ.වි.පෙ. පිළිගෙන තිබූ මාක්ස්වාදී දර්ශනයේ අඩුපාඩු ගැන ද නොයෙක් ආකාරයේ දේශන පවත්වා කලකිරවීම් ඇති කිරීම ජ.වි.පෙ. මර්දනයට බෙහෙවින්ම බලපා තිබූ බව පෙනේ. අවසාන වශයෙන් පුනරුත්ථාපනය (Rehabilitation) නම් වූ මානසික යුධ උපක්‍රමය ඉවහල් කර ගනිමින් ජ.වි.පෙ. සාමාජිකයන්ගේ විප්ලවවාදී ජීවගුණයන් මොට කිරීමෙන් සහ මානසික වැහැරීම් ඇති කර ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රියාමාර්ගවලට යොමු කිරීමට ආරක්‍ෂක හමුදා සමත් වී තිබුණේය. (සම්මුඛ සාකච්ඡාව, අමරසිංහ, 2014.04.18)

අභ්‍යන්තර ආරක්‍ෂක ක්‍රම (Internal Security)

පවතින ධනේශ්වර දුර්දාන්ත ආණ්ඩුවකට එරෙහිව රාජ්‍ය බලය ලබා ගැනීම සඳහා විප්ලවවාදී ව්‍යාපාරයක් දේශපාලන හා යුධමය වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වනවිට රටේ අභ්‍යන්තර ආරක්‍ෂාව සඳහා යොදා ගන්නා ක්‍රියාමාර්ග මෙයට අයත් වේ. රටේ ඇතිවන කැලඹිලි, කැරළි, උද්ඝෝෂණ ව්‍යාපාර, වැඩ වර්ජන, පෙළපාලි යෑම් වැනි ක්‍රියාමාර්ගවලට එරෙහිව මෙම උපක්‍රම නිරතුරුවම ක්‍රියාත්මක වේ. මේවා ක්‍රියාත්මක කළ යුත්තේ අවම බලය යෙදවීමේ මූලධර්මය මත වුව ද ධනේශ්වර ආණ්ඩු හා ඒ යටතේ ක්‍රියාත්මක වන්නා වූ හමුදාව සහ පොලීසිය නෛතික හා ආචාරධාර්මික සීමාවන් ඉක්මවා ඕනෑම මොහොතක විප්ලවවාදී ව්‍යාපාරයට විරුද්ධව ක්‍රියාත්මක කිරීමට පසුබට නොවේ. එකී ක්‍රියාමාර්ගවලට උදාහරණ වශයෙන් මාර්ග බාධක පැනවීම. (Road blocks), පරීක්‍ෂා කිරීම්

(Check point), පහරදිය හැකි නැතිනම් අනතුරට භාජනය විය හැකි ස්ථාන ආරක්‍ෂා කිරීම. (Vulnerable Points guard), මර්මස්ථාන ආරක්‍ෂාව (Key points guard), වැදගත් පුද්ගලයින් ආරක්‍ෂා කිරීම. (Very important Persons Guard), මුර සංචාරය කිරීම (Patrols), හා කැරැළි මර්දන ක්‍රියාමාර්ගී (Riot Suppression Measures) ගණයෙහිලා සැලකෙන කඳුළු ගැස්, බැටන් වාජ්, වෙඩි තැබීම් හා විසුරුවා හැරීම් සිදු කිරීම් දැක්විය හැකිය. (ද සිල්වා, 1988-1989, ප්‍රමුද්‍රිත සටහන්)

නිගමනය

මෙම අධ්‍යයනය මගින් 1986-89 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ සන්නද්ධ සටන් ව්‍යාපාරය හා සමාජ විප්ලවය මර්දනය කිරීම සඳහා ශ්‍රී ලංකාවේ එවකට පැවති ආණ්ඩුව තම හමුදාව මෙහෙය වූ අන්දම අපගේ අධ්‍යයනයට ලක්විය. ශ්‍රී ලංකාවේ නිදහසින් පසු ඇති වූ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ තරුණ නැගිටීම් හා විමුක්ති සටන් ව්‍යාපාර දෙකම පැවති රජය විසින් දැඩිව මර්දනය කරන ලදී. දෙවන සන්නද්ධ අරගලයේ දී තම නායකයා ද, උප නායකයා ද ඇතුළුව දේශපාලන මණ්ඩලයේ හා මධ්‍යම කමිටුවේ බොහෝ සාමාජිකයින් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණට අහිමි විය. මෙවන් කෲර මර්දනයක් සඳහා යොදාගත් හමුදා යාන්ත්‍රණය හා එහි උපක්‍රම හඳුනාගැනීම ඉතා වැදගත් ය. ඉතිහාසයේ අදාළ සිදුවීම් කෙසේවි ද යන මානව අත්දැකීම් වටහා ගැනීමට මෙම යාන්ත්‍රණය හඳුනාගැනීම අවශ්‍ය වේ. මෙම අධ්‍යයනයේ දී ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මර්දනය කිරීම සඳහා යොදාගත් යුද උපක්‍රම ප්‍රධාන ක්ෂේත්‍ර හතරක් යටතේ අපගේ විග්‍රහයට ලක්විය. ඉදිරියට යාම, ප්‍රහාර එල්ල කිරීම හා ආරක්ෂාව උදෙසා පසු බැසීම වැනි උපක්‍රම සම්මත යුද උපක්‍රම බවත්, එවන් ක්‍රියාමාර්ග මගින් විමුක්ති ව්‍යාපාරයේ සන්නද්ධ අංශයට හානි සිදුකළ බවට මේ අනුව පැහැදිලි වේ. කැරලි කරුවන්ගේ උපක්‍රම හා උපාය මාර්ග හඳුනාගනිමින් කැරලිකරුවන්ගේ විප්ලවයට ප්‍රතිවිප්ලවීය උපක්‍රම මගින් රජයේ හමුදා ක්‍රියාත්මක වූ අන්දම මෙහිදී අපගේ නිරීක්ෂණයට ලක්විය. එමෙන් ම තම සතුරා පරාජයට පත්කිරීම සඳහා මානසික උපක්‍රම යොදමින් හමුදාව විසින් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ චිත්ත ධෛර්ය හීන කිරීම සඳහා ගන්නා ලද ක්‍රියාමාර්ග ද මෙහිදී විග්‍රහ කර ඇත. යුද්ධය හා යුද හමුදාවට අදාළව බොහෝ න්‍යායාත්මක හා සංග්‍රාමීය දැනුම විසිවන සියවස වන විට වර්ධනය වී තිබුණි. මෙම දැනුම සහිත ආරක්ෂක විද්‍යාවේ බොහෝ ලක්ෂණ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මර්දනයට එවකට සිටි හමුදාව යොදාගෙන ඇත. නමුත් මනුෂ්‍යත්වයට පවා නිග්‍රහ වන අන්දමින් මානව ජීවිතවල වටිනාකම ගැන කිසිදු සැලකිල්ලක් නොදක්වා තම ප්‍රතිවාදීන් ඝාතනය කිරීම පිළිබඳ කලුපැල්ලම් ද මෙම සටන් ව්‍යාපාරයේ දී ලංකා ඉතිහාසයට එක් වී ඇත. ඉතිහාසය යන විෂය ක්ෂේත්‍රයෙන් අතීතය පිළිබඳ දැනුම නූතන

සමාජයේ පැවැත්මට යොදාගැනීමේ හැකියාව පවතී. අපගේ සාකච්ඡාවට ලක් වූ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ මර්දනය පිළිබඳ ලාංකේය අත්දැකීම් විමුක්ති සටන් මර්දනයේ ජයග්‍රහණ ගැන ඉතිහාසයට ද සන්නද්ධ ව්‍යාපාර නැවත සැලකිය යුතු තැන් ගැන ඉතිහාසයට ද එකසේ වැදගත් වේ.

කෙසේ නමුත් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ දෙවන සන්නද්ධ අරගලය මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳ සිදු කරන ලද මේ විධිමත් විමර්ශනයේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ ආරක්‍ෂක හමුදාවලට එකී සන්නද්ධ අරගලය මර්දනය කිරීමෙහිලා කැපී පෙනෙන අංශයක් වශයෙන් ඊශ්‍රායල් හමුදා කටයුතු පිළිබඳ විශේෂඥයින් විසින් ලබා දී තිබූ උපදේශයන් බෙහෙවින් මහෝපකාරී වී තිබූ බව ගම්‍යමාන වේ. මෙම ජ.වි.පෙ. දෙවන සන්නද්ධ අරගලය 1986 - 1987 වකවානුවේ සක්‍රීයව ක්‍රියාත්මක වනවිට එහි පහළ සාමාජිකයින් අත්අඩංගුවට ගත් අවස්ථාවලදී ඔවුන්ගෙන් ප්‍රශ්න කර තොරතුරු ලබා ගැනීමෙන් පසු මරා දමන ලෙස ඊශ්‍රායල් යුධ විශේෂඥයින් විසින් රජයට හා ආරක්‍ෂක හමුදාවලට උපදෙස් ලබාදී තිබුණේය. එසේම මේ අයුරු එම ක්‍රියාදාමය පියවරෙන් පියවර ඉදිරියට ගෙන ගොස් සීමිත කාලයක් තුළ ජ.වි.පෙ. නායකයන් වෙතට ළඟාවීමේ විවරය තනා ගත හැකි බවට ද ඔවුන් විශ්වාසය පල කරමින් ඝාතනය කළ යුතු ප්‍රමාණයන් පිළිබඳව ද ඉලක්කම් ලැයිස්තු ගත කිරීමට සමත්ව සිටියහ. මේ අයුරු ඝාතනයට ලක් වූ ජ.වි.පෙ. තරුණයින්ගේ මළ සිරුරු මහජනයා ගැවසෙන ප්‍රසිද්ධ මහාමාර්ගයන් හි එළිපිට පුළුස්සා දැමීමෙන් විප්ලවාදීගෙන් සාමාන්‍ය මහජනතාව ඇත් කර තබමින් දෙපිරිස අතර පැහැදිලි බෙදුම් රේඛාවක් නිර්මාණය කිරීම අපේක්‍ෂා කළ බව පෙනේ. මේ වාතාවරණය තුළ ඊශ්‍රායල් උපාය මාර්ගය මත යැපුණු ආරක්‍ෂක අංශ සිය ප්‍රථම අදියරේදී අත්අඩංගුවට ගනු ලැබූ ජ.වි.පෙ. නායකයන් යැයි විශ්වාස කළ හා අනුමාන කළ අය මරා දමනු ලැබුවේය. එලෙස ඝාතනයට ලක් වූ පිරිස අතර ජ.වි.පෙ. ඉදිරිපෙළ නායකයන් අතර වූ පරිපාලන ලේකම් තැන්පත් දේශපාලන මණ්ඩල සහිත සුමිත් අතුකෝරාළ මෙන්ම නන්දකිලක ගලප්පත්ති, ආර්.බී. විමලරත්න හා ඉන්ද්‍රරත්න හෙවත් පාල යන මධ්‍යම කාරක සභිකයන් ද වූහ. (සමන්තුමාර, මව්බිම, 2019.12.22) මොවුන් වැඩිදෙනෙකු යට කී දැඩි වධබන්ධන පමුණුවාලීමේ උපාය මාර්ගය අනුගමනය කරමින් තිරස්වීන ලෙස මරා දැමුවද ඔවුන් කිසිවකුගෙන් කිසිදු ආකාරයක තොරතුරු අංශු මාත්‍රයක් දැනගත නොහැකි වූවේය. ඔවුන් නිර්භයව හා එඩිතරව තම විප්ලවාදී ව්‍යාපාරය පාවාදීමේ මාවතට එරෙහිව මරණයේ මාවත තෝරා ගැනීම කරණ කොටගෙන ඊශ්‍රායල් උපදෙස් මත ජ.වි.පෙ. මර්දන කටයුතු ගෙනගිය විමර්ශන කණ්ඩායම්වලට ඒ ප්‍රාණ පරිත්‍යාගයන් හමුවේ කිසිදු ආකාරයක සාධනීය ප්‍රතිඵලයන් අත්කර ගත නොහැකි වූයේය.

මේ තත්වය තුළ එක් අතකින් ජ.වි.පෙ. මර්දනය පිළිබඳ විමර්ශන වෙනත් ගමනාන්තයක් කරා ගොස් අවසන් වී තිබුණේය. අනෙක් අතින් ජ.වි.පෙ. නායකයින්ගේ හා සාමාජිකයින්ගේ මේ ආදර්ශමත් ජීවිත පරිත්‍යාග කිරීම් හමුවේ එතෙක් ආරක්‍ෂක හමුදා විසින් නඩත්තු කරගෙන පැමිණි මර්දන රැල්ල යම් අනපේක්‍ෂිත අතරමැදි කැනක ඇනහිට තිබෙන බව හමුදා ප්‍රධානීන්ට වැටහී ගොස් තිබුණහ. මේ තත්වයේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ජ.වි.පෙ. අත්අඩංගුවට පත්වන සාමාජිකයින්ට තිරස්චිත මිලේච්ඡ වධබන්ධන පමුණුවාලීම වෙනුවට මානසික යුධ උපක්‍රම ක්‍රියාත්මක කෙරෙහි අවධානය යොමුකර තිබුණේය. ඒ අනුව අත්අඩංගුවට ගත් ජ.වි.පෙ. ඉහළ සාමාජිකයන්ට මාස ගණනාවක් තිස්සේ ඇදිවන පිටින්ම ලබා දී තිබූ කෲර වධ බන්ධන හා නින්දාසහගත වචන වෙනුවට මානසිකව දිනාගත හැකි පහසුකම් ලබාදී ප්‍රිය වචනවලින් ආමන්ත්‍රණය කිරීමේ උපදෙස් ලැබීමත් සමගම ජ.වි.පෙ. නායක රෝහණ විජේවීර හා උපනායක උපතිස්ස ගමනායක ඇතුළු දේශපාලන මණ්ඩල සහිකයින් වෙත ළඟාවීමේ මානසික යුධ උපක්‍රම නැමති මාර්ගය විවර කර ගැනීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ 1986 - 1989 දෙවන සන්නද්ධ අරගලය මර්දනයට ලක් වූයේ යන්න මගේ නිගමනයයි.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

අපරාධ යුක්ති විනිශ්චය කොමිෂන් සභා පනත, (1972). කොළඹ : රජයේ මුද්‍රණාලය

අපරාධ යුක්ති විනිශ්චය කොමිෂන් සභා රැස්වීම් වාර්තාව, (1973). කොළඹ : යතුරු ලියන පිටපතකි.

1971 අප්‍රියෙල් මහ නඩුවේ සැකකරුවන්ගේ පොලිස් ප්‍රකාශ අඩංගු අපරාධ පරීක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තු වාර්තාව, (1971).

තරුණයින් පිළිබඳ ජනාධිපති කොමිෂන් සභා වාර්තාව, (1990). කොළඹ : ශ්‍රී ලංකා රජයේ මුද්‍රණ දෙපාර්තමේන්තුව

1988.12.19 දෙවන ජනාධිපතිවරණය පිළිබඳ පශ්චාත් මැතිවරණ කොමසාරිස් වාර්තාව, (1992). කොළඹ : මැතිවරණ දෙපාර්තමේන්තුව.

අප මරාදැමුවද අප නගන හඬ සඳා නොමියෙනු ඇත. (1997). රාජගිරිය : නියමුවා ප්‍රකාශන

අමරණිය විජලවාදියා (1990). රාජගිරිය : ජ.වි.පෙ. 10 වන ඉල්මහ විරු සමරු ප්‍රකාශනයකි.

අයිවන්, වික්ටර් (1989). අර්බුදයේ ගමන් මග, ගල්කිස්ස : රාවය ප්‍රකාශන

අයිවන්, වික්ටර් (1990). ශ්‍රී ලංකාවේ නූතන කැරලිකරුවන්ගේ සමාජ පසුබිම, නුගේගොඩ : දුර්ගා ප්‍රකාශකයෝ

ආරියරත්න, සම්පත් (2000). 80 දශකයෙහි සිංහල තරුණ කැරැල්ලේ ප්‍රවණතාව පසුබිම, රත්මලාන: නන්දන මාරසිංහ අනුස්මරණ ග්‍රන්ථ ප්‍රකාශන සමාගම

ගුණසේකර, ආර්, (2000). 1971 - 1989 අතිමි වූ පරපුර, ඇතුල් කෝට්ටේ : ඒ.එස්. ප්‍රකාශකයෝ

වේගුවේරා, අර්නස්ටෝ (2004). ගරිල්ලා යුධ ක්‍රම, කොළඹ : සංවිත ප්‍රකාශන

වේගුවේරා, අර්නස්ටෝ (2014). - බොලිවීනියානු දිනපොත, පරිවර්තනය ශාන්ත ජයසේන සහ අශෝකා නිල්මිණි, කොළඹ : කඩුල්ල ප්‍රකාශකයෝ

ට්‍රොට්ස්කි, ලියොන් (1975). - ඔක්තෝබරය වෙනුවෙන්, පරිවර්තනය පර්සි වික්‍රමසේකර, කොළඹ: ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ ප්‍රකාශනයකි.

සිල්වා, දේව මයිකල් (2012). දයාබර වේ, ජා-ඇල : සමන්ති ප්‍රකාශකයෝ

සිල්වා, දේව මයිකල් (1988 - 1989). ප්‍රමුද්‍රිත සටහන්

දසනායක, පී.බී. සහ තවත් අය, (2017). 71 නොනිමි අරගලය, කොළඹ : අප්‍රේල් - සහෝදරත්වය ප්‍රකාශන

දිසානායක, වසන්ත... සහ වෙනත් අය, (1995). ජ.වී.පෙ. ප්‍රභවය, විකාශය හා දේශපාලනය, කොළඹ : දියැස ප්‍රකාශන

දිසානායක, එස්.බී, (2009). ජනතා විමුක්ති පෙරමුණු 71 කැරැල්ලෙන් ඔබ්බට, කොළඹ : සුරක්ෂා ප්‍රකාශකයෝ

බණ්ඩාර, වාමිනද, (2012). හැත්තෑ එකෙන් අසූ නවයට, කොළඹ : සරසවි ප්‍රකාශකයෝ

බෝපගේ, ලයනල් (1977). ජාතික ගැටලුව ගැන මාක්ස්වාදී විග්‍රහයක්, කොළඹ : නියමුවා ප්‍රකාශන.

මල්ලිමාරවිච්චි, ජනක (2014). රතු අඟුරු, කොළඹ : මල්ලිමාරවිච්චි ප්‍රකාශකයෝ

මුණසිංහ, රෝහිත (2012). මර්දනය සඳහා කැරැල්ලක් ඕනෑකර තිබේ, කොළඹ : කර්තෘ ප්‍රකාශන

මුණසිංහ, රෝහිත (2015). ජ.වි.පෙ. සැඟවුණු ඉතිහාසයෙන් බිඳක් 2, කෙළඹ : සුරස ප්‍රකාශකයෝ

මුණසිංහ, රෝහිත (2016). උපන්‍යාසක උපනිස්ස ගමනායක, කොළඹ : සරසවි ප්‍රකාශකයෝ
රත්නායක, ඒ.ඩී.වී. හා වෙනත් අය (2012). ජන අරගල ව්‍යාපාරයට අභියෝගයක් වන ජ.වි.පෙ. උරුමය, කොළඹ : පීපල්ස් මාව ප්‍රකාශනයකි.

රණවීර, හේමා, (1996). ශ්‍රී ලංකාවේ ගැටුම්, බත්තරමුල්ල : ඡ)^ආ ප්‍රින්ටර්ස් සමාගම

ලියනගේ, සරත් (1999). ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන පක්ෂ, පොල්ගස්ඹවිට : සිකුරු ප්‍රකාශකයෝ

වරම්බුදන්ඩි ඊවඩ් (1982). මම විප්ලවවාදියෙක් වූයේ ඇයි ?, පරිවර්තනය පැටිමෝ පෙරේරා, ජා-ඇල : කිතුනු දයා ක්‍රියාකාරී සංගමය

වික්‍රමරත්න, ධර්මන් (2016). ජ.වි.පෙ. 2 වැනි කැරැල්ල ප්‍රථම කාණ්ඩය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර : කර්තෘ ප්‍රකාශන

විජේවීරගේ බිරිඳ කියන කතාව (2010). මහරගම : රාවය ප්‍රකාශන

විජේවීර, රෝහණ (1970). සී.අයි.ඒ. කාරයෝ, ගංගොඩවිල : රංජිත් ප්‍රින්ටින් වර්ක්ස්

විජේවීර, රෝහණ , (1979). රතු ඔක්තෝබරයේ පාඩම්, කොළඹ : නියමුවා ප්‍රකාශනයකි.

විජේවීර, රෝහණ (1987). මේ හැර අන් මඟ අපට ඉතිරිව නැත, අමුද්‍රිත ප්‍රකාශනයකි.

විජේවීර, රෝහණ (1991). ඔක්තෝම්බර් විප්ලවයේ පාඩම්, කොළඹ : ශක්ති මුද්‍රණාලය

විජේවීර, රෝහණ (2002). දෙමළ ඊළම් අරගලයට විසඳුම කුමක්ද?, කොළඹ : ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ ප්‍රකාශනය

විජේවීර, රෝහණ (2011). අන්දැකීම් කිහිපයක්, බත්තරමුල්ල, නියමුවා ප්‍රකාශන

විජේවීර, රෝහණ (2012). වියට්නාම් විප්ලවය ආරක්ෂා කරවු ! කොළඹ : නියමුවා ප්‍රකාශකයෝ

විප්ලවීය ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශය (1977). කොළඹ : ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ ප්‍රකාශනයකි.

වීරසූරිය, ගුණසිරි බණ්ඩා (2011). සාපරාධී යුද සංග්‍රාම, කොළඹ : ආර්ය ප්‍රකාශකයෝ

වීරක්කොඩි, කාශ්‍යප, සංභාරකයකුගේ පාපොච්චාරණය, සත් හඬ, (2016).

ලංකා විශ්වවිද්‍යාල ඉතිහාසය, (1964). ලංකා විශ්වවිද්‍යාල ප්‍රකාශනයකි.

ලෙනින් නෝරාගන් කානි, වෙළුම 5 (1980). මොස්කව්, ප්‍රගති ප්‍රකාශන මන්දිරය. 112

සමරනායක, ගාමිණී (2002). ශ්‍රී ලංකාවේ විප්ලවීය ව්‍යාපාරය : ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ,
මහනුවර : ග්‍රැෆික් ලෑන්ඩ්

සමන්කුමාර, උදේනි, මව්බිම, හටන අතිරේකය, 2019

මීන්, හවු වේ (2003). සුන් - ටිෂු ලියු යුධ කලාව, වේයන්ගොඩ: ප්‍රභා ප්‍රකාශකයෝ

Alles, A.C. (1999). *THE J.V.P. 1969 - 1989* Colombo : Lake House Investment Ltd.

Bernard Brodie (1976). *A guide to the reading of "On War"* Princeton : University Press.

Chandrapema, C.A. (1991). *Sri Lanka : The Year of Terror J.V.P. Insurrection 1987 - 1989*, Colombo : Lake House Investment Ltd.

Ronaid Haycock, keiba Neillison (1989). *Men, Machines and war*, Wilfird Laurier University Press ISBN 088920957

දක්කදායක නාමාවලිය

ජනදාස කිතුලේගොඩ, අවුරුදු 72, 2014.04.01 පෙ.ව. 10.00 - ප.ව. 4.00, බත්තරමුල්ල: ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ ප්‍රධාන කාර්යාලය

සෝමවංශ අමරසිංහ, අවුරුදු 71, 2014.04.15, පෙ.ව. 9.00 - ප.ව. 7.00, බත්තරමුල්ල: ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ ප්‍රධාන කාර්යාලය

දයා වන්තිආරච්චි, අවුරුදු 69, 2014.04.30, පෙ.ව. 07 - ප.ව. 06, දෙබරවැව,තිස්සමනාරාමය

මයුර සන්දේශ කවියා ලද සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර ආභාසය

සේනානායක රංජිත්

ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය, සිංහල අධ්‍යයන අංශය, ශාස්ත්‍ර පීඨය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය.

විද්‍යුත් තැපෑල rseanayaka2013@gmail.com

හැඳින්වීම

සිංහල සාහිත්‍යාවලියෙහි දැනට විද්‍යමාන ඉපැරණි ම සන්දේශ කාව්‍යය මයුර සන්දේශය යි. නිකාය සංග්‍රහය (ගුණරත්න, (1987) :22 පිටුව) රාජාවලිය (සුරවීර, (1997) : 216 පිටුව) ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය (හේමචන්ද්‍ර (1971) :604 පිටුව) සඳහන් කරන පරිදි හතර වන පැරකුම්බා රාජ්‍ය කාලයේ (ක්‍රි:ව: 1344-1359) රචනා වූ මේ කෘතිය සංස්කෘත අලංකාර ආභාසය ලැබුවකි. කෘතියේ අන්තර්ගතය විමසන කල 'කාව්‍යං ග්‍රාහ්‍යමලංකාරාත්' යන ප්‍රකාශය අනුව අලංකාර හේතුවෙන් කාව්‍යය ගත යුතු ය. (වාමන (1889) : 110 පිටුව) මේ ප්‍රකාශයට අනුව විවිධාකාර අලංකාර ක්‍රම භාවිතයෙන් මයුර සන්දේශය රචනා වූ බව පෙනී යයි.

අරමුණ

විද්වතුන්ගේ අවධානයට ලක් වූ සන්දේශ කාව්‍ය අතුරින් මයුරය කැපී පෙනෙන්නේ ශබ්ද අර්ථ මාධුර්ය ගුණයෙන් පිරිපුන් කෘතියක් බව යි. අන්තර්ගතය විමසීමේ දී සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර පිළිබඳ විසිරී ගිය ගැඹුරු දැනුමක් කවියා සතුව පැවතිණි. ඒ පිළිබඳ ව විමසා බැලීම මේ අධ්‍යයනයේ අරමුණ වේ.

පෙරදිග සාහිත්‍ය විචාරවාදීන් කවිය අරුත් ගැන්වූ අයුරු එකිනෙකට සමාන බව දක්නට ලැබේ. එහි දී 'භාමහ' "ශබ්දාර්ථෝ සහිතෝ කාව්‍යම්" ශබ්ද අර්ථ සහිත වූයේ කාව්‍යය යි. (භාමහ (1889) : (16 ශ්ලෝකය' 110 පිටුව) ආනන්ද වර්ධන (කාව්‍යසායාත්මා ධිවනි: කාව්‍යයේ ආත්මය ධිවනිය යි) (ආනන්ද වර්ධන, (1953): 1ශ්ලෝකය, 3 පිටුව) රාජශේඛර (ගුණවදානලක්ෂණව වාක්‍යමේව කාව්‍යම්" ගුණවත් වූ ද අලංකාර සහිත වූ ද වාක්‍යය කාව්‍යය යි) (කාමී පෘෂ්ඨි අධ්‍යාය, 87 පිටුව) යන විචාරවාදීන් ද කුන්තක (වක්‍රොක්ති ජීවිත)

මම්මට (කාව්‍ය ප්‍රකාශ) විශ්වනාථ (සාහිත්‍ය දර්පණ) යන ආචාර්යවරුන් ද මේ සම්බන්ධයෙන් විවිධාකාර අදහස් පළ කොට තිබේ. භාමහගේ අදහස වන්නේ මාලාකාරයෙකු විවිධ වර්ණවලින් යුක්ත මල් තෝරා දැකුම්කලු මල් දමක් කරන්නා සේ

“මාලාකාරෝ රවයති යථා සාධු විඥෙය මාලාං
යෝජ්‍යං කාවොෂ්වවහිතතයා තද්වදේවාහිධානම්” (කාව්‍යාලංකාර, 59 ශ්ලෝකය)

කවියා කාව්‍ය නිර්මාණ කරන බව යි. සාහිත්‍ය කෘතියක අපේක්ෂාව වන්නේ රස නිෂ්පත්තිය යි. නාට්‍ය ශාස්ත්‍රයට අනුව ‘විභාවානුභාවව්‍යභිචාරී සංයෝගාද්‍රසනිෂ්පත්තා’ (නාගර්, (1981) : 271 පිටුව) විභාව, අනුභාව, ව්‍යභිචාරී භාවයන් සංයෝග වීමෙන් රසය උපදී. රසාවේෂණය කළ හැක්කේ දක්ෂ කවියෙකුට පමණි. සමහරෙකුට ජන්මයෙන් ම ඒ ශක්තිය ලැබී තිබේ. සාහිත්‍ය ප්‍රබන්ධයකින් ගොඩ නැංවිය හැකි රස නවයක් පිළිබඳ ව හරතමුනිගේ නාට්‍ය ශාස්ත්‍රයෙහි දැක්වේ. ශාංගාර, භාසා, කරුණා, රෝද්‍ර, වීර, භයානක, බීහත්ස, අද්භූත හා ශාන්ත යනු ඒ නවය යි. (නාගර්, (1981) : 187 පිටුව)

යම් වාක්‍යයකින් වමන්කාරය , කුල්මත් බව ඇති වේ නම් එය රසවත් නිර්මාණයකි. වමන්කාරය යනු හැඟීම් මතු කරමින් පහළ වන සිතේ පිනා යාම යි. මෙය අලෝකික තත්ත්වයකි. කාව්‍ය නිර්මාණයක හෝ සාහිත්‍ය ප්‍රබන්ධයක අගය මැනීමේ දී දෝෂයෙන් දුරු කොට, ගුණයෙන් පෝෂණය කොට, අලංකාරයෙන් සරසා, රීතියෙන් හා ශෛලියෙන් ඔප් නගා, භාවයෙන් අනූන කොට තනන ලද වාක්‍යය ‘කාව්‍ය’ යන්නෙන් පෙරදිග විචාරකයෝ බොහොමයක් පැවසූ අතර ඒ කෙරෙහි නැඹුරු වෙමින් මයුර කවියා සංස්කෘත අලංකාර ආභාසයෙන් සිය කාව්‍යය සරසා තිබේ, ‘කාව්‍ය ශෝභාකරාන් ධර්මාණාලංකාරාන් ප්‍රවක්ෂතෙ’ (ධර්මකීර්ති හිමි, (1969) : 171 පිටුව) කාව්‍ය ශෝභාවත් තත්ත්වයට පත් කරන ධර්ම අලංකාර යයි යන සැලකිල්ල යොමු කරමින් ය.

මයුර සන්දේශයේ අන්තර්ගත සංස්කෘත අලංකාර රාශියකි. ස්වභාවෝක්තාලංකාරය (වස්තූන්ගේ ස්වභාවය වමන්කාරජනක ලෙස ප්‍රකාශ කිරීම.)

- “සැදි දොර දොර බිහි දොර දද අඹළු’ඹ ර” (6 පදය, 2 පාදය)
- “එසග වුවත් උන් අත්පත් වේය ඇ මා” (3 පදය, 2 පාදය)
- “අතරතර ලොවෙක කොතැනැත මේ වෙසෙ ස” (11 පදය, 4 පාදය)
- “ලෙවන් බැලුම් කිඳු දිගු නිල් යොත් ලුව ද” (19 පදය, 1 පාදය)

“අද වට පැතිරී යස තෙද අණ සක සක ස” (22 පද්‍යය, 2 පාදය)

“අගනන් තෙතෙන් කළ රන හසුන සුන්ද ර” (29 පද්‍යය, 3 පාදය)

“පිපි විසිතුරු යටන් බඩි න්” (33 පද්‍යය, 3 පාදය)

“කළණ සිරිත් පිරි මහ කැලණි පුරව දු” (34 පද්‍යය, 4 පාදය)

“පාන වෙමින් වැඳ වඩමින් කුසල් ර සේ

මාන ඔයින් යාගන් පින් පිඩක් ලෙ සේ” (42 පද්‍යය, 1,2 පාද)

“අත්වන තුරුම මොක් බවදුක් නො වන ලෙ ස” (31 පද්‍යය, 2 පාදය)

අතිශයෝක්තියෙන් එක් වූ ප්‍රතිපාලකාරය

වර්ණනා කටයුතු වස්තුව පිළිබඳ අති උත්කර්ෂයෙන් කරන වර්ණනාව හෙවත් සමාන ලෝක තත්වය ඉක්මවා යාමෙන් කරන වර්ණනාව අතිශයෝක්තිය වන අතර උපමාව උපමේය දෙක අහේදයෙන් සැලකීම ප්‍රතිපාලකාරය වේ.

“විකුම් එකුම් යයි තෙවිකුම් වනන ස න” (23 පද්‍යය - 2 පාදය)

ප්‍රතිපාලකාරය

යම් වස්තුවක අසමාන ස්වරූපය ප්‍රකාශ කරන්නේ නම් එය උත්ප්‍රේක්ෂාවෙන් අලංකාර වූ ප්‍රතිපමාලංකාරය යි.

“රුව සැක වෙමින් සුරගන යයි කර මාන” (36 පද්‍යය, 1 පාදය)

“රිවි රිය හයන් ගෙන්වන යන සැක සිති නි” (10 පද්‍යය, 1 පාදය)

උත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය

උපමේයයාගේ ආශ්‍රය ඇති ව උපමානය, ලෝක ස්වභාවයෙන් තොරව කවිහුගේ අදහස් වශයෙන් කල්පනා කරනු ලැබේ ද ඒ අලංකාරය ‘උත්ප්‍රේක්ෂා’ නම් වේ.

- “පැහැපත් පහග දද එහි වැනෙනු වැනි උසා” (7 පදය 4 පාදය)
- “උදුරන ලොබින් බට වැනි බට පියුම් අල” (8 පදය 4 පාදය)
- “බලත් මෙතොප කබ පිල් ඇස් අදන මෙන” (26 පදය 3 පාදය)
- “තතු සුව සැප පිළිවිසිනුව ගුම් බසින” (40 පදය 2 පාදය)

ශබ්දාලංකාරයන් සංකීර්ණ වූ උපමාලංකාරය

වස්තුවක් වෙනත් වස්තුවකට සමාන කොට දැක්වීමයි. උපමේයයන්ගේ සමාන ධර්මතාව උපමා නම් වේ.

- “නිරිඳුන් මෙවන් අඳුනව ලෝ මුදුන් වන” (16පදය 4 පාදය)
- “එකිනෙකින් මිණි නිදනේ නිදන මෙන” (30 පදය 1 පාදය)
- “කිරණ විහිදි පහකුළු තුඟු කොතින් සැදුනරණ ලියෙවි පිය දෙන පිය ලියන් රුදු” (34 පදය 1-2 පාද)

අභිභවයෝක්තෘලංකාර

- “සත් ගනකුළු වන් දුම්ඳුන් වැඳ උදුළු”
- “රන්කොත් දිලිණි රු දාවලේ ලෙස කරමිනි” (10 පදය 4 පාදය)

‘හේතුවෝක්තෘලංකාරය’ (එක් වස්තුවක් වර්ණනයේ දී තවත් වස්තුවක විචිත්‍රත්වය වර්ණනයට සම්බන්ධ කර ගෙන ඇති බැවින් විසිතුරු වර්ණනය මතු කර තිබේ නම් එබඳු වර්ණනා මේ ගණයට ඇතුළත් වේ.) මයුරයේ (143-145 පදය) ඒ හා බැඳුණකි. තමහට ප්‍රිය ජනකයෙකුගේ ව්‍යඤ්ඡනයෙහි යම්කිසි රතිභාසාදි භාවයක උද්දීපනයට හේතු වූ ප්‍රියකර වස්තුවක් සඳහන් කිරීමේ අදහසින් කරනු ලබන වර්ණනය ප්‍රෙයෝලංකාරය යි. (සෝරත හිමි, (1993) : 224 පිටුව) මයුර සන්දේශයේ අංක 71, 112, 120 පදය මීට නිදසුන් කළ හැකිය.

යම්බඳු වස්තුවක් උභයතාවයකට පත් නො වන අයුරින් ඖචිත්‍යයෙන් යුතුව කරනු ලබන උපමාව අර්ථාලංකාර අතර ‘පරිමාණාලංකාරය’ (114 පදය) ලෙස හැඳින්වේ. ‘ආත්පේෂාලංකාරය’ යනු යම්කිසි වස්තුවක පවතින සාමාන්‍ය ස්වභාවය ඉක්මවා යමින් කරනු ලබන අලංකාරය වේ. (80 පදය) සියබස්ලකරයට අනුව ‘අද්භූතෝපමාලංකාරය’ යන්නෙන් අදහස් කෙරෙන්නේ යමෙකින් උපමේය ධර්මයෝ උපමානය කෙරෙහි පිහිටියාහු

අතිශය වමන්කාර ජනක විමේ අර්ථාලංකාරයෙකි. (122 පදය) යනාදි වශයෙන් සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර ආභාසයෙන් කවි සංකල්ප හැඩ ගස්වා ගැනීමට මධුර කවියා සමත් විය.

වස්තුවන්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය (92, 145 පදය), ප්‍රතිවස්තුවන්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය (36 පදය), අතිශයෝක්තියෙන් යුත් පර්යායෝක්තියලංකාරය (106 පදය), අතිශෝක්තියලංකාරය (14, 35, 81 පදය), අතිශයෝක්තියෙන් ආකීර්ණ වූ ස්වභාවෝක්තියලංකාරය (148, 149 පදය), උදාත්තාලංකාරය (150, 151 පදය), උත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය (10,28, 39, 52, 54, 61, 62, 64, 65, 77, 98 පදය), පරිකරාලංකාරය (19 පදය), අර්ථාන්තරන්‍යාසාලංකාරය (118 පදය), පර්යායෝක්තියලංකාරය (88, 90, 125, 137 පදය), ප්‍රතිශේධෝපමලංකාරය (91, 119 පදය), ආදි කොට ඇති සංස්කෘත අලංකාර පෙර දිග කවීන්ගේ බොහෝ නිර්මාණවල දක්නට ලැබෙන අතර දේශීය සන්දේශ කාව්‍යයක් වන මධුරයේ ද තො අඩුව දක්නට ලැබේ.

අර්ථාලංකාර පමණක් නො ව මධුර සන්දේශයේ අන්තර්ගත සෑම පදයක් ම ශබ්ද මාධුර්යයෙන් ද යුක්ත ය. එළිසම, යමකාලංකාර, අනුප්‍රාස ආදි අලංකාර භාවිතය ද වර්ණනා විෂයාතික්‍රාන්ත බව (16 පදය), ලුප්තෝපමා භාවිතය ද (79 පදය), නිසා සිව් පද සාහිත්‍යයෙහි ප්‍රාරම්භක කෘතිය සාහිත්‍යමය අගයෙන් පිරිපුන් කාව්‍යයක් බව විචාරකයන්ගේ පිළිගැනීම යි.

“කවිවරයා අනුප්‍රාස රසාස්වාදනයෙහි රිසියෙකු බැව් පෙනේ. මෙහි දෘශ්‍යමාන වූ නගර, ග්‍රාම, නරපති, දිවා රාත්‍රියාදිය ගැන කර තිබෙන වර්ණනා විලාසය ද අන්‍ය සෛහලීය කාව්‍යයක දක්නා ලැබෙතත් අතිශයින් ම විරල ව යි. මේ කාව්‍යය ද අවශේෂ සංස්කෘත කාව්‍යයන්ට රචනා විලාසයෙන් අසමාන වූ ශිශුපාලවධ (මාස) නම් සංස්කෘත මහා කාව්‍යයක මෙන් අනෙක් සිංහල කාව්‍යයකට අසමාන රචනා විලාස ඇත්තේ ම ය.’ (දීපංකර,(1910) :I – II පිටු)

උපමා උපමේයයන්ගේ සමාන ධර්මතාව උපමා නම් වේ. වස්තුවක් වෙනත් වස්තුවකට සමාන කොට දැක්වීම යි . අප්පයා දික්ෂිත උපමාව කාව්‍යෝක්තියක් ලෙස සඳහන් කරමින්

උපමෙකා ශෛලෂී සම්ප්‍රාප්තා චිත්‍රභූමිකා හෙදානු
රඤ්ජයති කාව්‍යරංගෙ නෘත්‍යන්ති තද්විදාං වෙතෘ (අප්පයා දික්ෂිත, චිත්‍රවිමංස 2 පිටුව)

(එක ම උපමාව නැමැති නර්තනය විවිධ වූ වේශයන්ගේ සැරසී කාව්‍ය නැමැති රංග පීඨයෙහි රැඟුම් පාන්ති, කාව්‍යය දන්තවුන්ගේ මන පිනවන්නී ය.) සියබස්ලකර “පියුමෙ’ව්

ති වුවත් වි ඉඳුවරෙ’වි දෙනුවන්” (සිංඛස්ලකර ,62 පිටුව) යනුවෙන් නිදසුන් කොට දැක්වී ය. තිගේ වදනය පද්මයක් ලෙස ද නේත්‍ර යුග්මය ඉන්ද්‍රීවරයන් ලෙස ද දක්වමින් රූපකාලංකාරය යොදා ගෙන තිබේ. මයුර සංදේශයට අනුව

ලෙවන් බැලුම් කිඳු දිගු නිල් යොක් ලුව ද
නුවන් යුවළ මිනි යුවළෙකි එහි නො ව ද (19 පද්‍යය)

රූපශ්‍රියෙන් යුක්ත බිසවගේ විරාජමාන බවත් කොතෙක් දෙනා බිසව දෙස බැලුම් හෙළුව ද ඒ කිසිවකු දෙස ඇ නො බලන බවත් කියා සැටි ය. ලෝකවාසීහු තමන්ගේ නේත්‍ර කාන්ති නැමැති යොක් ලත් බිසවගේ ඇස් ඒ යොත්ති නො බැලුණු මාළු දෙදෙනෙකි. බිසවගේ රූප ශ්‍රී සඟවා ප්‍රකාශ කළ අයුරු ය.

කාලිදාසයන්ගේ උපමා වෛවිත්‍රය උපමා කාලිදාසසා ද (අභිඥාන ශාකුන්තලා ප්‍රස්තාවනාව v පිටුව) මයුර කවියා ද අලංකාර අතින් උපමාලංකාරයට දැක්වූයේ උත්පාදකත්වයකි. ගඟසිරි පුර නගරයෙහි විච්චල දුවන්නා වූ අශ්වයන්ගේ කුර ගැටීමෙන් දූවිලි නැගේ. සුළඟින් සෙලවෙන කොඩි අතින් පයින් ගසා දූවිලි දුරු කරන්නේ හිරු රැස් එන මඟ හෙළි කරන්නාක් මෙන් ය.¹ බිසොව දෙස බලන මිනිසුන්ගේ ඇස්වල කාන්තිය යොක් ය. ඇගේ ඇස් දෙක ඒ යොත්ති ඇලුණු මස්සු ය.² නිල් කෙතෙහි ගමන් කරන ගැහැණු නිල් වලාකුළෙහි විදුලිය ධාරාවක් මෙනි.³ “පින” නම් දිව්‍ය පුරයට යහනාවකි.⁴ අලගක්කෝනාර් යුදයට වත් කල කඩුව ලෙළ දෙන විට ඉන් නැගෙන සුළඟ සතුරන් මෙන් ගස් සොලවයි. එයින් ඔවුන්ගේ හදවත මෙන් ළා දලු වෙවුලයි ආදී වශයෙන් මයුර සන්දේශය පුරා ම විහිදී යන අර්ථාලංකාරයක් වන්නේ උපමාලංකාරය යි.

කාන්තාවන්ගේ ඇස්, මුව දෙනුන්ගේ ඇස්වලට උපමා කරන මයුර සදෙස් කවියා,

‘කුහුල් වන් මියුල් දෙන් නෙතෙව් නෙන් බැලුම් ලා
කමන් වන් වතින් ගී මතින් රැව් නැඟුම් ලා’ (129 පද්‍යය)

යනුවෙන් දක්වා තිබේ. කුතුහලයට පත් මුව දෙන්නු ඉක්මනින් ඇස් ඒ මේ අත යවති. නැටුමෙහි යෙදෙන කාන්තාවෝ ද එසේ ඉක්මනින් ඇස් හරවති. ඒ අතින් සමානත්වයක් දක්වති. මෙයින් මයුර කවියාගේ කවි ශක්තිය විද්‍යමාන වේ.

අලපලාවෙල නම් ගමෙහි මාර්ගය දෙපස කුඹුරු ය. පැළපන ගොයමින් හෙබි කෙත් යාය පෙනෙන්නේ තද නිල් පැහැයෙන් යුක්ත ව ය. කවියා කුඹුරුවල එහා මෙහා යන එන කාන්තාවන් ලියලා විහිදුණු විදුලිය ඇති නිල් වළා පෙළක් බැස්සා වූ තැනකට සමාන කරයි.

උදු සුනිලා පැහැ ගෙන ගත වලා	පෙළා
විදු ලියලා සහ බට තැන් කුලා	කලා
කුනු උදුලා යන එන මන කලා	ලොලා
මඟ විපුලා වෙල බල අල පලා	වෙලා (28 පදයය)

මේ පදයෙහි අලපලාවල ගමට පිවිසෙන්නෙකුට එහි මඟ දෙපස පිහිටි කුඹුරු යායෙහි පැළපන ගොයම දක්නට ලැබේ. එයින් ගමේ සශ්‍රීක බවත් , සුන්දරත්වයත් කැටි කොට පවසන්නට සමත් වූයේ ස්වභාවෝක්තෘලංකාරයෙන් යුතුව ව ය.

මොනරාගේ ස්වභාවයත් සුවිශේෂ පක්ෂියෙකු ලෙස පවත්නා වර්යා පද්ධතියත් දරන ස්ථානාන්තරයන් පෙන්වා ඇති අයුරු කදිම ය.

“සඳ යුරු මිතුරු සඳ - සිය සඳ කුමුදු නඳ දෙන
මුළුලෝ සනසමින් එන ගත රදනු වෙත” (02 පදයය)

අම්බුලුවාවට බටහිරින් පිහිටි බුලත්ගමුවේ (බලත්ගමුව) සුන්දර ගමක් ලෙස එහි පවත්නා ග්‍රාමීය බව කවියාගේ මනසට ගෝචර වූයේ ද ස්වභාවෝක්තෘලංකාරයෙන් යුතුව ය.

සලත් සිතින් පිය කර රන් වලලු දෙ	න
ලොලත් වඩන වරඟන නිලුපුල් නුව	න
බලත් මෙතොප කබ පිල් ඇස් අදන මෙ	න
බලත් ගමුව බල නව යෝනන් කෙළෙ	න (26 පදයය)

දික්පිටිය ගම, වන ගහන ප්‍රදේශයක් බවත්, උද්‍යානයක ස්වරූපය උසුලන බවත් දක්වමින් ශක්‍රයාගේ සතුටු උයනට උපමා කළේ උපමාවෙන් අලංකෘත ස්වභාවෝක්තියෙනි.

සැටියෙන් නඳුනුයන තුරුයටි සැදි	සිටියෙන්
අටියෙන් එහි නොසිට මෙ නුඹ යා ගන් දික්	පිටියෙන් (27 පදයය)

ගුරුගොඩ ග්‍රාමයෙහි අඳුරු ගමක් වන අරන්දර ගමේ වෙසෙන ජනතාව සැප සම්පත්වලින් ආසාද ව ගුණ ගරුක ව ජීවත් වන බවත්⁶ ඕපත් ඇල්ල නම් ස්ථානය අරලිය, දොඹ, නාරං ගස්වලින් අලංකාර වූ රමණීය ප්‍රදේශයක් බවත් පවසන කවියා විත්ත ප්‍රසාදයෙන් යුතු ව ගමන් කරන්න යැයි දූතයා මෙහෙයවනු ලැබුවේ අනුප්‍රාසයෙන් ද එළිසම භාවිතයෙන් ද යුක්ත පද්‍යයකින් ශාන්ත රසයෙන් පිරිපුන් පරිසරයක් මවමින් ය.

“පුළ දොඹ නා ගොල් ලේ සෙවනැ ලේලිය

යව ඕපත් ඇල් ලේ සිතු ඇ ලේලිය” (32 පද්‍යය) “පින්” දිව්‍ය ලෝකයට ගමන් කළ හැකි යානයක් ලෙස දක්වන කවියා

පාන නැගී ගොස් වැද මුනි විමන්	තොසේ
පාන වෙමින් ඔද වඩිමින් කුසල්	රැසේ
යාන සෙයින් යන පුරදර පුරය	දෙසේ
මාන ඕයින් යා ගන් පින් පිඩක්	ලෙසේ' (42 පද්‍යය)

උදේ කාලයේ නින්දෙන් නැගිට බුදුගෙට ගොස් වැද නමස්කාර කොට දිව්‍ය ලෝකයට පමුණුවන්නා වූ යානයක් මෙන් පින් අත් පත් කොට ගෙන පින් කැටියක් මෙන් මානඕයින් යන්නට කී අයුරු ය.

පුද්ගල වර්ණනාවේ දී මයුර කවියා අලගක්කෝනාර් යුව රජු කඩු හරඹයෙහි අසමාන දක්ෂයෙකු බව කීවේ ස්වාභාවෝක්තියෙන් තොර ව ය. ඔහුගේ කඩු හරඹය දකින ඕනෑ ම සතුරෙකු බියට පත් වන බවත් එයින් සතුරන් තම අතෙහි වූ කඩු බිම දමා පලා යන බවත් ප්‍රකාශ කළේ

ඔහු තෙද යුත යුද පත සිපත ලෙළ දෙ	ත
ඒ බැඳි කැලුම් ඇඳීමෙන් රුපු සත සැලෙ	ත
අදවන් ළපලු පත් එවි වෙවිලුම් ගනු	ත
විලිකුන් පතෙවි අවි ගිලි උන් අතින් අ	ත (64 පද්‍යය) යනුවෙනි.

උපමේයයාගේ ආශ්‍රය ඇති ව ලෝක ස්වභාවයෙන් තොර ව කවීහුගේ අදහස් වශයෙන් කල්පනා කරනු ලැබේ නම් ඒ උත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය යි. ප්‍රකෘති ස්වභාවයකින් පවත්නා අර්ථයක් අත් අයුරකින් සැලකීම උත්ප්‍රේක්ෂාව බව 'හවෙත් සම්භාවනෝත්ප්‍රේක්ෂා

මෙයින් මිදී මුත් පැලඹුන් ලැබුන හොතේ
සැඳින් මෙ මුළු ලොව වුව බැඳලකියි සිතේ (118 පද්‍යය)

පුරුෂ පක්‍ෂයේ කාමුක හැඟීම් උද්දීපනය කරනු ලබන කාන්තාවන්ගේ ශරීරාංගෝපාංග අතර පියයුරුවලට හිමි වන්නේ ප්‍රධාන තැනෙකි. පුද්ගල හැඟීම් විචරණයට මයුර කවියා යොමු වූ ආකාරයෙන් පෙනී යන්නේ පුද්ගල චිත්ත වෛතසික ස්වභාවය හඳුනා ගැනීමට තත් කවියා සතු දක්‍ෂතාවයි. මෙබඳු වැනුම් සංස්කෘත අලංකාරයෙහි දැක්වෙන්නේ අර්ථාපත්තාලංකාරය ලෙස ය. පුරාණ සංස්කෘත ග්‍රන්ථයක

ස්වකීයං හාදයං හිත්වා - නිර්ගතෝ යෝ පයොධරෝ
හාදයසාහාන්‍යදීයසා - හෙදනෙ කා කාපාතයෝ (උපුටා ගත්තකි, ගුණවර්ධන, සංස් (1990) 169 පිටුව)

යම් පයෝධර දෙ දෙනෙක් තුමු ස්වසම්බන්ධ වූ හාදය බිඳ ගෙන නැගී සිටියාහු ද අන්‍ය වූ අයගේ හාදය බිඳීමෙහි ඔවුන්ගේ කවර නම් තෙත් ගුණයක් ද යන්න යි.

මානවියා පොකුණෙහි දිය කෙළියෙහි යෙදෙන කාන්තාවන්ගේ මුහුණු ළඟ ම පියුම් පෙනීමත් ඇස් ළඟ ම මානෙල් මල් පෙනීමත් (88) මයුර කවියා දක තිබෙන්නේ පයථියෝක්තාලංකාරයෙන් ය.

'වන නෙත කමල පුල සරි වී කිවි වද න
බොරු යයි කියති මෙවුවම් නො දැක එක තැන' (88 පද්‍යය)

මෙහි දී කාන්තාවන්ගේ මුහුණු නෙලුම් මල්වලටත්, ඇස් මහනෙල් මල්වලටත් සමාන කොට තිබේ. සියබස්ලකරට අනුව ආභිප්‍රේත වූ අදහස ප්‍රකට ව නො කියා ඒ අභිප්‍රේතාර්ථයාගේ ම සිද්ධිය පිණිස අන්‍ය වූ වචනයක් හෝ ප්‍රකාශයක් හෝ කියයි නම් එය පර්යායෝක්තාලංකාරය යි. සැබිහෙළ (1963) 280 පිටුව)

උපුල්වන් දිව්‍ය රාජයාගේ මුහුණෙහි විරාජිත භාවය සිය ගුණය මෙන් තුන් ගුණයෙන් සිදු වන බව¹¹ නටන ළඳුන්ගේ රූප සෞන්දර්යය, ලාලිතය හා නර්තනයෙහි නිපුණතාව¹² දක්වන්නට සමත් වී තිබෙන්නේ කල්පිතෝපමාලංකාරයෙන් ය.

වැලිගම කාන්තාවන්ගේ රූප ශෝභාවට සමාන උපමා සොයන්නට ගිය ද එය ව්‍යර්ථ වූ බව¹³ දෙවිනුවර කාන්තාවන් දෙස බැලූ බැල්මට කාගේ චුවත් සිත් තුළ ඔවුන් කෙරෙහි හැඟීමක් ඉපදුණු බව පැවසීමෙන්¹⁴ මවන අලංකාරය ප්‍රතිෂේධෝපමාලංකාරය වේ.

උපුල්වන් දිව්‍ය රාජයාගේ බාහු යුග්මයෙහි සහ භස්ත තල යුග්මයෙහි පවතින ලක්ෂණ¹⁵ ප්‍රකාශ කළේ ශ්ලේෂාලංකාරයෙන් ය. රජ කෙනෙකුට ලැබෙන සැප මොනරාට ලැබෙන බව¹⁶ උපුල්වන් දිව්‍ය රාජයාගේ නාභියෙහි දර්ශනීයත්වය¹⁷ ප්‍රකාශ කළ අර්ථාලංකාරය රූපකාලංකාරය යි. නටන ළඳුන් නර්තනයේ දී හෙළන බැලුම් ප්‍රේක්ෂකයෝ ඇලුම් කරති යනුවෙන් දක්වමින් කාන්තාවන්ගේ අසමාන රූප සෞන්දර්ය¹⁸ මතු කළේ උත්ප්‍රේක්ෂාවෙන් අලංකෘත වූ ප්‍රතිපාලංකාරයෙන් ය.

බුදුන් දැකීම නිසා මිනිසුන්ගේ සිත් සතන් පැහැදීමට පත් වීමෙන් භක්තිය ජනනය වීම¹⁹ උග්ගල්බැවුලේ විහාරස්ථානයේ පිහිටි බෝධි වෘක්ෂය වර්ණයන්ගෙන් යුක්ත ව පූජා ලැබූ අග තැන් පත් වෘක්ෂයක් බව²⁰ මයුර කවියා සිය දූතයාට දේව භක්තියෙන් යුක්ත ව උපුල්වන් දෙවියන්ට නමස්කාර කරන්න යනාදි කවි සංකල්ප සංස්කෘත අලංකාර තුළ අන්තර්ගත වන්නේ ප්‍රෙයෝලංකාරයට ය. මේ එයට නිදසුනකි.

සරා සිරිත් රැක සිට රජ දොරා	දුරා
වරා සඳින් දුකඳුරු දිවයුරා	යුරා
නරා කුලෙන් සත රැකිව ම සුරා	සුරා
පුරා බැතින් නැවෙමින් නම කරා	කරා (121 පද්‍යය)

දෙවිනුවර දේවාලයේ දොරකඩ ආරක්ෂා කරන්නා වූ දෙවි කෙනෙක් ස්වකීය ශෝභාවෙන් දේව පූජා පවත්වමින් සිටිති. හිරු අඳුර දුරු කරන්නාක් මෙන් සත්ත්වයාගේ සිතින් දුක නැමැති අන්ධකාරය දුරු කරයි. එසේ කිරීමෙන් ලෝක සත්ත්වයා තුළ නිරාකුලත්වයක් හට ගන්නා අතර තමන්ගේ යැයි සලකමින් මහත් ආශාවෙන් ජනතාව ආරක්ෂා කරයි. එබඳු වූ දෙවි කෙනෙකු කෙරෙහි සිත පුරා ම භක්තිය උපදවා ගෙන නමස්කාර කරන්න යැයි පැවසීමෙන් කවියාගේ සිතතෙහි ජනිත වූ භක්තියාදරය ද ප්‍රකට වේ.

උග්ගල් බැවුල විහාරස්ථානයේ වැඩ සිටියා වූ යතිවරයාණන් වහන්සේගේ පාද නැමැති නෙලුම් මල් වැඳ නමස්කාර කරන්න යැයි²¹ දූතයා මෙහෙයවූ අවස්ථාව ඖචිත්‍යයෙන් යුත් උපමාවකි. මයුර සන්දේශ කවියා මෙහි දී සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර ආභාසය ලබමින් මේ අවස්ථා ගොඩ නංවා තිබෙන්නේ පරිමාණාලංකාරයට කදිම නිදසුනක් සපයමිනි.

තොටගමුවේ කාන්තාවෝ පෙර දැක නැති කාන්තාවන් මෙන් දිව්‍ය කාන්තාවන් යැයි දැඩි ලෙස සැක ඇති කර ගැනීමෙන් අදහස් කරන්නේ යම් බඳු වස්තුවක හෝ පුද්ගලයෙකු හෝ අතර පවතින සාමාන්‍ය ස්වභාවය ඉක්මවා යෑම යි. එය ආක්ෂේපාලංකාරය නම් වේ. (සැබිහෙළ (1963) : 68 පිටුව)

දෙව්ලිය මෙන් නො දැන නුවෙන් සැකව	තර
සිය නෙතු වෙන් ලිය දුටු වෙන් නුදුටු	සෙර
සසිනිඳු වෙන් දිගු දැනුවෙන් කෙකා	කර
තොටගමුවෙන් වැලිතුඩුවෙන් වඩු මො	නර (80 පද්‍යය)

දිව්‍ය ස්ත්‍රීන් වැනි මෙහි වෙසෙන කාන්තාවන් දැකීම නිසා ඇති වන ප්‍රීතිය ප්‍රකාශ කිරීමට මොනරාට කෙකා ශබ්දය පවත්වන ලෙස කවියා එයින් පැවසිණි.

අද්භූතෝපමාලංකාරයකට ගැනෙන්නේ උපුල්වත් දෙව් මැදුරේ පවත්වන ලද දේව යාතිකාවට පැමිණි ස්ත්‍රීන්ගේ ශරීර ශෝභාව සහ ඔවුන්ගේ ශීත රාවය කෙතරම් ද යන්න යි. පාඨකයාගේ හෝ රසිකයාගේ විශ්වාසය යොමු නො කෙරෙන කල්පිත වස්තූපමා හැටියට යොදා ගෙන කිසි යම් වස්තු වර්ණනයක යෙදේ නම් එබඳු අලංකාර භාවිතයෙන් මධුර කවියා රසවත් කවි සංකල්ප මවන්නට ගත් උත්සාහයට කදිම නිදසුනක් පහත දැක්වේ.

'නිල ව කෙවිලි රන් ලිය වදල රැව්	සමා
ලෙලව කියත ලිය ලිය ගියට කන්	නමා
ලොලව මෙසේ වූ රූ නුදුටු විරූ	තමා
බලව නලඹවන් රඟ මඬල නෙත්	යොමා' (122 පද්‍යය)

ස්වර්ණ ලතාවකගේ ආවරණයෙහි මුඛා වී සිටගෙන කෝකිලයකු විසින් කරනු ලබන රාවයට සමාන ව ලාලිත්‍යයෙන් ගයන ලයාන්විත වූ ශීත කන් යොමු කොට අසා සිටින කල්හි මේ ආකාර වූ රූපශ්‍රීය නුදුටු විරූ යයි ආශාවෙන් නළඟනන්ගෙන් යුත් රඟ මඬල දෙස නෙත යොමු කොට බලන්න, යයි කවියා පවසන්නේ සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර ඇසුරෙන් ගෙඩනගාගත් අද්භූතෝපමාලංකාරයෙනි.

වැලිගම කාන්තාවන්ගේ නිරෝගී බව හා ශක්ති සම්පන්න භාවය උසුලන ශරීර නිසා ම ඔවුහු අධිමානයෙන් සිටියහ. මේ තුන් මදයෙන් යුක්ත කාන්තාවන් දැකීමෙන් සිත් තුළ උපදවන ලෝභය²² උපුල්වත් දෙවියන්ගේ පාද, ශරීරය, නිය ආදී නොයෙකුත් ශරීරාංගෝපාංග විවිධ වස්තුවලට සමාන කිරීම²³ වස්තූන්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය වේ.

එක් වස්තුවක් ප්‍රකාශ කොට, අන්‍ය ධර්මයක් නිදර්ශනය කළහොත් එහි සමාන භාවයට ප්‍රතිවස්තු වීම සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාරයක් බව සියබස්ලකරේ දැක්වේ.

‘කියා එක් වත් එක් - දහමක් දක්වත් හොත්
සමබව පිළිවත්හු වී - පිළිවත් උවමි හෙ මෙසේ’ (සැබිහෙළ, (1963), 84 පිටුව)

යන ප්‍රකාශයට අනුව මධුර සන්දේශයෙහි කැලණි පුර නගරය දිව්‍ය පුරයට සමාන කිරීම එහි වෙසෙන ස්ත්‍රීන් දිව්‍ය කාන්තාවන් බව සසඳමින්²⁴ කවී පබැඳුමකට පෙරළා තිබෙන්නේ ප්‍රතිවස්තුපමාලංකාරයෙන් ය.

කාන්තාවන්ගේ රූප ශෝභාව දිව්‍යාංගනාවන් ලෙස දැකීමත් වන ප්‍රදේශය නන්දන වනෝද්‍යානයකට සමාන කිරීමත්²⁵ අතිශයෝක්තියෙන් යුතු පර්යායෝක්තියලංකාරයකි. උපුල්වත් දිව්‍ය රාජයාගේ සිතෙහි හටගත් කරුණා පූර්වක හැඟීම් ප්‍රකාශ කළ ආකාරය ද ඊට කදිම නිදසුනකි.

සුරනිඳු සඳු කුළුණු යදි සෙන දෙන්නේ	ය
සිහි කළ සතට හැම සිරි පමුණන්නේ	ය
සිනෙන් දුටුවී පිරිපත දුර ලන්නේ	ය
යස තෙද නැණ සැපත් ආසිරි දෙන්නේ	ය (148 පද්‍යය)

දිව්‍ය රාජයාගේ කරුණාව කොතෙක් ද කිව හොත් මුහුදට ව්‍යුයා බඳු ය. යාවකයන්ට දෙවියන්ගේ කරුණාව ද එසේ ම ය. ව්‍යුයා හේතු කොට ගෙන මුහුදෙහි ඕජස වැඩි වන්නාක් මෙන් දිව්‍ය රාජයාගේ කරුණාව හේතු කොට ගෙන යාවකයන්ගේ ඕජස ද වර්ධනය වේ. එමෙන් ම සියලු සත්ත්වයන්ට සිදු වන බාධා සිනෙන් දුටුවාක් මෙන් කීර්තිය, තේජස, ඥානය සියල්ලන්ට ම එක සේ ලබා දෙන බව ප්‍රකාශ කළේ අතිශයෝක්තියෙන් ආකීර්ණ වූ ස්වභාවෝක්තියලංකාරයෙන් ය.

රස ජනනයට අර්ථාලංකාර පමණක් නො ව ශබ්දාලංකාර ද හේතු වේ. සාහිත්‍යරවකයන්ගේ අවධානයට ලක් වී තිබූ එබඳු ශබ්දාලංකාර රාශියකි. අනුප්‍රාස, යමක, භාෂා සම, ශ්ලේෂ, විත්‍ර යනුයි. ශබ්ද ධ්වනිය ඇති කර ලීම සඳහා ප්‍රබන්ධයක යෙදූ පද වචනාදිය යළි යළිත් පුනරුක්තියක් නො වන සේ යෙදීම අනුප්‍රාසය වේ. සිංහල ගද්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍යයෙහි බහුල ව දක්නට ලැබෙන මේ ශබ්ද ධ්වනිය ප්‍රබන්ධයේ කන්කලු බව ඇති කිරීමට විශේෂයෙන් හේතු වේ. පුරාතන හා නූතන ගද්‍ය පද්‍ය ප්‍රබන්ධයන්හි බහුල ව දක්නට ලැබෙන අනුප්‍රාසය ශබ්ද මාධුර්යය ගෙන දීමට ඉවහල් වන අතර සිංහල පද්‍ය ප්‍රබන්ධයෙහි අනිවාර්ය ලක්ෂණයක් වශයෙන් පිළිගැනෙන එළිසමය ද අනුප්‍රාසයේ ම ප්‍රභේදයකි. ගඟසිරි පුර වැනුම යටතේ දැක්වෙන පහත සඳහන් පද්‍යය එළිසමය හා අනුප්‍රාස භාවිතයෙන් ශබ්ද මාධුර්ය ගුණය ඉස්මතු කරන්නකි.

තුඟු සුලකුළු පහ පැහැසර කර පව	ර
සැදි දොර දොර බිහි දොර දද අඹලඹ	ර
සෙන් සිව්ඟ වේ මහ මඟුලෙන් නිතො	ර
දනු පිරිසිරි ගඟ සිරි පුරවර මොන	ර (6 පද්‍යය)

අනුප්‍රාසයන් එළිසමයන් නිරුත්සාහයෙන් ම ගැළපෙන්නක් බවත් කවියාගේ ශබ්ද කෝෂය අතිශයින් සමෘද්ධ බැවින් එළිවැටට පද සෙවීම අන්‍යයන්ට මෙන් ආයාස කර නො වන බවත් මයුර සන්දේශය සම්බන්ධයෙන් පැවසිය හැකි ය.

මයුර සන්දේශයේ ශබ්ද රසයට විශේෂ තැනක් හිමි වී තිබේ. ප්‍රසාද ගුණයකින් යුත් මාධුර්යය ඇති කෙරෙන රචනා ශෛලියකි. ශබ්ද මාධුර්ය බුද්ධිමතුන් ප්‍රිය නො කරන නමුත් හක්කිමතුන්ගේ විශේෂ ගෞරවාදරයට පත් වී ඇත. මයුර කතුචරයා මේ සඳහා විශේෂ අනුප්‍රාස භාවිතයක් සිදු කොට ඇති අතර, වරක් නැගී ආ හඬ නැවත යෙදීම වෘත්ති අනුප්‍රාසය නම් වේ.

‘මද තුළ කොපුල ලොල බිඟු වැළ කෙළි වත	ළ
කන්තල පහළ කළ සන් කළ ඉගිලි ගි	ළ
යුග කොළ ඉපිළ ලෙළ ගිරි පෙළ පහළ	කළ
දළ දළ උදුළ මොළ ගජ රළ බල පුව	ළ’ (47 පද්‍යය)

ඇතුන්ගේ තතු මේ ප්‍රකාශ කළ අයුරු ය. එවුන් එක එක අයුරින් නගරයේ හැසිරෙන ආකාරය කවියාගේ වර්ණනාවට ලක් වී තිබෙන අතර ‘ළ’ කාරය අවස්ථා විසි හතක යෙදීමෙන් අනුප්‍රාසයට රුවිකත්වයක් දක්වා තිබේ.

ශ්‍රැති අනුප්‍රාසය නම් එක එක් තැන උපදින අකුරු නැවත නැවත යෙදීම යි. ශබ්ද පිළියෙල කර පුනරුක්ත කෙරෙන අනුප්‍රාසය යි.

‘සවන් මිණි දහම සඳහා සවන්	මිණි
ලෙවන් රිසිය වන් දෙවනා දෙවන්	මිණි
ගුවන් මිණි කුලග ගුවනා ගුවන්	මිණි
මෙවන් රජ මිණිසෙ ලෝනා මුදුන්	මිණි’ (15 පද්‍යය)

මෙහි භාවිත වන්නේ දත්ත ප්‍රමාණ අක්ෂරවල බහුලත්වය යි. අක්ෂර සමූහයක් නැවත නැවත යෙදීම වේග අනුප්‍රාසය නමින් හැඳින් වේ. එනිසා මේ පද්‍යය ශබ්දාලංකාරයෙන් සංකීර්ණ වූ උපමාලංකාරයට කදිම නිදසුනකි.

‘වැඩි සිරි කැන් ඇති වන මෙන් මන් ලෙස ට
 රිසි සිරි දන දෙනුයෙන් කප් ලියෙව් තු ට
 ජය සිරි දූන් වඩිනෙන් මෙ පුර වර ට
 ජය සිරි නම් මේ බිසොමයි මෙසමය ට’ (18 පද්‍යය)

පාදයක් හෝ පාදයක් අන්තයේ නැවත නැවත යෙදීම අන්තයානුප්‍රාස නමින් හැඳින්වේ. එක ම ශබ්දයක් ඒ අර්ථයේ නැවත නැවත යෙදීම ලාං අනුප්‍රාසය ලෙස දැක්වෙන අතර ඊට නිදසුනකි.

‘මුනි දියනා පෙර දියනා කළ දුළි ය
 ඉන් දිවනා තොස දිවනා යුද කෙළි ය
 ගඟ බැසනා මඟ බැසනා කර ගිළි ය
 තොස විසිනා බල විසිනා මස් කෙළි ය’ (43 පද්‍යය)

මයුර සන්දේශයේ මෙසේ විවිධ ආකාරයේ රස ඉස්මතු කරමින් කවියා පද්‍ය බැඳ තිබේ. ශබ්ද මාධුර්යය ඇති කෙරෙන අයුරින් එළිවැට යෙදී ම ද පද හැසිරවීම ද සිදු කොට තිබේ.

‘මද තුළ සුවද දොළ බිඟුවැල කෙළි වතළ
 කන්තල පහළ කළ සන් කළ ඉගිලී ගිළ
 යුග කොළ ඉපිළ ලෙළ ගිරි පෙළ පහළ කළ
 දළ දළ ලදුල මොළ ගජ රළ බල පුවළ’ (48 පද්‍යය)

ජයවර්ධනපුර නගරයේ ඇතුන්ගේ විශාලත්වය මෙයින් කියැවෙන අතර, පර්වත ලෙසට උපමා කොට තිබේ. විශාල ඇතුන් ඔබමොබ යන විට පර්වත ගමන් කරන්නාක් වැනි ය. සාමාන්‍යයෙන් පර්වත ගමන් නො කරනත් ඇතැම් විටෙක දී ඒවා ද ගමන් කරයි. ඒ කල්පාන්තයෙහි ඇති වන මහා වානයෙන් ඉගිලී ඉල්පෙන විට ය.

මයුර සන්දේශයෙහි පද්‍යයක් පද්‍යයක් පාසා මේ ගුණ දක්නට ලැබෙන අතර අනුප්‍රාසයත්, එළිවැටත් පිහිටුවමින් ශබ්ද මාධුර්ය ඇති කළ අවස්ථා කිහිපයක් දක්වන්නේ නම්

‘තැවුළි නො ලී රිවි අනොතත් විල ලෙසිනී’ (86) මෙහි සිලිලි බිලි, ඉපිලි ගැලි, විදුලි දිලි,

‘නිදනා දනන් හට නිදනා මෙන් පිහිට’ (89)

‘අතින් කොමළ බැවිනිදු නද සරන් ද මා’ (91)

‘මිලි දියැතුන් සිටිනා රජ කුලේ දු ලේ’ (93)

‘කුල් වලා සෙද දිවන දිසි දියා කර’ (94) මෙහි ලොල් වලා, නිල්වලා, නිල්වලා,

‘සාමුවා අගන සමඟ ව කෙළි ලොබි න’ (107)

මේ පද්‍යයේ සාමුවා යන වචනය පාද හතරේ ම භාවිත කළේ විවිධාර්ථ දක්වමිනි.

‘ගඟු ලැලිලා සලිල කලා පුලින ත ලා’ (110)

මේ පද්‍යයේ සෙවණ දුලා හමන නලා, රකි වියලා රකි පියලා, එවන බලා රිසි නොවලා යනුවෙන් ස්ථාන තුනක එළිවැට පිහිටුවනු ලැබීමෙන් නැවුම් බව මතු කළේ මයුරයා පසු කරන මාර්ගයෙහි විචිත්‍රත්වය ස්වභාවෝක්තියාලංකාරයෙන් දක්වමිනි. ඇතැමුන් පවසන්නේ

‘‘සිංහල කවිතායෙහි දැනට විද්‍යමාන වූ සියලු ම සන්දේශයන් අතුරෙන් පමණක් නො ව කවියෙන් කරන ලද සියලුම කාව්‍යයන් අතුරෙන් ද ප්‍රාචීනත්වයෙන් සේ ම අනර්ඝත්වයෙන් ද අග්‍රේසර වූ කාව්‍යය මයුර සන්දේශය යි.’ (භූමිකා xiv පි.)

ගුණවර්ධන මුදලිඳු විසින් පවසන ලද උක්ත ප්‍රකාශය සහ ඉහත දක්වන ලද කරුණු අනුව මයුර සන්දේශ කවියට සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර පිළිබඳ පැවතුණු දැනුම, අවබෝධය කෙතරම් ද යන්න නිගමනයක යෙදිය හැකි ය. ශබ්දාලංකාරයෙන් සංකීර්ණ වූ උපමාලංකාර භාවිතය, විචිත්‍රත්වයෙන් යුතුව ස්වභාවෝක්තියාලංකාර යොදා ගැනීමේ ශක්‍යතාව, රූපකාලංකාර, ප්‍රතිපමාලංකාරය, හේතුත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය, ප්‍රෙයෝලංකාරය, පරිමාණාලංකාරය, ආත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය , වස්තුත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය ආදී අලංකාර බොහෝ ගණනක් ආභාසය කොට ගෙන මයුර සන්දේශයේ කාව්‍යාලංකාර හැඩ ගස්වා ගෙන ඇති අතර එහිදී ශබ්දාර්ථ මාධුර්ය පිණිස පියුම් ගී විරිත, යා ගී විරිත, සමුද්‍රසෝෂ, පෙද, සක්වා, මාලනී, දසපද සැහැලි, වසන්, සීපද, විතාන, නරඟ රඟ, තෝටක ආදී විවිධාකාර වෘත්ත භාවිත කරමින් නිර්මාණ කරණයෙහි නියැලී තිබෙන්නේ සංස්කෘත අලංකාර ශාස්ත්‍රය පිළිබඳ ප්‍රායෝගිකව ප්‍රතිබිම්භනය වන අයුරිනි. මේ නිසා මයුර සන්දේශය ගැන පුළුල් පර්යේෂණයක යෙදෙන කවරෙකුට වුවද මයුර කවියා සිය සන්දේශ කාව්‍යය නිර්මාණයේදී

සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර ආභාසය කොතෙක් දුරට ලැබුවේ ද යන්න නිගමනයක යෙදීමට මේ අධ්‍යයනය පිටිවහලක් වනු ඇත.

අධෝ ලිපිය

1. “දවකන් හයන් කුර රොන් නැගෙන නුබ ව සා” (7 පදයය)
2. “ලෙවන් බැලුම් කිඳු දිගු නිල් යොන් ලුව ද” (19 පදයය)
3. “විදුලියලා සහ බට තැන් කුල කළ” (28 පදයය)
4. “යාන සෙයින් යන පුරදර පුරය දෙසේ” (42 පදයය)
5. “ඔහු තෙදයුත යුදපත සිපත ලෙළ දෙ න
උදවන් ලපලුවන් එව් වෙව්ලුම් ගනු ක” (64 පදයය)
6. “ඉසුරෙන් දනන් රැඳි ගුණයෙන් නිරන්ත ර
යා ගන් තොසින් දැක ගුරුගොඩ අරන්ද ර” (29 පදයය)
7. “පුල් දොඩ නා ගොල්ලේ සෙවණැල්ලේ ය
මග ආ රැලි එල්ලේ සුදු වැල්ලේ ය” (32 පදයය)
8. (6-12 පදය)
9. “හිමි තෙද දිමුත රිවි හිමකර විලස ව නි” (65 පදයය)
10. “බෙන්තොට දෙගොඩ දෙනුවර දෙවිලෝ දෙක කි” (77 පදයය)
11. “සඳවෙල සහලඟුරු මැඩ නිවු වැ නි” (98 පදයය)
12. “වනනතුරේ සර නුවණ නට එක යු රේ
කවරවරේ මේ සිරි දිසි ද ඉඳුව රේ” (137 පදයය)
13. “ලක ළ රුවන් රන් බන් දී
ලෙලෙන ඇතැම සිතු බැන් දී” (125 පදයය)
14. “සදනා රුවන් නව සඳ නා වැලි දිග ට
වඩනා මැනවි මන නදනා වැලිගම ට” (89 පදයය)
15. “ලඳුන් කැකළ නනපට බැම්මකින් යු තේ
සෙදින් මෙමුළු ලොව වුව බැඳි ලකී සි තේ” (117 පදයය)
16. “දියසෙන නියුත හිමි උරබිත අතුරු ප න” (143 පදයය)

17. “රන් කිරුළ ගඟ බැඳ ඉඳුමිණි වරේ යුරේ” (86 පදය)
18. “අතුල කුළුණු දිය පිරි උරවිල වන ළ” (140 පදය)
19. “කහුල් වන් මියුල දෙන් නොතෙව් තෙන් බැලුම් ලා
කමල් වන් වනින් ගි මනින් රැව් නැගුම් ලා” (132 පදය)
20. “සිත පාදා සත නොම දා නදා දෙන
වඳු වීදා ගම මුනිදා උදා සන” (72 පදය)
21. “සදා උදුල දුමරු වඳු නවින් සදා” (112 පදය)
22. “යතිපා සරණ සර පිණි පා කර මොන ර” (113 පදය)
23. “සොබන් තමන් දහ සරි යයි නොප කර ට” (91 පදය)
24. “රුව සැක වෙමින් සුරගන යයි කර මාන ” (35 පදය)
25. “රැඳි සුලබා පල පල මල් කැල පල ඹා
සැදිසසො බා නුදුනුයැයි සැකිව සු බා
වන් සුරඹා වන් යන එන කලුන් සු බා
නුඹ නරඹා යන් මග දෙපස වන ගැ බා” (105 පදය)

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

ඒකනායක පුංචි බණ්ඩා, (1999). *විරන්තන සිංහල සාහිත්‍ය විචාර වින්තනයේ විකාසනය*, කොළඹ, සමයවර්ධන පොත්හල.

කුමාරතුංග මුනිදාස, (1963). *මයුර සන්දේශ විවරණය*, කොළඹ: ඇම්.පී. ගුණසේන සහ සමාගම

කුමාරතුංග මුනිදාස, (1965). *සිදන් සඟරා විවරණය*, කොළඹ : ඇම්.පී. ගුණසේන සහ සමාගම.

කුමාරතුංග මුනිදාස, (2002). *ගිරා සන්දේශ විවරණය*, කොළඹ 10: එස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, කොළඹ

කුලසූරිය ආනන්ද, (1997). *සිංහල සාහිත්‍ය 04*, කොළඹ, විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ

ගුණරත්න එල්. (1987). *නිධාය සංග්‍රහය හෙවත් ශාසනාචාරණය*, කොළඹ, රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ

ගුණවර්ධන ඩබ්.එල්., (1996). ව්‍යාධ්‍යා සහිත මයුර සන්දේශය, කොළඹ 10 : ඇස් ගොඩගේ සහෝදරයෝ

දුර්ගා ප්‍රසාද සහ කසිනාථ ශර්ම, සංස්. (1889). කාව්‍යාලංකාර සූත්‍ර, බොම්බාය, 1889

ධර්මකීර්ති හිමි, තලකිරියාගම සංස් (1969). කාව්‍යාලංකාර භාරතීය කාව්‍ය විචාරය මුද්‍රණය කොළඹ, 1969

නාගර් ආර්.එස්. , සංස් : (1981). පෙරිමාල් සංස්කෘත පෙළ, දිල්ලි

පරණවිතාන මහාචාර්ය සෙනරත්, (1972). ලංකා විශ්ව විද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, කැලණිය, විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාලය මුද්‍රණාලය

පාරමි සභාව කීර්ති (2003. භාරතීය කාව්‍ය විචාරය, පන්නිපිටිය, සමුද්‍ර ප්‍රින්ටර්ස්

ප්‍රඥාසාර නායක හිමි, කිරිවත්තුඩුවේ සංස්. (1965). එළු විශරණ හෙවත් පද විනිස, රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ

වික්‍රමසිංහ මාර්ටින් (1945). සිංහල සාහිත්‍යයේ නැගීම, රාජගිරිය, සරස, නාවල

විජයවර්ධන ජී. හේමපාල, (1967). සංස්කෘත කාව්‍ය විචාරයේ මූලධර්ම, ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ

විශ්වනාථ සංස් (1947). සාහිත්‍ය දර්පන, ශ්‍රී කෘෂ්ණ මොහාන් ටාකූර් (සංස්) බාරානාස්

විශ්වේශ්වර (සංස්), (1955). වක්‍රෝක්ති ජීවිත, දිල්ලි

ශර්මන් ශ්‍රී බදර්නාථ, සංස් : (1953). ධ්වනිතා ලෝකය

සුරවීර ඒ.වී. (1997). රාජාවලිය, කොළඹ, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව

සේනානායක රංජිත්, (2017). මයුර සන්දේශය ශාස්ත්‍රීය සංස්කරණය, මාතර, නීටි ග්‍රැෆික්ස්

සෝරත හිමි වැලිවිටියේ (1933). සියබස්ලකර විස්තර වර්ණනාව, විද්‍යා ප්‍රබෝධ යන්ත්‍රාලය, කොළඹ

සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ, (1944). එළු සඳැස් ලකුණ, විද්‍යා ප්‍රබෝධ යන්ත්‍රාලය.

Article	Page
Ethics and Innovations in Biomedical Sciences <i>Wickramatilake C. M.</i>	i- v
Western Sociological Heritage, Modernist Paradigm, and the Crisis of Sociology in South Asian Countries <i>Gamage S.</i>	01-20
Impact of War Memorialisation Events in Post War Ethnic Reconciliation Process of Sri Lanka <i>Gunasekara, AMAS and Pannilage, U</i>	21-43
Analysis of Foreign Direct Investment Inflows into Sri Lanka <i>Sumanaratne. B.M</i>	44-71
ක්‍රි.ව. 1986-1989 ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ (ජ.වි.පෙ.) දෙවන සන්නද්ධ අරගලය මර්දනය කිරීම සඳහා භාවිත හමුදාමය ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳ විමර්ශනයක්. <i>ද සිල්වා, දේව මයිකල් සහ නවරත්න බණ්ඩාර, ඒ.එම්</i>	72-99
මධුර සන්දේශ කවියා ලද සංස්කෘත කාව්‍යාලංකාර ආභාසය සේනානායක රංජිත්	100-118

